Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Març 2014 · núm. 159 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Dipòsit legal: B 36.887-1992

CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 159 · Març 2014 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosselló 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

No defallim

Ens trobem davant d'un moment absolutament límit. L'atur, la precarietat, la pobresa, la repressió i les polítiques retrògrades, entre molts altres motius, ens posicionen en un moment de màxima alerta que necessita que tots i totes ens mobilitzem per recuperar els nostres drets i revertir la situació de manera contundent.

La situació demana una resposta col·lectiva de la classe treballadora, de la ciutadania en general i de tots i cadascun dels pobles que dia rere dia veuen com els seus drets s'esvaeixen sota governs corruptes que com el del PPSOE o el de CiU dediquen els seus esforços a aplicar polítiques antisocials que retallen i empobreixen les nostres vides amb el fi de complaure les institucions que conformen la Troika com l'FMI, la UE i el BCE. Polítiques que es veuen condicionades per un deute il·legítim, adquirit pels governs amb el BCE i la banca alemanya i francesa amb l'únic objectiu de salvar la banca. Els interessos d'aquest deute, suposen el desmantellament de la sanitat pública, de l'ensenyament, de la llei de dependència i de tot el conjunt de les ajudes socials.

A més de les desenes de milers d'aturats, els llocs de treball dels i les qui treballen van acompanyats de la precarietat en la seva major part i no permeten sortir, en molts casos, de la pobresa, la qual creix dia a dia mentre uns pocs veuen com augmenta la seva riquesa.

Les últimes reformes laborals han suposat un nou atac als treballadors i treballadores com també a les organitzacions sindicals, facilitant, encara més, els acomiadaments, i provocant més retrocessos en les conquestes socials i laborals assolides amb tants anys de lluita i patiment. Precarietat, subcontractació, disminució dels salaris... són algunes de les conseqüències més sagnants d'aquestes reformes. D'altra banda, la violència estructural s'ha imposat als centres de treball, mitjançant la por i les represàlies i amb la voluntat d'aturar qualsevol protesta i possibilitat d'organització per part dels treballadors. Tot i així, resistim, la mobilització dona fruits i les respostes socials davant la conjuntura es succeeixen dia rere dia amb les lluites existents a diverses empreses o en els sectors públics, com la sanitat i l'ensenyament, que han donat respostes contundents davant les mesures i les lleis aplicades amb la voluntat de desmantellar un sistema públic i de qualitat, com és el cas de la Llei Wert , la qual suposa a més, un atac directe a la nostra cultura i la nostra llengua, i la LEC la qual avança en la privatització de l'ensenyament i s'allunya de la seva laïcitat.

Els desallotjaments d'habitatges han continuat sense interrupció, tot i el rebuig social i els forts moviments de solidaritat veïnal que la PAH i altres col·lectius han canalitzat i organitzat; milers de famílies continuen quedant-se al carrer mitjançant pràctiques absolutament inhumanes, fruit de la fam insaciable dels bancs i les immobiliàries.

La situació es veu, encara més, agreujada quan les conseqüències d'aquest sistema injust, que ens maltracta i ens reprimeix, recau sobre col·lectius més vulnerabilitzats com: la dona, els infants, els joves, els immigrants o les persones grans, receptors directes del càstig que suposa aquesta crisi que a hores d'ara tenim més que clar que és una estafa. La desigualtat, és escandalosa i intolerable, el dret de les persones a una vida digna, ha d'estar assegurat: s'ha de garantir l'habitatge, els subministraments, pensions adequades, com també una Renda Garantida que permeti cobrir com mínim les necessitats bàsiques.

La majoria de la població, rebutja i no se sent identificada amb un sistema que aplica mesures criminals, que defensa i deixa impunes els abusos policials, que vol aplicar lleis repressores com la llei mordassa o la contrareforma de la llei de l'avortament, la qual suposa un retrocés vergonyós i inadmissible en els drets de la dona.

El nostre poble no se sent identificat amb un sistema basat en la desigualtat, la misèria i la submissió. No se sent identificat amb uns governs que retallen drets fonamentals mentre inverteixen milers de milions en armament i en mesures repressores, amb un govern i amb una Constitució que no garanteixen el dret a l'autodeterminació ni el dret a decidir dels pobles.

Per tot això diem NO al pagament d'un deute il·legítim. Lluitem per acabar amb l'atur i la precarietat i per repartir el treball i la riquesa. Exigim la retirada immediata de totes i cadascuna de les retallades i de les reformes laborals. Lluitem per garantir feina, educació, sanitat, aliment i habitatge dignes per a totes les persones. Combatem la repressió, la impunitat i els abusos policials. Rebutgem les polítiques patriarcals que humilien la dona trepitjant els seus drets i la capacitat de decidir sobre el seu propi cos. Exigim la dimissió dels governs fidels a la Troika. Defensem el dret a l'autodeterminació i el dret a decidir de tots els pobles.

"La finalitat dels sindicats és fer la guerra als poderosos i no vendre's a la política"

Émile Pouget, un dels militants més representatius del moviment obrer francès

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

>> Agurrelg

Drets dels subscriptors:
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

TEMA DEL MES

La Unió Europea ha aprofitat la crisi i la por de la majoria de la població per a escometre una sèrie de legislacions que ha esdevingut una veritable "doctrina del xoc"

Desmuntant les mentides sobre la UE

Una Unió Europea neoliberal i autoritària per a sempre?

CGT, Baladre, Ecologistes en Acció

Aquest text busca alertar sobre algunes de les polítiques decretades en el sí de la Unió Europea en els últims cinc anys que afecten la vida diària de les persones, com són la intervenció de Brussel·les per a ajustar les polítiques pressupostàries, fiscalss o laborals de cada país, encara més a favor de la patronal i en detriment de la classe treballadora. També les negociacions d'un Tractat de Comerç i Inversions amb els EEUU podria tenir impactes descomunals sobre els drets socials, laborals i ambientals.

En els últims cinc anys els poders polítics i econòmics de la Unió Europea han aprofitat la crisi i la por de la majoria de la població (a perdre la seva ocupació o prestacions socials) per a escometre una sèrie de legislacions que ha format una veritable "doctrina de xoc".

S'intenta confondre a l'opinió pública doncs es discuteixen aquestes lleis com si fossin simples assumptes tècnics, quan en realitat afecten a aspectes bàsics de les nostres vides. Entre ells, menors salaris, més atur i precarietat, serveis públics privatitzats, desnonaments, una intensificació de l'opressió, dominació i explotació patriarcal, la pèrdua de pensions, augment dels impostos i preus dels béns i serveis més bàsics, violació del dret d'atenció mèdica adequada, redades racistes, repressió policial, taxes judicials, contaminació i canvi climàtic, pobresa energètica o el desmantellament de programes d'ajudes i beques.

Des de l'esclat de la "crisi de l'euro" el 2010 i l'aprovació d'un paquet de préstecs a Grècia -que en realitat era per a pagar els serveis del deute a la banca europea-, la Comissió Europea i el Consell de la UE han adoptat un gran nombre de noves regles, lleis, acords i fins i tot un Tractat, amb la intenció d'abordar la crisi amb una formula ben definida: una volta de rosca neoliberal i autoritària, retallades en despesa social, privatitzacions, eliminar drets socials i laborals, assegurar el pagament als creditors, incrementar el poder del gran capital (o el que s'ha anomenat "austeritat").

Es tracta d'un complex sistema regulador que incrementa enormement el poder de les decisions polítiques en mans de tecnòcrates en la Comissió i el BCE, institucions fortament penetrades pel poder financer i econòmic, fent molt difícil, si no impossible, a la societat organitzada interferir en la presa de decisions o canviar les relacions de poder. Un atac als drets i llibertats en tota regla, i molt similar al que van sofrir els pobles d'Amèrica Llatina, Àfrica i Àsia en els anys 80 i 90 amb els programes d'ajustament estructural del Banc Mundial i el FMI per a assegurar el pagament del deute extern il·legítim.

Això es veu clarament en les polítiques adoptades sobre Grècia, Portugal i l'Estat espanyol amb les condicions exigides pels préstecs del Fons Europeu d'Estabilitat Financera (FEEF) i el Mecanisme Europeu d'Estabilitat (MEDE) (1). Els països deutors han estat obligats a aplicar mesures antisociales i inhumanes, dictades pels "Memoràndums d'Enteniment". El resultat ha estat una major concentració del poder econòmic, immensos beneficis per al gran capital i l'abaratiment dels salaris que ha exacerbat la crisi social i ambiental. A més, la crisi econòmica ha estat la "perfecta" excusa per a aprovar lleis a l'Estat espanyol que suposen un atac brutal als drets i les llibertats, com el canvi de l'Article 135 de la Constitució, la Reforma Laboral, la Llei Wert o la Reforma del Sector Elèctric (unes altres estan en tràmit com l'avantprojecte de llei de l'avortament que retorna a les dones al franquisme en matèria de drets o la Llei de Seguretat Ciutadana).

Però l'atac no només té lloc en els països "rescatats". S'està dissenyant un complex conjunt de directrius per a aplicar les mateixes mesures en tots els països de la UE. Amb la UE estudiant propostes dels "Contractes de Competitivitat" i una "harmonització regulatòria", és evident que l'impuls per a implantar mesures neoliberals no ha acabat.

La Comissió Europea: instrument per a la "Gobernança econòmica" neoliberal. Una perspectiva de la situació.

En els últims anys s'han adoptat lleis que promouen mesures similars en tots els països de la UE. El seu efecte combinat és enfortir institucions no triades democràticament per a controlar les polítiques econòmiques, fiscals, laborals i controlar la despesa pública de cada país. Lliurar la sobirania política de la població -o el que quedava d'ella- sobre assumptes vitals a tecnòcrates de la Comissió Europea i del BCE.

Es tracta, doncs, d'aprofundir en la construcció d'un sistema de poder econòmic- polític, autoritari i patriarcal, que garanteixi la continuïtat de les mateixes regles capitalistes i neoliberals. Amb unes quotes de corrupció mai vistes, a ningú sorprèn que Business Europe, l'organització de lobby que reuneix la veu i les demandes de les diferents organitzacions empresarials d'Europa hagi treballat mà a mà amb la Comissió Europea i els Governs de la UE per a preparar les cimeres i les seves conclusions.

Per a entendre el que està en joc és necessari fer un repàs de les mesures més rellevants, entre les quals es troben "el Semestre Europeu", el "Pacte de l'Euro" (EuroPlus Pact), el "six-pack", el Pacte "fiscal" i el "two-pack".

El Semestre Europeu es va posar a prova el 2011 i ara és part de la rutina. Cada any, a l'abril, tots els Estats membres aporten els seus esborranys de pressupostos generals de l'any següent perquè es discuteixin amb la Comissió Europea. Després, al juny, el Consell Europeu discuteix els pressupostos de tots i cadascun dels països i presenta "recomanacions". Tot això passa en secret i abans que els parlaments nacionals coneguin els pressupostos o es pronunciïn.

Les recomanacions -o Programes Nacionals de Reformes (2)- es basen en l'errònia suposició que la crisi es va originar per "un excés" de la despesa pública. Com a conseqüència, a molts Estats se'ls ha recomanat privatitzar els seus sistemes de pensions, reduir les jubilacions anticipades i augmentar l'edat de jubilació, retallar els pressupostos destinats a la seguretat social i escometre reformes laborals encara més dures. A més compleix el compromís de la UE amb el capital privat de privatitzar els béns públics encara existents (serveis públics, empreses públiques, béns comuns com aigua, boscos, costes, etc.).

Al començament de 2011 es va introduir el Pacte de l'Euro, amb dos aspectes clau. Primer, en el que a estabilitat pressupostària es refereix, el pacte estableix que "per a assegurar la total implementació del Pacte de Creixement i Estabilitat (que estableix els límits coneguts per al dèficit pressupostari del 3% i el deute públic del 60% del PIB), se supervisarà de forma preferent la sostenibilitat de les pensions, la sanitat i els serveis socials". En altres paraules, les retallades han de recaure en la despesa social. En segon lloc, i per a "fomentar la com-

Desmuntant les mentides sobre la UE

petitivitat", cal atacar els salaris i introduir una major "flexibilitat" en el mercat laboral.

El six-pack (sis lleis europees independents que van entrar en vigor al gener de 2012) sotmet les polítiques pressupostàries dels Estats membres a una estricta supervisió per a assegurar que el sostre de deute i dèficit es compleixen rigorosament. Si un estat incompleix aquestes premisses s'enfrontarà a severes sancions, si no se cenyeix a un rígid pla elaborat pels tecnòcrates de la Comissió (recollit en els Programes Nacionals de Reformes). I si un estat membre té un alt nivell de deute, pot ser castigat tan severament com ho estan experimentant amb Grècia. El six-pack també s'ha utilitzat per a supervisar i eliminar els "desajustaments macroeconòmics" (així s'anomena a salaris dignes i despesa social). Això implica que a la convergència econòmica ha d'arribar-s'hi mitjançant una harmonització legislativa a la baixa, amb menors salaris segons demanda la competitivitat (o sigui la patronal, el capital financer, els inversors estrangers), baixa despesa social, etc.

Per la seva banda, el Pacte Fiscal és un tractat que inclou a tots els Estats membres de la UE menys Regne Unit, Suècia, la República Txeca i Hongria. També segueix la lògica que el deute públic és el principal problema, i té, per tant, com principal focus d'atenció els dèficits dels estats membres. Segons aquest nou tractat els països signants han d'adoptar una legislació que obligui als governs, actuals i futurs, a no sobrepassar un dèficit del 0,5% si el seu deute és superior al 60% del PIB, o del 1% si el seu deute és inferior. Aquesta norma garanteix que les polítiques d'austeritat es mantindran en el futur. No existeix l'opció per als països signants abandonar-lo sense haver de deixar també la eurozona, i possiblement la UE al complet.

El Pacte Fiscal també força als Estats membres a reduir el seu deute públic (com a mínim al 60%). Com resultat de l'enginyeria financera i el frau fiscal, polítiques fiscals injustes i la caiguda d'ingressos (3), així com els enormes rescats als bancs (en el cas espanyol: 1,4 bilions d'euros (4)) i grans corporacions (en el cas espanyol, el Pla E, el Pla PIVE), el deute públic en la eurozona en 2012 era del 90,60% del PIB de mitjana (5). Això significa que els països estan ara obligats a aplicar mesures "d'austeritat". Si no redueixen el deute prou ràpid, haurien de cedir una part important de la seva sobirania a la Comissió Europea, la qual augmentarà la pressió i imposarà dures sancions.

El tractat obliga a donar prioritat i a constitucionalizar el pagament del deute i, en conseqüència, a retallar salaris, despeses i prestacions socials. Serveix com coartada per a desmantellar i privatitzar els serveis públics i implantar reformes laborals que vulneren els drets de les i els treballadors. El govern de Zapatero, amb la complicitat del PP i del PSOE, i molt abans d'entrar en vigor el Pacte Fiscal, va canviar l'article 135 de la Constitució a l'agost de 2011, per a garantir-se el cobrament de tot el deute per sobre de qualsevol altre ús de fons públics (6).

Per tot això, el Pacte Fiscal implica una deriva autoritària -encara major- i un canvi en el funcionament dels parlaments nacionals perquè transfereix gairebé totalment el control pressupostari a la Comissió Europea i el Banc Central Europeu. En aquest sentit, segueix la mateixa lògica que els préstecs del FEEF i el MEDE, els quals influeixen negativament sobre els drets socials i laborals així com les llibertats en els països que han estat "intervinguts".

Finalment, amb l'entrada en vigor del two-pack (paquet de dues lleis) al maig de 2013, els Estats membres que necessitin un préstec d'altre Estat, del MEDE o del FMI podran ser sotmesos a una supervisió reforçada per la Comissió Europea i el BCE, el que implica una dinàmica de monitoratge (o sigui de facto intervenció permanent), amb la imposició d'un "programa d'ajustament macroeconòmic". A més, els governs haurien de seguir un procediment quan elaborin els pressupostos de l'any següent.

El pla dels "Quatre Grans Gàngsters"

Les següents etapes del procés d'imposició de la governança econòmica en la UE ja s'estan preparant, entre altres pels Quatre "Grans Gàngsters", a saber el president del Consell Europeu, Herman Van Rompuy; el president de la Comissió Europea, José Manuel Barroso; el president del BCE, Mario Draghi; i el president dels ministres d'economia de l'Eurozona (abans Claude Juncker, ara Jeroen Dijsselbloem).

En la Cimera de la UE al juny del 2012 , aquests personatges proposaven les següents etapes per a la integració Europea: unió fiscal, major integració de la política econòmica i unió bancària.

La unió fiscal: pressupostos pre-aprovats

La proposta d'una unió fiscal té dos elements principals. El primer és un pressupost comú en l'eurozona. El segon, un conjunt de noves mesures per a implantar polítiques de retallades i atacs als drets socials i laborals.

Per al poder econòmic i polític la unió fiscal és la resposta "lògica" a la crisi de l'euro. No tenen en compte, no obstant això, que la unió econòmica i monetària ha donat lloc a desequilibris rècord en la balança comercial de nombrosos països de la UE. Aquest és un dels principals factors que han contribuït a desencadenar la crisi financera de 2007-2010. Els dèficits per compte corrent han donat lloc a problemes de pressupost públic i d'endeutament.

A la fi dels anys 80, després de l'entrada en vigor de l'Acta Única Europea (1985), Brussel·les va encarregar un informe que indicava que l'establiment del Mercat Únic Europeu, que es va engegar per a finals de 1992, crearia entre 2 i 5 milions de llocs de treball. El que ocultaven era quantes ocupacions es destruirien. Avui, vint anys més tard, en la UE hi ha 26 milions de persones sense ocupació i altres tantes treballadores i treballadors amb un sou de misèria. A més, l'entrada en la UE i l'adopció de l'euro va causar la desindustrialització parcial dels països mediterranis.

Les propostes dels "Quatre Grans Gángsteres" es dirigeixen a que el pressupost s'utilitzi com una eina per a executar retallades socials i salarials i liberalització per tota l'eurozona. El nou pressupost de la eurozona serà gestionat sense control democràtic. L'objectiu últim és assegurar que els estats compleixen amb les mesures d'ajustaments estructurals i que els pressupostos hagin de ser aprovats per endavant per la Comissió i el Consell. Tot això en el context dels cànons desenvolupats en el Pacte Fiscal, el six-pack i tots els altres elements del nou sistema de "gobernança econòmica".

El següent pas en la Política Econòmica: els contractes de competitivitat

Per una integració econòmica més profunda, s'entén una espècie de contracte o "acords de naturalesa contractual" entre els països de l'eurozona (de forma individual) i la Comissió. Les mesures es conceben com inalterables.

Les polítiques econòmiques es centraran a reduir la despesa social i privatitzar els sistemes públics de pensions per a assegurar "equilibri fiscal", i també a trencar els salaris i les lleis laborals per a "incentivar la competitivitat". L'objectiu és acabar amb els convenis col·lectius, les lleis que prohibeixen els acomiadaments, la negociació col·lectiva i incrementar la liberalització dels serveis.

Aquests contractes també impliquen el Semestre Europeu perquè les "recomanacions" adoptades segons aquest es faran vinculants amb els contractes. Amb aquests contractes es pretén imposar a tots els països de l'euro les obligacions que contenen els "memoràndums d'enteniment" entre la Troica i els països rescatats. En definitiva, altre brutal atac del poder financer. Els parlaments nacionals perdran sobirania de forma evident, ja que importants decisions sobre els sistemes de pensions, els salaris, les prestacions per atur, la regulació econòmica i altres aspectes de la política social es faran a Brussel·les.

Unió bancària: una regulació laxa per a no canviar res

La unió bancària proposta dels Quatre Grans Gàngsters s'estructura en el seu nucli amb un Mecanisme Únic de Supervisió (MUS) que centralitzaria la supervisió bancària europea en les mans del BCE. A l'estar el BCE en mans del poder financer, el control democràtic serà impossible.

L'objectiu teòric de la unió bancària és supervisar als bancs amb la finalitat d'evitar rescats en el futur. En realitat, les regles que suposadament ha d'imposar el BCE semblen ser notablement febles. Per exemple, els països membres no estan autoritzats a imposar requisits de capital als bancs per sobre d'aquells acordats en negociacions internacionals, tret que hagin estat aprovats per la Comissió i el Consell.

Altra amenaça: el Tractat de Lliure Comerç entre UE i EEUU (TTIP)

Els governs de la Unió Europea i els EEUU estan preparant una nova ofensiva: un escandalós tractat transatlàntic de comerç i inversions que pretén completar les agressions de la troica. La banca, la indústria financera i les corporacions transnacionals s'estan fregant les mans. Mentrestant, organitzacions socials d'ambdues regions han començat a coordinar-se per a fer descarrilar les negociacions. Cada mes o dos mesos -a portes tancades- delegacions de la Comissió Europea i del Govern dels EEUU condueixen rondes de negociacions de la denominada "Associació Transatlàntica de Comerç i Inversions" (TTIP, per les seves sigles en anglès).

Considerant que EEUU i la UE representen encara el 40% del PIB i un terç del comerç internacional, les negociacions d'un acord transatlàntic de lliure comerç entre ambdues potències han de ser analitzades sota el prisma dels interessos geopolítics que hi ha darrere. En un món cada vegada més multipolar les elits i el gran capital d'ambdues ribes no volen perdre aquest poder econòmic, intenten unir-se més i reafirmen el seu rol hegemò-

Desmuntant les mentides sobre la UE

nic en el món.
En realitat, aquest pacte transatlàntic planteja nombroses i greus amenaces per a la població, el mediambient i les economies. El TTIP s'usarà per a eliminar regulacions socials, laborals i ambientals que fins a la data han protegit -de forma limitada- certs drets de les persones. Així mateix concentrarà encara més -si cap- poder econòmic i polític en les mans de les elits en ambdós costats de l'Atlàntic.
Amb la finalitat d'augmentar la seva exportacions, corporacions transnacionals d'EEUU estan fent molta pressió per a rebaixar les normes laborals a Europa i desfer-se del Principi de Precaució (sobre el qual es basen diverses directives ambientals com la qual regula les substàncies químiques perilloses, REACH, les normes de seguretat alimentària, etc.).
Des de la Comissió Europea es desitja negociar les normes de seguretat alimentària. Això encaixa perfectament amb els continus intents per part de l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària (EFSA) de descafeïnar el sistema regulador de la UE per als Organismes Modificats Genèticament al nivell dels EEUU -on els aliments transgènics no requereixen una supervisió, proves de seguretat o etiquetatge. Tot això concentraria encara més l'oligopoli del sector de la producció de carn amb tremendes conseqüències socials, ambientals i de salut pública.
Per la seva banda, empreses energètiques tenen la seva vista posada sobre l'extracció de gas i petroli no convencional mitjançant la fractura hidràulica (fracking) i podrien usar les negociacions del TTIP per a trencar les prohibicions assolides per les mobilitzacions socials. Altres sectors que es veuran afectats són els següents:
l.- Col·lectius que defensen la llibertat d'expressió a Internet i el copyleft, i qui van aconseguir frenar l'Acord Comercial Anti-Falsificació (ACTA) en el Parlament Europeu el 2012, tenen moltes raons per a estar preocupats perquè pot signar-se una nova versió d'ACTA amb normes més favorables per al capital de la Propietat Intel·lectual.
2.- Un avís per a la Marea Blanca: les negociacions comercials amb EEUU inclourien un capítol sobre inversions, amb el que empreses farmacèutiques i de serveis hospitalaris podrien impugnar legalment les polítiques públiques de salut. A part que la UE assaja vendre els serveis de salut pública als inversors transnacionals, amb el pacte comercial es pretén aprofundir els Drets de Propietat Intel·lectual que afebliria l'accés de pacients -especialment de malalties cròniques- a medicines genèriques.
3.- Les patronals pressionen per a garantir que la compra pública (contractes de governs locals, autonòmics, estatals) sigui oberta a la competició global i d'aquesta manera neutralitzar els recents programes econòmics que pretenen afavorir contractes amb petites empreses locals enfront de les empreses multinacionals.
4.- L'acord de lliure comerç busca una major liberalització de tots els sectors de serveis, però molt en concret de les polítiques d'inversió i dels serveis financers. S'estan redactant normes per a eliminar regulacions governamentals que limiten els moviments de capitals així com suprimir els controls sobre les gegantesques transferències entre les places financeres més importants. El pacte amb un capítol sobre la "protecció d'inversions" permetria així mateix a bancs i fons d'inversió de Wall Street demandar a governs que resolguessin no pagar el deute il·legítim per a garantir els drets socials de la població.

Enfront de la Troica i el poder corporatiu, la lluita i la resistència

Des de 2009, la resposta de la Unió Europea a la crisi financera i la eurocrisis ha posat de manifest amb major claredat el domini de la ideologia neoliberal. Els grups de pressió de les grans empreses i del capital financier veuen les seves exigències fetes realitat, mentre que milions de persones estan sofrint pobresa, atur, exclusió social, precarietat, discriminació sexista i racista, desnonaments, repressió policial, entre altres.
La UE ha desenvolupat i aprovat procediments, lleis, acords i tractats que apuntalen la mateixa resposta davant la crisi: atacs generalitzats als drets socials, laborals i ambientals. Alguns s'apliquen via sancions, uns altres a través de la pressió o atacs especulatius en els mercats financers. Com resultat de tot això, les institucions de la UE han expandit considerablement les seves competències en política pressupostària. Aquesta "revolució silenciosa" de la Unió Europea, com ho ha batejat José Manuel Barroso, servirà per a imposar principis capitalistes ben definits que retallin la despesa social i prioritzin els interessos empresarials per sobre dels drets humans.
Les elits han arribat a un consens general sobre el rumb a prendre. No serà un dolorós programa econòmic temporal, sinó que té com objectiu la imposició de les mateixes polítiques imposades a Grècia, Irlanda, Portugal i l'Estat espanyol com model perpetu de règim neoliberal per a tota la UE.
Moviments i organitzacions socials procedents de tota Europa s'estan coordinant de cara als desafiaments plantejats en la lluita contra la Troica i, de forma més àmplia, contra l'ofensiva neoliberal i autoritària portada a terme a través de les institucions de la UE.
Encara que part d'això prové de les polítiques nacionals -arrelades en les estratègies dels propis governs nacionals i elits locals- les polítiques de la UE juguen un paper vital. Per aquesta raó és necessari desenvolupar estratègies europees en paral·lel a les nostres lluites locals.

Algunes iniciatives en marxa:

- Una mobilització descentralitzada però coordinada entre col·lectius a Europa i EEUU per a paralitzar les negociacions del Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP) entre la UE i EEUU. Hi ha un primer nivell de coordinació per a frenar les negociacions i exposar les seves amenaces. Xarxes europees com Seattle-to-Brussels Network, organitzacions ecologistes, camperoles i de consumidores, sindicats i altres moviments socials, han engegat campanyes de denúncia i per a explicar les possibles conseqüències d'aquest tractat transatlàntic es va realitzar al desembre del 2013 una reunió per a coordinar la lluita des d'EEUU i Europa. A Alemanya hi ha una campanya "TTIP: No, gràcies!", a França, Itàlia, Dinamarca, el Regne Unit i l'Estat espanyol s'estan formant coalicions similars.

- Una campanya contra els "Contractes de Competitivitat" i la "ideologia de la competitivitat" en general.

- Organitzar una eina de comunicació anomenada "Partit de la Troica" (partit polític imaginari) per a intervenir abans de les eleccions europees del 25 de maig de 2014. L'eslògan, entre uns altres: "Voteu-nos, perquè la democràcia no és competitiva!".

- Realitzar una "Setmana Europea d'Acció" del 15 al 22 de maig, els dies anteriors a les eleccions europees amb accions i mobilitzacions contra la UE del Capital.

- Enfortir el treball contra el pagament del deute. Explorar les possibilitats de realitzar una "Assemblea Popular per la Cancel·lació del Deute Il·legítim" a nivell europeu.

- Contribuir al debat sobre una major coordinació i convergència de lluites per la defensa dels "Béns Comuns".

Notes:

(1) El MEDE, en vigor des de 2012, prestarà als països de la zona euro que no poden complir amb les seves obligacions financeres. A canvi s'imposen estrictes condicions macroeconòmiques i retallades. Tindrà una dotació de capital de 700.000 milions d'euros, que seran aportats proporcionalment al pes econòmic de cadascun dels països membres. Dit capital pot ser ampliat en qualsevol moment per decisió dels seus directius, donant per a això un termini de set dies. És una espècie de FMI per a Europa que reforça el poder dels grans grups financers. Gaudirà d'immunitats enfront de procediments judicials que li situen al marge de qualsevol tipus de control democràtic. Els seus recursos i actius estaran exempts de restriccions, regulacions, amidades de control i qualsevol moratòria.

(2) http://marcaespana.es/es/economiaempresa/economia-espanola/destacados/103/programa-de-estabilidad-y-programa-nacional-de-reformas

(3) Entre altres, menys afiliats/des a la Seguretat Social i més despesa pública, ajudes per atur i altres prestacions per l'alt nivell d'atur causat pel mateix sistema capitalista.

(4) La Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute No devem de, no paguem! xifra en 1.427.355 milions d'euros la quantitat total de les ajudes públiques rebudes per les entitats financeres a Espanya. "Perquè ens adonem de la magnitud d'aquest import, pensem que amb aquesta quantitat es podrien abonar les pensions durant una mica més de 11 anys". 64.262 milions d'euros dels rescats a la Banca van engrossir el deute públic. Vegi's: http://www.ecologistasenaccion.org/article26690.html

(5) 8.600.983 milions de €, això són 25.768 € per habitant; el 1998 era de 4.359.035 milions €, el 72,80% del PIB, o 13.926 € per habitant. http://www.datosmacro.com/deuda/zona-euro

(6) "Els crèdits per a satisfer els interessos i el capital del deute públic de les Administracions s'entendran sempre inclosos en l'estat de despeses dels seus pressupostos i el seu pagament gaudirà de prioritat absoluta."

Bibliografia:

- Materials de la conferència europea "La UE en crisi: anàlisis, resistències i alternatives a l'Europa de les multinacionals" (maig 2012). http://corporateeurope.org/es/la-ue-en-crisis-lisis-resistenciasy-alternativas-la-europa-de-las-multinacionales

- "Troika for everyone, forever". Steffen Stierle (ATTAC Alemanya) i Kenneth Haar (Corporate Europe Observatory). http://corporateeurope.org/blog/troika-everyone-forever

- Blog "EU in crisis" de Corporate Europe Observatory. http://corporateeurope.org/es/eu-crisis

- Butlletí informatiu de: TroikaWatchhttp://www.troikawatch.net

- Notas de la trobada europea d'Àmsterdam. https://storify.com/ICANetwork/euincrisis-economic-governance-troika-struggles

- Plataforma Auditoría Ciutadana del Deute. www.auditoriaciudadana.net

- Seattle-to-Brussels Network: A Brave New Transatlantic Partnership. http://www.s2bnetwork.org/fileadmin/dateien/downloads/Brave_New_Atlantic_Partnership.pdf

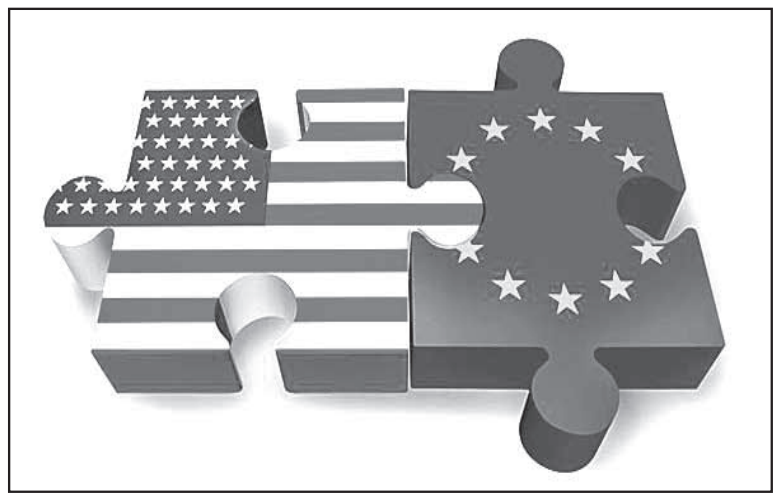

TREBALL - ECONOMIA

Els poderosos i els seus representants, el poder polític, estan utilitzant les lleis com a armes de destrucció massiva de drets i llibertats

Marxes de la Dignitat 22M

Unificar les lluites cap a la Vaga General

CSC, COBAS, CGT, Solidaridad Obrera, Intersindical Aragón

Donem suport a les Marxes que culminaran amb una gran manifestació el 22 de març a Madrid:

Perquè els poderosos i els seus representants, el poder polític, estan utilitzant les lleis com a armes de destrucció massiva de drets i llibertats.

Els fonaments bàsics de l'estat Social i de Dret: treball, pensions, serveis públics i universals: sanitat, salut, educació, cures-dependència, prestacions per desocupació, cultura habitatge, transports públics, les llibertats de manifestació, opinió i vaga, van ser trencats des del moment que es van aplicar polítiques de retallades i rebaixes fiscals, per a garantir que "sempre hi haurà diners per a pagar els interessos i el capital d'un Deute absolutament il·legítim, a banquers, fons d'inversió, grans empresaris i altres voltors". Per tot això no van dubtar en canviar la Constitució i modificar l'article 135, l'agost del 2011. Van perpetrar un autèntic "cop d´Estat" contra la majoria social.

Les forces polítiques i econòmiques que encapçalen aquest "cop d'estat" a la llibertat, són equivalents i hereus d'aquelles del cop del 1936. Burgesies estatals representades pels polítics de torn i, estrangeres: FMI, Comissió Europea, BCE; patronals representades pel poder financer bancari i el poder industrial: multinacionals de l'energia, de la construcció, de les telecomunicacions…

Davant la falta d'una resposta social contundent, ara pretenen noves propostes de lleis encara més autoritàries: llei de Seguretat Ciutadana, llei anti-vaga, llei contra el Dret de les dones a decidir sobre el seu cos, totes elles donen a l'empresariat, als banquers, als seus economistes i executius de qualsevol organisme estatal o supranacional, "patent de cors" per saber-se per sobre de la justícia i la seva impunitat és quasi total.

Pretenen "sortir" de la seva crisi augmentant l'explotació de la majoria de la població, i també dels recursos naturals. Per tot plegat retallen les inversions ambientals i rebaixen la pobre legislació existent de protecció de l´entorn, per exemple, afavorint encara més l'urbanització de la costa i inclús dels Parcs nacionals.

Aquests són els responsables de:

• Que a l'estat espanyol es passi veritable gana.

• Que hi hagi 12,5 milions de persones pobres (menys de 7.040 euros a l´any).

• Que milions i milions de persones es morin de desig de justícia social:

1. 6 milions de persones sense treball.
2. Reducció massiva dels salaris.
3. Congelació i decreixement de les pensions.
4. Eliminació de drets laborals fonamentals: jornada, categoria, contractes dignes.
5. Repressió selectiva de sindicalistes, activistes socials i organitzacions socials i sindicals.
6. Centenars de milers de persones desnonades de les seves cases.
7. Varis milions de persones a les que se'ls hi nega l'assistència sanitària, violant el dret universal a la salut.
8. Milers i milers de joves condemnats a l'emigració privats de drets a una educació universal i gratuïta.
9. Eliminació real del dret a la dissidència, a la vaga, a la protesta…

L'aire social està carregat de por, de misèria i mentida. No es respira llibertat i quan milers de persones surten al carrer, amb vagues en defensa dels llocs de treball, en defensa d'un salari digne, en defensa dels drets essencials per la vida: casa, salut, educació, cures, cultura, transports públics i socials, un entorn saludable, en defensa de la llibertat d'expressió per cridar-los a la cara criminals, lladres… en definitiva, en la defensa del dret a tenir drets, la resposta és "més llenya al mono…" i una tornada a allò de "el carrer és meu…", a aquell ordre social autoritari i dictatorial.

Ningú, absolutament ningú es mereix tornar a viure anys de "fam, plom i absència de llibertat". Per això, tenim que reaccionar no tan sols amb més indignació, sinó amb milers i milers de persones fent insubmissió real a les seves lleis. No consentim tornar al mateix, encara que ara sigui reanomenat. No deixem que la història de por, repressió i "la pau dels cementiris", es repeteixi. Val la pena recuperar la DIGNITAT com persones i com a poble.

ENS MOBILITZEM:

• Per dir-los als poderosos que JA JA N'HI HA PROU de robar-nos: llocs de treball, salaris, pensions, salut, educació i els serveis públics que són essencials per una vida digna.

• Per cridar-los en els seus palaus, des del Congreso, passant per la Zarzuela i la Moncloa i els palaus dels Banquers (Santander, BBVA, La Caixa, Bankia…) que JA N´HI HA PROU d'espoliar els nostres drets fonamentals: la llibertat sindical, la llibertat d´expressió, la llibertat de manifestar la nostra indignació, la llibertat de vaga, el dret a la Justícia.

• Per oposar-nos i fer-hi front, contra els seus desnonaments dels nostres habitatges, dels nostres treballs, que ens deixen sense projecte de vida present i futur.

• Per oposar-nos radicalment al seu sistema corrupte, que està generant empobriment, desigualtat i injustícia social.

• Per oposar-nos al pagament del DEUTE que pretén tenir-nos atrapats i atrapades per sempre.

• Per mostrar que nosaltres i nosaltres sí entenem que no hi haurà sortida de la crisi - estafa econòmica, i molt menys una sortida social, si no solucionem a temps la crisi ambiental i energètica.

Per crear entre els i les de baix, els ningunejats, els i les explotades… una Alternativa Social Real:

• No al pagament del DEUTE i restitució per part del poder financer dels 41.000 milions que ens han robat al poble.

• No a la Unió Europea i sortida immediata de l'euro de tots els països del sud d´Europa. SOLIDARITAT I COOPERACIÓ ENTRE ELS POBLES, No a la competitivitat.

• Treball digne i Renda Bàsica suficient.

• Retirada immediata de les Reformes Laborals, de la Reforma de les Pensions, de les Reformes Sanitària i d'Educació, garantint per llei:

1. Contractes fixes i salaris suficients, reducció de la jornada laboral a 30 hores setmanals per poder treballar tots i totes.
2. Salari Mínim de 1.200€ i Pensions Mínimes de 1.200€.
3. Dret universal a Sanitat i Educació gratuïtes i per tots i totes.
4. Pensions Públiques suficients i adequació per les generacions actuals i per les futures generacions.
5. Desprivatització de totes les Empreses lligades a bens essencials per a la vida: energia (aigua, gas i electricitat), transports públics (ferrocarril), serveis socials, cultura, educació i salut.
6. Dret a casa com un bé inembargable.
7. Dret a la Justícia Gratuïta.
8. Dret de les dones a decidir sobre el seu cos.

• Persecució del FRAU FISCAL de grans corporacions empresarials, financeres i fons d'inversió: REFORMA FISCAL per a que paguin més qui més reben i d'aquesta manera, redistribuir socialment la riquesa.

• NO a Llei Mordassa, i NO a la llei anti-vaga que pretenen.

Ens mobilitzem i lluitem per DIGNITAT, perquè s'està demostrant que la Lluita és l'Únic Camí (Gamonal, Sanitat de Madrid……, etc).

Per tot plegat anirem i formarem part de les MARXES DE LA DIGNITAT, defensant la VAGA GENERAL com a eina per aconseguir els objectius que ens hem marcat.

VISCA LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA!
PROU DE REPRESSIÓ!
VAGA GENERAL JA!

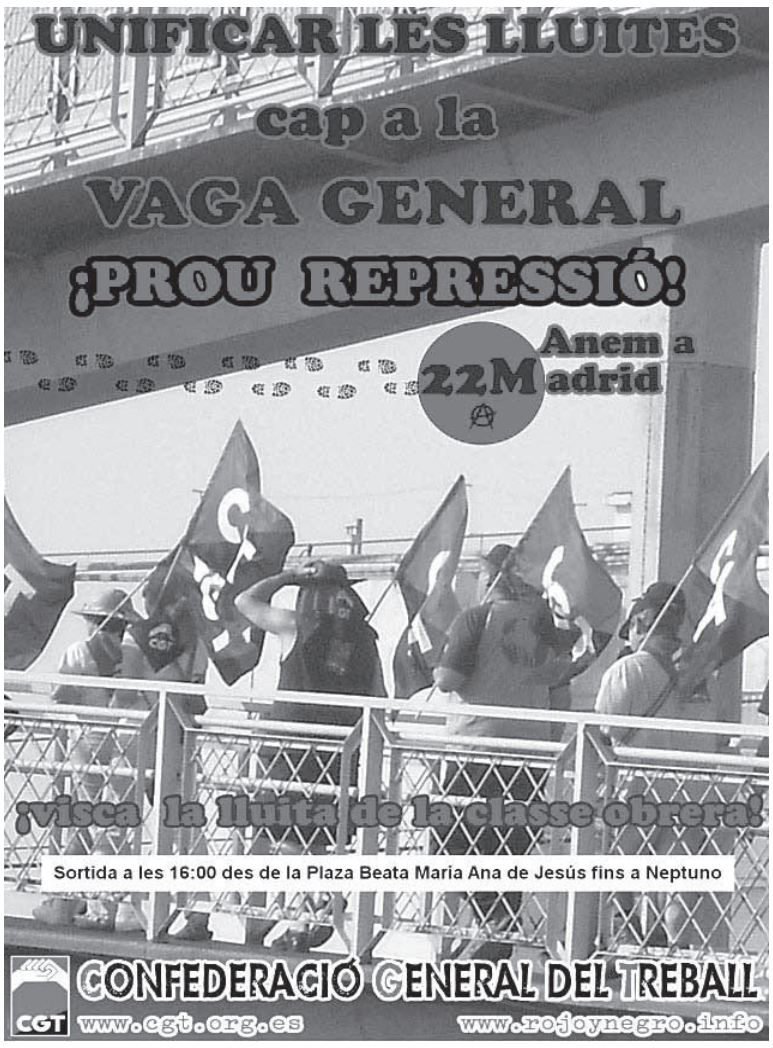

Els Serveis Públics i el futur incert

CGT en lluita contra la destrucció dels serveis públics

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Des de la crisi dels 70 a nivells europeus i des de la dècada dels 80 a nivells de l'estat espanyol, hem estat massa anys contemplant com els serveis essencials per a la comunitat i les empreses públiques, per mitjà de les quals es prestaven part d'aquests serveis, patrimoni de tota la societat-, eren convertits en negoci i expropiats a la majoria.

Unes vegades, directament empreses multinacionals i, unes altres, els diferents governs transfereixen el públic a la voracitat del mercat en nom de "l'eficàcia" i el "bé comú", espoliant drets de les persones, essencials per a la vida: la salut, l'ensenyament públic, l'educació superior, l'energia, els transports, la comunicació i en part els sistemes públics de Seguretat Social en capítols tan essencials com les Pensions.

Perquè el transport, la sanitat, l'educació, les cures dels altres i altres, la cultura, l'aigua, el gas, l'electricitat, l'espai, el sòl, són Públics?

Perquè les persones tenim necessitats des que naixem: de ser cuidades en la infància, quan sofrim dependència; d'educar-nos i adquirir coneixements per a pensar i actuar com persones amb autonomia, que la nostra salut sigui bona i adequada, de poder disposar i utilitzar els mitjans essencials per a la vida: aliments, energia, aigua, habitatges, de tenir transports per a relacionar-nos amb les i els altres, traslladar-nos als treballs, de tenir pensions adequades i suficients quan acaba el nostre cicle de treball obligatori, de tenir prestacions socials suficients en els casos d'atur, invalidesa…

Aquesta és la LÒGICA DEL QUÈ ÉS PÚBLIC: El seu objectiu és la satisfacció de necessitats socials i aquestes són universals, ens afecten a totes i a tots al llarg de la nostra vida. No són econòmiques.

- Es busca la protecció social en situacions de necessitat: i es redistribueix la riquesa que entre totes les persones creem, perquè totes les persones tinguin accés a drets essencials per a una vida digna, de manera igualitària.
- No existeix un interès privat, particular, sinó col·lectiu perquè totes les persones tenim les mateixes necessitats i, ningú ha de lucrar-se o apropiar-se de manera egoista del que és de tota la ciutadania.
- Les prestacions públiques són cobertes amb els recursos que produïm entre totes les persones a través dels nostres contractes de treball, dels impostos, de les rendes. Totes hem de contribuir, qui més guanya més aporta. La societat exercita la solidaritat.
- La gestió d'aquests serveis públics no es regeix pel principi de rendibilitat econòmica, sinó per principis de repartiment necessari i suficient, per a cobrir necessitats socials.

Per què la classe política volen privatitzar les nostres necessitats socials i buscar el lucre i el benefici privat d'unes i uns quants (empresariat, financeres, asseguradores), quan la seva obligació política és defensar l'interès general?

La LÒGICA DEL PRIVAT només busca un interès econòmic particular sense importar-los les necessitats de la majoria de la societat.

- Es busca la rendibilitat, el negoci per als i les accionistes i les i els gestors amb les regles de la competitivitat i la productivitat, sense importar les conseqüències sobre les necessitats socials.
- Els elements que es valoren són exclusivament econòmics i les decisions es deslliguen de les persones.

Les persones hem de rebre aquests serveis, com drets de la ciutadania. Ara pretenen convertir-los en mercaderies que caldria comprar i on les persones de baixos recursos (la majoria) no tindrem accés a ells.

L'apropiació general dels espais públics, del territori i del medi

La privatització s'exerceix en els carrers i en els últims espais verds de la ciutat: els centres comercials s'apropien de zones d'espai públic i es constitueixen en àrees privades, perquè la ciutadania exerceixi la seva única llibertat, la de comprar i consumir.

Les megaestructures urbanes (autovies, túnels, aparcaments), els megaprojectes residencials, les torres comercials, la recuperació de la zones cèntriques pel capital privat per a l'especulació urbanística, han contribuït a la fragmentació social, a l'exclusió del patrimoni col·lectiu, a la imposició d'una nova cultura. La ciutat s'estructura des de la competitivitat.

El creixement de l'automòbil en detriment del transport per ferrocarril, com factor decisori en el disseny de la vialitat amb la negligència del transport públic i social, de l'ús per als vianants de l'espai urbà. Fragmenten la ciutat, aïllen l'entorn urbà, fent més difícil la vida quotidiana de les i els habitants, en particular de les i els quals viuen del sector informal de l'economia, ajudant així a l'ampliació de la bretxa entre persones riques i pobres, en la ciutat i en el camp.

Les ciutats es fragmenten, entre les i els usuaris i no, les i els consumidors i no, persones integrades i excloses. Els barris s'han dissolt, no hi ha més identitat barrial, s'han distanciat els uns dels altres, no hi ha solidaritat i l'ús de l'espai urbà es fa més impersonal, individual, com si la ciutat no fora de totes i tots.

L'habitatge només per a qui pugui pagar-lo i separat de la vida diària de les persones, cada vegada més allunyats dels seus treballs, de les seves activitats socials.

La filosofia de posar recursos públics en mans privades, la trobem en el mercat de l'Aigua i de l'Energia, basat en transaccions entre particulars. Es desatenen aquells aspectes de la gestió del domini públic hidràulic sense rendibilitat econòmica, com el control dels abocaments, la millora ambiental de marges i riberes, etc., aspectes essencials de contingut ambiental.

Es tendeix cap a un escenari en el qual tindrà aigua qui pugui pagar-la, educació qui pugui pagar-la, bona salut, pensió suficient, habitatge, etc… qui pugui pagar-les.

Les actuals polítiques neguen els nostres drets socials, convertint-los en retòrica. L'eradicació de l'exclusió social, la pobresa… han estat traslladades al "mercat lliure", transformant la seva naturalesa: de necessitats socials les quals cal cobrir universal i suficientment, hem passat a serveis, i qui els usa ha de tenir capacitat econòmica per a sufragar-los.

La vida entesa de forma col·lectiva és una qüestió de solidaritat entre grups socials, territoris i generacions. Qui no entén la solidaritat sota aquests paràmetres, confon intencionadament, el benestar social de totes i tots, amb el benestar privat que cadascú pugui pagar-se.

CGT per la defensa dels Serveis Públics com drets socials suficients per a Totes i Tots.

Transport Públic: pujada de tarifes al 2014. Plou sobre mullat

Sindicat Transports CGT Barcelona

Des de CGT reiterem la nostra repulsa a la pujada de tarifes aprovada, per a l'any 2014 per l'Autoritat del Transport Metropolità, pujada que afecta Metro i Bus de Barcelona, FGC, Renfe Rodalies, a més d'altres serveis del transport de viatgers de Catalunya operats per diverses companyies.

Una pujada de tarifes antisocial, que de nou resulta especialment significativa en els bitllets senzills i les targetes T-10, T-30 i T-50, bonotren i / o abonament mensual, posant els preus del transport a Barcelona entre els més cars d'Europa, sobretot si entrem a comparar la capacitat de poder adquisitiu que hi ha entre les diferents ciutats. Mentre els nostres governants pugen les tarifes del transport, els salaris i pensions de la gent pateixen retallades o romanen congelats: bonica manera de fomentar el transport públic.

Aquesta nova pujada ve a sumar-se als notables increments d'anys anteriors i només persegueix incrementar sobre la ciutadania els costos del transport (ja ronda el 50%), alhora que l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya redueixen progressiva i significativament les seves aportacions econòmiques. CGT denuncia les retallades pressupostàries que estan arruïnant el sistema públic de transports.

CGT denuncia també el caràcter antiecològic de les nostres autoritats, que obliden premeditadament la pèssima qualitat de l'aire de les ciutats i els seus nocius efectes per a la salut de les persones. Prefereixen fomentar els desplaçaments del vehicle privat, afavorint d'una manera descarada els interessos de les patronals de la carretera.

Des de CGT cridem als nostres companys/es de les diferents empreses implicades en el transport públic a mostrar la seva indignació com a ciutadans i recordem que el personal d'autobusos, metres i transports ferroviaris no estem per reprimir a la ciutadania, sinó per garantir la seguretat de persones i instal·lacions.

La política de transport, inclosa la tarifària, no la fem els treballadors / es, la fan els polítics i la plaga de altíssims càrrecs que creixen en empreses i òrgans de govern a costa de la societat.

CGT REITERA EL SEU SUPORT A LA MOBILITZACIÓ CIUTADANA I CRIDA A RECOLZAR LES ACCIONS DE PROTESTA CONTRA AQUEST NOU "TARIFASSO"

AIXÒ NO ES POT CONSENTIR: QUE ES VEGI I NOTI LA PROTESTA

El gran espoli

Elena Idoate

El neoliberalisme és fort perquè ens far creure que les seves mesures comporten uns resultats que mai avalen els fets. Tal com deia el Jordi Berbis a Discursos econòmics: la hipocresia habitual, s'estan perpetuant mesures que són totalment contradictòries amb els objectius que diuen defensar. En el cas de les economies que han patit crisis del deute, no n'hi ha cap que se n'hagi sortit aplicant les polítiques d'austeritat. Tan sols han pogut reduir el dèficit i el deute i millorar les condicions econòmiques quan han abandonat l'austeritat i han aplicat altres mesures. El que tenen en comú tots els casos és que s'ha donat una transferència brutal d'actius públics cap a mans privades.

El documental grec "Catastroika" fa un repàs als grans processos de privatització a diferents llocs des dels 80. En tots, es repeteix el patró de l'experiència russa de venda d'actius estatals: la destrucció econòmica, el deteriorament i col·lapse dels serveis i la degradació de les condicions de vida de la població.

L'Estat espanyol, la Generalitat catalana –i altres governs de comunitats autònomes- i molts ajuntaments, estan aplicant Catastroika en diferents dosis, en aquells àmbits que encara no havien estat del tot privatitzats: sanitat, transports, infraestructures, pensions, aigua,... Tal i com va passar amb les exigències de Maastricht als estats que volien formar part de l'euro, l'obsessió per la reducció del dèficit públic esdevé un detonador de privatitzacions massives.

Ara, la Generalitat s'ha proposat, com a política d'ingrés, posar a la venda tot allò que es pugui. Malgrat que el govern insisteix que les privatitzacions són la política menys dolorosa i que eviten més retallades, els fets no avalen aquests objectius.

En primer lloc, no són cap política d'ingrés. Els pressupostos públics tan sols comptabilitzen un ingrés puntual, però no són recursos estructurals. I a la llarga, les privatitzacions tenen impactes negatius en les finances públiques. Els pressupostos deixen de comptar amb els recursos de l'explotació del servei que té associat el patrimoni privatitzat. En casos com els edificis públics, la Generalitat hauria de pagar un lloguer l'import del qual acabà superant els ingressos de la venda. Les inversions que va fer la Generalitat amb participació del capital privat (les anomenades col·laboracions público-privades), han generat sobrecostos que ara estan asfixiant els comptes públics. I com s'està començant a intuir en algunes concessions, el sector públic pot acabar havent de rescatar un servei

que col·lapsa. També hem de tenir en compte que la Generalitat està destinant enormes recursos a sanejar actius que després posarà a la venda.

Les privatitzacions recents d'ATLL i de Tabasa van ser un preludi del que inclouran els Pressupostos de la Generalitat per al 2014: una ganga a mida de les grans empreses i els fons d'inversió. Què es privatitza i en quines condicions, no es detalla en els Pressupostos perquè són decisions que no prenen les institucions publiques, sinó els lobbys del capital. I sovint és la banca qui ho orquestra, perquè és la que finança gran part de les operacions.

La privatització del patrimoni col·lectiu per a la seva rendibilització és inacceptable per a les classes populars. Els serveis públics, per la seva naturalesa, no generen beneficis, a no ser que es creï, amb diferents artificis, una rendibilitat per a les empreses, que és sempre a costa de la nostra butxaca: com a contribuents o com a usuàries.

És un saqueig, el rostre més comú del capitalisme madur, en què les oportunitats de negoci són cada cop més limitades per l'excés de capacitat productiva i l'empobriment dels salaris. Un saqueig a diferents nivells: el que posa en mans del poder una riquesa col·lectiva, de la qual la comunitat perd el control, i el que després l'entrega a mans privades.

** Elena Idoate és membre del seminari d'economia crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa.*

No hi ha nou cicle econòmic que valgui amb un deute impagable

Xavier Caño Tamayo, membre d'ATTAC

Al'Estat Espanyol ens avorreixen des púlpits, de portaveus i tribunes del Govern, i des del Partit Popular que ho recolza, amb la proclamació de l'epifania d'entrar en un nou cicle econòmic .

Tot per un parell d'apunts econòmics, com certa estabilitat de la prima de risc i que els fons voltors compren barat deute i propietats. Alguna cosa no necessàriament bona sinó al contrari. Però no es veu ni de lluny que millori l'economia. Ni la vida de la gent. Més enllà del soroll mediàtic i de les declaracions triomfalistes (que sonen com jaculatòries), res mostra que hi hagi un nou cicle econòmic positiu .

El presumpte nou cicle és un exercici d'ocultació i manipulació del que passa. No hi ha pitjor cec que el que no vol veure. No em referiré a l'atur crònic ni a la pobresa ni la desigualtat creixents per mostrar que no hi ha nou cicle. Però sí recordaré la situació real del deute. Es parla poc del deute, per què serà ?

Es pot parlar de nou cicle econòmic positiu amb un deute públic i privat que sumats són ja un 378% del producte interior brut ? Perquè aquest és el volum de tot el deute, segons l'informe de Mc Kinsey Global que estudia l'evolució del deute en les deu principals economies desenvolupades. Més de tres bilions a tornar. I els seus interessos.

En detallar el deute, també és difícilment acceptable aquest eteri nou cicle promès amb un deute públic que avui és gairebé el 113% del PIB , segons dades recents del Banc d'Espanya. I menys versemblant en comprovar que el deute privat és ja el 265 % del PIB , si l'aritmètica no enganya. Potser sí que hi hagi un nou cicle, però no esperançador, més aviat ben carregat de núvols i amb molt de plom a les ales .

De 2000 a 2008 hi va haver un endeutament privat molt ràpid i creixent a l'Estat Espanyol. Es van endeutar empreses, bancs i també famílies, encara que aquestes, molt menys. Un ascendent endeutament d'empreses i bancs molt lligat a la bombolla immobiliària que finalment va esclatar.

Però a partir de 2008, és l'Estat el que s'endeuta a gran velocitat. Sobretot, perquè va al rescat de bancs i caixes d'estalvis, molt tocats pel desinflament de l'aquesta bombolla immobiliària. Avui s'ha endeutat quatre vegades i mitja el que l'estat havia fet el 1989, segons recorda Joan Torres. I, amb el rescat del sector financer per l'Estat, s'inicia aquesta infàmia de socialitzar les pèrdues de bancs i caixes per salvar-los de la fallida. Perquè els milers de milions que eviten que la banca faci fallida i s'enfonsi surten de la tributació ciutadana. Hi ha alguns factors més en l'amenaça de desastre bancària, com el robatori pur i dur de molts directius i executius, però la bombolla immobiliària i financera són clau per entendre el que ha passat.

El pervers és que, després de l'esclat de la crisi, que és un saqueig dels béns comuns de la ciutadania, es recorre de manera permanent a l'endeutament. No per satisfer les necessitats legítimes de la ciutadania. Ni per invertir en economia real que redueixi la desocupació. Es recorre a l'endeutament per tapar forats. Forats del sector financer, sobretot. No obstant això, no hi ha crèdits per a petites i mitjanes empreses ni per a les famílies. Tot just .

Nou cicle? Els venciments del deute i el pagament d'interessos condicionen al més pintat i no hi ha cicle nou ni recuperació que valgui sense enfrontar el greu problema del deute, no només el públic. Fins i tot economistes ortodoxos són partidaris de reestructurar els deutes. Perquè, a dia d'avui, el conjunt de deute privat i públic és impagable. Una reestructuració què pot ajornar pagaments, negociar preus, reduir interessos ... I no pagar les parts il·legítimes en el cas del deute públic .

L'Alemanya destrossada de la II Guerra Mundial va començar l'enlairament econòmic quan els països creditors, entre ells Grècia, curiosament, li van condonar part del deute i facilitar el pagament de la resta. I en els nostres dies, Equador i Argentina van iniciar un desenvolupament fèrtil quan van forçar noves condicions per al pagament del deute. O deixar de pagar-lo.

Cal fer alguna cosa amb el deute o no es recuperarà una activitat econòmica eficient. Afrontar el deute és un objectiu de lluita ciutadana.

Setmana de lluita per l'ensenyament públic

Del 24 al 28 març, amb manifestació el 29 de març a Barcelona: Ni LOMCE, ni LEC, ni retallades

Assemblea de docents i treballadores de l'ensenyament, USTEC·STEs, CCOO, CGT

L'aprovació, amb la majoria absoluta del PP, però amb el rebuig de la comunitat educativa expressada al carrer en diferents mobilitzacions i vagues, planteja canviar aspectes de l'educació que al nostre entendre són irrenunciables: un sistema d'immersió lingüística elogiat internacionalment, una autoavaluació i avaluació continuada (plantejant revàlides i avaluacions punitives externes comunes a tot l'estat), una educació inclusiva (creant itineraris i segregant l'alumnat de forma primerenca segons els resultats), la participació i representació dels claustres i consells escolars en la presa de decisions (minvant les seves funcions i transferint-les a una figura de direcció molt més jeràrquica, autoritària i gerencial)...

A Catalunya, el Govern està escanyant els serveis públics amb uns pressupostos i polítiques de retallades que posen en perill els fonaments de l'estat del benestar. A més de reduir la qualitat dels serveis, a tota persona empleada pública se li pren una paga extra, se li redueix el sou quan es posa malalta i se li pren un mínim del 15% de sou i de jornada si és personal interí o substitut.

A més, el Departament d'Ensenyament, espera 15 dies en cobrir una substitució, va augmentar l'horari lectiu del professorat, està tancant línies públiques, quan a les concertades se'ls dóna de marge fins al final de tot el procés d'inscripció, i està acceptant sobre ràtios d'alumnes per mestre que signifiquen directament tancar grups públics i empitjorar la qualitat de l'ensenyament.

La Consellera Rigau està aplicant molts aspectes de la LEC introduint una sèrie de decrets (de provisió i plantilles, autonomia, direcció...) que allunyen al claustre i la resta de la comunitat educativa de la participació i presa de decisions dels centres educatius i obliga a les direccions de centres públics a assumir unes responsabilitats que pertanyen a l'administració educativa. Tot plegat obre la porta a la discrecionalitat, provoca una gran desorganització en els centres educatius i crea les condicions per deteriorar una educació de qualitat a l'escola pública.

Per fer front a aquestes polítiques tant estatals com catalanes i perquè tenim dret a decidir quina llei d'educació volem, els sotasignats convoquem a defensar aquestes reivindicacions en les següents accions i mobilitzacions:

- No aplicació LOMCE. Declaració formal d'insubmissió per part de la pròpia conselleria d'ensenyament.
- No aplicació de la LEC i retirada del decret de provisió i plantilles.
- Cap tancament a la pública.
- Substitucions des del 1r dia al 100%. Contractacions exclusives de mitja jornada i sencera amb el salari corresponent.
- Per la defensa de la immersió lingüística i de la llengua catalana

Per tot això convoquem una Setmana de lluita del 24 al 28 de març (tancades, xerrades, assemblees) i una Manifestació dissabte 29 de març a les 17h. a Plaça Universitat, Barcelona.

Els retrets d'una societat empobrida a una banca que guanya milions

Federació de Sindicats de Banca, estalvi, entitats financeres, assegurances i oficines de la CGT

Els problemes de tipus econòmic apareixen com la segona preocupació dels espanyols, segons l´últim CIS publicat a desembre de 2013. Però no a tots els va malament. La gran banca espanyola ha tancat un any sumament exitós, malgrat la caiguda de la riquesa nacional, que l'any passat va arribar al -1,2%.

El Banc de Santander ha anunciat uns beneficis de 4.370 milions d'euros el 2013, un 90 per cent més que l'exercici anterior. El passat setembre, BBVA informava d'un augment del 85 per cent en els seus beneficis en el tercer trimestre de l´any; Caixa Bank ha tingut una pujada del 164 per cent i el Banc Sabadell del cent per cent. Aquesta contradicció entre la prosperitat del sector financer i les dificultats de famílies i empreses, ha suscitat la indignació de la gran part de la societat i es poden resumir en aquests deu punts:

1. Els bancs no donen crèdit. Es suposa que la funció social dels bancs consisteix en canalitzar el diner cap a tots els sectors de l´economia, amb més raó si obtenen beneficis. Perquè, doncs, el crèdit concedit a particulars i empreses no ha fet més que baixar en els últims temps?
2. Els bancs tenen financiació garantida del Banc Central Europeu. Han rebut ingents línies de crèdit de la màxima autoritat financera d'Europa, a un tipus d'interès extraordinàriament baix.
3. Els bancs han sigut rescatats quant s'han trobat en situació límit. Els Estats s'han preocupat de que els bancs no fessin, fallida però no d'alleugerir la situació de les i els particulars que perdien el seu lloc de treball o de les empreses a les que se'ls retiraven les seves pòlisses de crèdit.
4. Els bancs han aprofitat la crisi per reduir les seves plantilles. La supressió de sucursals obertes en els anys d'expansió creditícia ha deixat sense treball a milers de treballadors i treballadores de la banca, el que ha augmentat les xifres de l'atur i carregat les ja esquifides comptes de la Seguretat Social.
5. Els bancs han executat desnonaments, inclús a famílies en greu risc d'exclusió. Segons dades del Banc d'Espanya publicats recentment, a la primera meitat de l'any passat es van produir 35.098 entregues d'habitatges al banc, tant voluntàries com per ordre del jutjat. En tot el 2012 van ser 44.745, el que mostra que els embargaments s'han accelerat. Aquest és el resultat d'una llei que el Tribunal de Justícia de la UE va declarar abusiva en una sentència.
6. Els bancs han anat pujant el diferencial mitjà de les hipoteques a mesura que els tipus d'interès baixaven. En els tres primers mesos de 2013 es va encarir en 0,612 punts percentuals. De tal manera que les i els nous hipotecats no s'han pogut beneficiar de la baixada de l'euribor, al menys amb la mateixa intensitat que caldria esperar si els diferencials s'haguessin mantingut en nivells previs a la crisi.
7. Els bancs han especulat amb el preu dels pisos i han taxat els immobles per sobre del seu valor real. Ara s'ha conegut que més de 580.000 persones poseeixen habitatges el valor real dels quals està per sota de la hipoteca que deuen.
8. Els bancs han pujat les comissions més comunes, como tenir una targeta de dèbit o treure diners en caixers. Fins novembre de 2013 s'havien encarit entre un 10 i un 11 per cent. La comissió per obertura d'un compte corrent ha pujat un 24 per cent; patir un descobert és un 23 per cent més car. La pujada més important és la comissió per l'estudi d'un préstec no hipotecari, que augmenta un 26 per cent.
9. Els bancs cada cop paguen menys pels dipòsits dels estalviadors. Fins el setembre de 2013, el dipòsit a menys d'un any ha perdut 1,6 punts de percentatge de rendibilitat.
10. Les entitats financers han venut productes financers tòxics, confusos quan no directament fraudulents. Han provocat autèntics drames familiars en col·lectius especialment vulnerables, como els jubilats. Salvant algunes excepcions, tan sols alguns pocs responsables estan essent processats judicialment per tots aquests enganys.

Des de la Federació de Sindicats de Serveis Financers i Tècnics de CGT (Fesibac-CGT), ens sumem a la preocupació dels ciutadans i ciutadanes de l'Estat Espanyol contra l'abús generalitzat i considerem que la forma d'acabar amb aquesta injusta situació, és la mobilització dels treballadors i del conjunt de la societat. Mobilització que comptarà amb tot el nostre suport.

Genealogia de les ciutats cooperatives

Ivan Miró

Per a garantir el dret a la ciutat, calen alternatives al model especulatiu, precaritzador i exogen de la indústria turística barcelonina. Impulsar una economia autocentrada en allò local, protagonitzada per usuàries, treballadores i comunitats veïnals.

Només superada per Londres i París, Barcelona ja ha esdevingut la tercera ciutat europea més atractiva per la inversió hotelera. Amb la venda de l'hotel W –popularment conegut com l'hotel Vela, el destructor de la costa barcelonina– a un fons qatarià per 200 milions d'euros, la inversió a la ciutat ha crescut un 71%. Es parla de boom turístic –n'hauríem de dir bombolla?– i els inversors recorren la ciutat, frenèticament, cercant edificis per a convertir en hotels, entre ells –metàfora incisiva de país– l'antiga Conselleria d'Economia de la Generalitat de Catalunya. Els analistes destaquen que els fons d'inversió internacionals "tenen por" de quedar fora del mercat barceloní si pugen els preus. Les pors dels fons d'inversió, tant diferents a les nostres, són no sadollar la seva voracitat.

L'alcalde de la ciutat, Xavier Trias, és conegut per mitigar unes pors i desfermar-ne d'altres. A l'abril del 2013, en la inauguració de l'hotel Vueling by HC (Vueling més Hotels Catalonia, 13 milions d'inversió, 4 estrelles, a 800 metres de Plaça Catalunya, l'antiga Rimaia 2) afirmà que, en un context de crisi econòmica, "que siguem capaços de crear riquesa, generar ocupació i ser una ciutat competitiva és essencial". En l'acte, Trias defensà la rellevància estratègica del sector turístic barceloní, que aporta el 16% del PIB de la ciutat. Mesos després, passà de les paraules a l'acció. Sota la justificació de "permetre noves inversions per augmentar l'oferta turística", el govern municipal (amb vots de CiU i PP) aprovà la modificació del Pla d'usos de Ciutat Vella. És a dir, l'obertura de nous hotels al saturat districte històric de la ciutat, que ja compta amb 17.000 places hoteleres. A l'octubre, Trias encara ho posà més fàcil, i entregà al Gremi d'Hotelers de Barcelona la gestió de les llicències d'establiments turístics en venda a Ciutat Vella, perquè facin la "mediació" amb els inversors "interessats en rescatar-les". No és només la renúncia del govern de la ciutat a la gestió pública del sector: és l'entrega indissimulada als propis actors que en faran negoci. Lliure mercat. Relativament.

La compenetració de l'Ajuntament de Barcelona amb el negoci immobiliari –lapsus, turístic– és total i estratègica. A partir de Turisme de Barcelona, un organisme público-privat (la famosa concertació público-privada), es vincula l'administració municipal amb 700 operadors. Una palanca pública per a fer el salt privat: la indústria metropolitana més poderosa és entregada institucionalment als fons d'inversió internacionals. L'economia de la ciutat és, avui, economia global. És la financiarització, tanmateix, l'única possibilitat econòmica de Barcelona? És sensat defensar un model productiu absolutament exogen? Quines necessitats ciutadanes resol una indústria basada en exportar rendibilitats i atendre un 90% de clients internacionals? Coneixem les relacions laborals precaritzades del sector i les seves conseqüències respecte els preus de l'habitatge. Coneixem la violència immobiliària que pateixen els residents de les zones turistificades i l'expropiació de l'espai públic que comporta. Coneixem l'estranyament de la pròpia ciutat que vivim els seus habitants. Què significa crear riquesa? Quina ocupació volem generar? Què ens suposa ser una ciutat competitiva? És possible una altra economia metropolitana?

Futurs anteriors: la Flor de Maig

Aliens, aparentment, a les vicissituds d'alcaldes, hotels i fons d'inversió, al bell mig de l'antic barri industrial de Barcelona, el Poblenou, un conjunt de col·lectius malden per resoldre solidàriament les seves necessitats. S'han reapropiat de l'històrica cooperativa obrera la Flor de Maig, i intenten crear-hi no només un centre social autogestionat, sinó reconstruir un barri suplantat per la seva tematització productiva: el 22@. Des de la Flor de Maig es potencien quatre cooperatives de consum agroecològic, es refan vincles comunitaris amb veïnes de totes les edats, s'impliquen en la definició popular de l'espai públic a la Rambla del Poblenou, i es practica l'ajuda mútua amb els veïns més vulnerables que, sense casa, ocupen les naus de l'antic Manchester català.

Malgrat les aportacions positives al conjunt de la vida social, la Flor de Maig està immersa en un procés judicial que pot comportar el seu desallotjament. La propietat, que es feu amb l'edifici en els anys cinquanta de la corrupta legalitat franquista, en reclama els drets. Els actuals usuaris, per contra, esgrimeixen la legitimitat de recuperar ("recooperar") un patrimoni obrer i popular que fou perdut a causa d'una derrota més vasta: la de 1939. Defensen que estan construint un nou espai públic de cooperació econòmica, social i solidària. Actuarà l'Ajuntament amb la mateixa vehemència amb que recolza l'economia global, per ajudar aquests esbossos d'economia de proximitat? Esperem que sí, i que compri o expropiï l'edifici de la Flor de Maig per a garantir el desplegament de les noves potencialitats socials i comunitàries.

L'actual Flor de Maig ens remet, directament, a una altra genealogia de Barcelona. Ens mostra –futur anterior– una història alternativa i subversiva del desenvolupament de la ciutat, que ha emergit com a producte d'unes relacions de força i ha acabat amb altres ciutats possibles. La Flor de Maig d'avui ens remet a la Flor de Maig d'ahir, la cooperativa obrera de consum que, fundada l'any 1890 al Poblenou per setze obrers boters, arribà a articular –amb una desena de sucursals i una granja a Cerdanyola– les necessitats econòmiques i socials de milers de famílies barcelonines. La Flor de Maig ens remet a la genealogia de la ciutat cooperativa.

Si el capitalisme ha entès sempre la dimensió econòmica de la ciutat, l'esquerra ha oblidat generar una pròpia cultura econòmica urbana. En alguns casos perquè li seguí la corrent al capitalisme, com la socialdemocràcia de Jocs Olímpics i smart cities. En altres, perquè se centrà obsessivament en la fàbrica fordista i no entengué que la producció i reproducció capitalista se socialitzava en la ciutat i la convertia en la metròpoli-empresa. Però més enllà de l'esquerra com a gran relat ideològic impotent, en les nostres ciutats han existit pràctiques concretes de cooperació econòmica que hem de rescatar, i prendre el millor d'elles per a crear una nova democràcia econòmica urbana.

La Flor de Maig no fou l'única cooperativa de Poblenou. Amb Pau i Justícia, l'Artesana o l'Econòmica, aquelles experiències bastiren una alternativa socioeconòmica amb un arrelament impressionant al territori. Altres barris de la ciutat, com Sants, Gràcia i el Clot també foren barris eminentment cooperatius, i per tota la geografia obrera –Barceloneta, Sant Andreu, Poble Sec o Horta– es crearen, entre el segle XIX i el XX, nombroses societats cooperatives de consum, producció i crèdit. Les cooperatives de consum pretenien bàsicament suprimir intermediaris comercials burgesos, i abastir-se directament d'aliments i altres productes de primera necessitat, recuperant part del salari expropiat pel comerciant.

Amb els anys, saberen col·lectivitzar els seus excedents de percepció (beneficis) i els dedicaren a afrontar les necessitats dels seus associats: educació, sanitat, mutualisme, caixes de resistència per afrontar vagues, locauts empresarials, atur, jubilacions, malalties, orfandats i viduïtats. En alguns casos, emprengueren iniciatives productives de segon grau i també habitacionals de base cooperativa, així com cooperatives autònomes de treball i producció. No obstant les dificultats, el cooperativisme obrer de consum fou la base perquè les classes treballadores barcelonines s'erigissin en subjectes de la seva pròpia emancipació econòmica, l'eina per a crear unes polítiques socials autogestionades en un context on no existia, ni remotament, l'Estat del benestar.

A Barcelona, l'any 1935, unes deu mil famílies s'organitzaven en una seixantena de cooperatives de consum, i ja el 1937, en el context extraordinari de la guerra civil i la revolució social, a Catalunya eren 350.000 famílies les que vehiculaven el consum en les cooperatives obreres. El 1939 aquell món obrer autogestionat desaparegué amb el triomf del feixisme. Avui, no obstant, ens pot inspirar en la creació d'una nova economia metropolitana fonamentada en la cooperació social.

Democràcia econòmica i dret a la ciutat

Les antigues cooperatives obreres afrontaren les necessitats materials de les poblacions urbanes proletaritzades del moment. Abastiment alimentari, equipaments, prestacions socials, educació, sanitat, crèdit, fins i tot habitatge i renda associada al treball cooperativitzat, foren dimensions articulades col·lectivament i de forma democràtica pels seus protagonistes. Institucions socials fermament arrelades als seus barris, les cooperatives esdevingueren puntals d'una economia de proximitat, autogestionada per les relacions de veïnatge. És a dir, l'antítesi del model d'economia globalitzada on les ciutats han de ser nodes d'inversió del capital financer global, d'extracció de plusvàlua i per tant de mercantilització i precarització de la vida urbana. Quines són les institucions socials que

avui impulsem per a fer front a les noves i velles necessitats urbanes? Amb quins nous organismes articulem la cooperació social a la ciutat? Com impulsem una nova democràcia econòmica urbana?

Autors com Henri Lefebvre es referien, ja l'any 1968, al dret a la ciutat. Per Lefebvre, aquell dret significava imaginar i reconstituir un tipus totalment diferent de ciutat, lluny de l'expropiació urbana constant practicada per l'economia capitalista (1). Més recentment, geògrafs i urbanistes, des de David Harvey a Jordi Borja, insisteixen en un mateix sentit. Per Harvey, el dret a la ciutat significa que existeix un poder col·lectiu del conjunt dels habitants per a construir la ciutat que necessiten. Afirma: "només quan s'entengui que els qui construeixen i mantenen la vida urbana tenen un dret primordial a allò que han produït, i que una de les seves reivindicacions és el dret inalienable a adequar la ciutat als seus desitjos més íntims, arribarem a una política urbana que tingui sentit" (2). Per Borja, el dret a la ciutat no es farà efectiu mentre hi hagi precarietat urbana, sigui laboral, existencial o habitacional; mentre es privatitzin espais públics; mentre l'economia especulativa forgi els designis urbans (3).

Per tant, per a garantir el dret a la ciutat, calen alternatives al model especulatiu, precaritzador i exogen de la indústria turística barcelonina. Impulsar una economia autocentrada en allò local, protagonitzada per usuàries, treballadores i comunitats veïnals.

Una nova economia urbana basada en la resolució de les necessitats des de la proximitat, autogovernada amb formes de propietat col·lectiva i gestió democràtica.

Cal crear, a tots els barris barcelonins, nous espais públics de cooperació econòmica, social i solidària. A Poblenou, a Sants, a Sant Andreu, a Poble Sec, a Nou Barris, arreu on puguem. Hem d'iniciar, a més, els aprenentatges que ens serveixin per a col·lectivitzar i reorientar els sectors estratègics de l'economia metropolitana: també el

turisme. I cal desallotjar aquells que posen en venda la ciutat i els seus habitants, no els qui la viuen i la defensen. Cal, en definitiva, un canvi profund del règim econòmic metropolità: el naixement de la democràcia econòmica urbana, la ciutat cooperativa que els seus habitants necessitem.

** Ivan Miró és activista social i membre de La Ciutat Invisible. Article publicat a eldiario.es*

Notes:

(1) Lefebvre, H. (1969) El derecho a la ciudad. Edicions 62: Barcelona

(2) Harvey, D. (2013) Ciudades rebeldes. Del derecho a la ciudad a la reolución urbana. Akal: Madrid.

(3) Borja, J. (2012) "Espacio público y derecho a la ciudad" a AAVV El dret a la ciutat/Derecho a la ciudad. Institut Drets Humans de Catalunya: Barcelona.

Reflexió sobre la situació actual del ferrocarril

Sector Federal Ferroviari de la CGT (SFF-CGT)

La situació actual del ferrocarril en l'Estat espanyol és la pitjor que hem conegut mai, no és menys cert que el ferrocarril que necessita la majoria de la població està extingint-se per falta d'inversió de manteniment, de nous projectes per a arribar a més poblacions, d'un transvasament real de mercaderies des de la carretera, acabant també amb el paper vertebrador i de servei públic necessari que sempre ha tingut.

Aquesta situació no s'ha gestat en uns pocs dies, sinó que ve des de lluny, sent responsables d'això, a més d'aquest govern insofrible, els diferents governs anteriors de l'un i l'altre signe, les successives direccions executives de les diferents empreses ferroviàries a través dels anys, preocupades sobretot per mantenir el seu propi i personal estatus i, per descomptat, l'actitud d'abandó, corrupció i col·laboracionisme dels sindicats majoritaris i corporatius que es mouen per les empreses ferroviàries. Entre tots ens han dut a aquesta situació tan perillosa la sortida de la qual ens exigirà grans dosis d'imaginació i ingents esforços.

Per altra banda, la fragmentació que s'està implantant en el ferrocarril ens obliga a establir noves formes de coordinació i nous mètodes d'actuació. Per això és ara més necessari que mai coordinar l'acció sindical en tot el sector ferroviari de les empreses: Renfe (dividida en 4 Societats Anònimes), Adif (creació de la nova Entitat Pública Empresarial (EPE) que es denomina ADIF□Alta velocitat), amb la falsa integració del personal de FEVE, FGC, Euskotren, etc., de les privades (Comfersa, Ferroser, V2□Alentis, Rentokil□Initial, etc.), i de les que es puguin crear mixtes i privades, de cara a fer més eficaces les nostres respostes, a protegir-nos conjuntament, a establir una força sindical combativa que tingui el pes necessari per a fer valer les nostres reivindicacions, les quals han de passar fonamentalment per:

• El manteniment i increment del nivell d'ocupació.

• L'estabilitat i qualitat de l'ocupació, sigui aquesta pública o privada, imposant que es respecti els pactes en Convenis Col·lectius i obligant a negociar altres de nous que contemplin les nostres reivindicacions.

• Lluitar conjuntament contra els ERO o acomiadaments col·lectius. També contra els acomiadaments individuals per persecució sindical o per assetjaments laborals.

• La cura escrupolosa de la salut laboral i la seguretat en el treball, en les instal·lacions i la seguretat màxima també en el transport de viatgers i mercaderies.

• Tractar de fer públiques totes les ocupacions privades (integració de les plantilles de les contrates en les empreses públiques).

• Garantia de subrogació laboral de la plantilla com condició bàsica davant els canvis d'empreses.

• Impedir el robatori del patrimoni de la ciutadania, el tancament de línies, la supressió de trens I serveis, les privatitzacions, impulsant la participació de la societat en el debat i en la defensa del servei públic.

• Imposar el criteri de la rendibilitat social, mediambiental, de despesa energètica i de servei públic del ferrocarril, contrarestant l'únic valor que consideren que és la renda□baldeu econòmica.

• Lluitar contra tot tipus de discriminacions laborals, per adscripció sindical, per trajectòries reivindicatives, per sexe, raça, per països de procedència, etc.

• Denúncia permanent de la corrupció, dels favoritismes, del clientelisme, etc.

• Establir i fer complir normatives clares i objectives per a l'accés a les ocupacions ferroviàries, a la formació, a la mobilitat geogràfica i a la promoció professional.

• Protegir a les persones amb minusvalideses físiques o psíquiques produïdes com a conseqüència de la seva vida laboral, i impedir la discriminació en la contractació i els drets laborals de persones amb aquestes circumstàncies.

• Establir coeficients reductors de l'edat de jubilació per a totes les categories ferroviàries.

• Lluitar pel dret a la vaga en tota la seva integritat.

• Establir un marc de mínims per a regular tot el sector, en salaris mínims, jornades màximes, procediments sancionadors, subrogacions, normes bàsiques per a la mobilitat geogràfica i funcional, etc., a més dels Convenis de cada empresa que han de millorar sempre aquest marc.

Des de fa algun temps, les diferents Seccions Sindicals de CGT en l'àmbit Ferroviari venim coordinant-nos per a plantar cara a una realitat establerta en el Sector: la fragmentació i la precarietat, fan cada vegada més urgent la necessitat de tenir una acció sindical conjunta. La liberalització del sector fa que aquesta necessitat de coordinació sigui encara més urgent, de cara a dissenyar també una estratègia de lluita per a enfrontar-nos a la situació descrita.

De la nostra lluita depen el futur.

No a la venda dels serveis públics.

La CGT davant del 8 de març 2014

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT

Aquest 8 de març: dia internacional de la dona treballadora el nostre lema és "ni precària, ni submissa, ni devota, ni invisible".
Tots els dies, i de manera especial el 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, en el context actual que estem vivint de constant pèrdua de drets i llibertats, les persones que conformem la CGT, lluitem contra totes les discriminacions i per aconseguir la igualtat i ho fem al costat de totes aquelles altres persones, col·lectius, moviments, assemblees, organitzacions que així ho volen i senten.
A nivell global, ens sobren els motius per a la lluita però particularment en aquest país, les causes per les quals rebel·lar-se són múltiples:
- La precarietat laboral
- La bretxa salarial entre homes i dones
- La desigualtat d'oportunitats
- La feminització de la pobresa
- La sobrecàrrega i Invisibilitat de les cures
- L'absència de coresponsabilitat en el treball domèstic i de cures
- La violència masclista
- La cultura patriarcal
- La llei de l'avortament
- La repressió del dret a la identitat personal
- L'expropiació del cos - ...

En definitiva contra la precarietat, l'explotació i l'exclusió social.
La Confederació General del Treball sosté un esforç perquè el món on ens ha tocat viure inclogui a les dones des d'un llenguatge no sexista, les reconegui, sigui respectuós, solidari i alliberador. Però a pesar d'aquest esforç al dia d'avui estan patint una constant pèrdua de drets i llibertats.
Les dones cobren menys que els homes en el món laboral. La bretxa salarial és de més d'un 20%, més gran encara si es mesura per rendiment que per guany mig per hora, les dones per a assolir la mateixa retribució que un home han de treballar més dies a l'any.
La taxa d'atur femenina és major a la masculina i en aquests temps de crisis no deixa d'augmentar en major percentatge, a pesar que la taxa de dones que finalitzen estudis superiors a l'estat espanyol és superior que la dels homes.
Per altra banda, els canvis legislatius i les retallades en matèria de drets i llibertats, Llei de l'Avortament, Llei de Dependència, polítiques d'inclusió social, contra la violència masclista… no fa més que exacerbar les desigualtats socials, que en el cas de les dones se sumen al factor de discriminació per raó de sexe.
D'aquesta forma trobem que, en lloc de caminar cap a una societat alliberadora que respecti a les persones sense cap discriminació i que com a mínim acati les normes a les quals suposadament se sotmet, estem avançant cap a una fosca realitat que sotmet i esclavitza, al mateix temps que és fortament discriminatòria i imposa el patriarcat capitalista més salvatge.
Agraïm públicament en aquest 8 de Març de 2014 a totes les dones que ens han precedit en la lluita, a les que lluiten dia a dia i a les que ara s'incorporen amb la il·lusió de construir totes juntes un món millor, nou i igualitari.
Des de CGT cridem a tota la societat a la mobilització, a seguir defensant la igualtat i la justícia social.
Sense mitjans de subsistència, ens porten a la indigència. Per això diem: estat no! Acció directa, sororitat i autogestió.

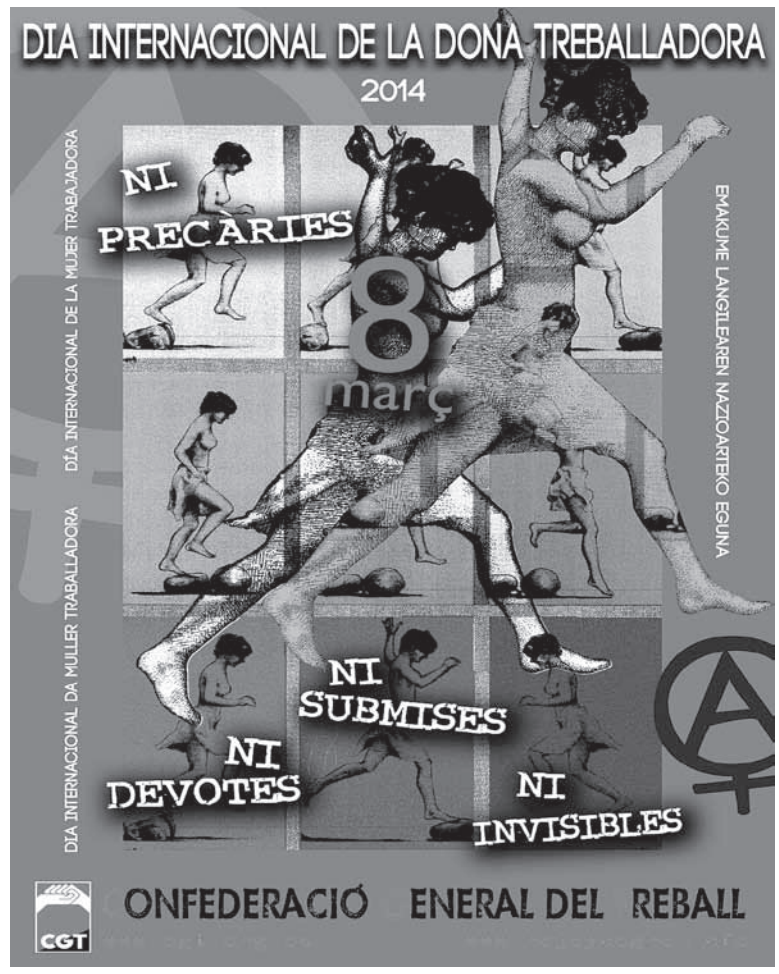

Contra l'ofensiva patriarcal i capitalista, desobediència feminista

Comisió Unitària 8 de març 2014 Barcelona

Aquest 2014 ha començat amb una de les ofensives patriarcals més greus dels últims 30 anys: la contrareforma de la llei de l'avortament dissenyada pel PP. Aquest projecte de llei representa un atac clarament patriarcal i fonamentalista contra les dones i la nostra lliure determinació sobre els nostres cossos i les nostres vides.
Una reforma que pretén infantilitzar-nos, victimitzar-nos i, en definitiva, desautoritzar-nos com a subjectes decisoris, tot atorgant la potestat sobre els nostres cossos a l'Estat, l'Església, metges, psiquiatres, psicòlegs, pares i d'altres "experts", que tornaran a tenir el poder de forçar-nos a ser mares, mentre que a dones solteres, lesbianes o bisexuals se'ls nega el dret de serho vetant-los l'accés a la reproducció assistida en un clar exemple de discriminació i d'apologia d'un únic model familiar legítim: l'heterosexual.
Però nosaltres desobeirem, lluitarem i continuarem avortant com hem fet al llarg de tota la història, així com també seguirem establint relacions sexoafectives lliures, entre nosaltres i en contra de la seva moral.
En un moment de retrocés històric en drets i llibertats en mans de les dretes espanyola i catalana que ens retorna clarament al franquisme (reforma del Codi Penal, privatització de la sanitat i l'educació públiques, persecució de les migrades i les treballadores sexuals, retallades en la llei de dependència, criminalització de qualsevol expressió de dissidència, etc.), les dones patim la part més dura d'aquesta ofensiva patriarcal i capitalista que ens

vol segrestar a les nostres llars.
Ens trobem davant d'una pèrdua dels drets laborals en el mercat de treball capitalista, una sobrecàrrega de tasques domèstiques i de cures que haurien d'estar garantides per l'Estat però que acabem exercint les dones sense cap reconeixement, retribució econòmica ni corresponsabilització per part dels homes, així com una precarització generalitzada dels temps i dels treballs.
Enfront aquesta triple presència que patim les dones, des del feminisme seguirem en lluita contra el capitalisme i la seva aliança criminal amb el patriarcat. I seguirem identificant i denunciant els responsables d'aquest sotmetiment, sense oblidar que no només es troben entre la classe dirigent encarregada del disseny de les actuals polítiques escanyadones, sinó també entre els nostres suposats aliats que romanen immòbils i en silenci, per tal de no renunciar als beneficis que els atorga el sistema patriarcal.
Segueix el degoteig de dones assassinades per les seves parelles als Països Catalans i al conjunt de l'Estat espanyol. Les retallades i el desmantellament de plans d'igualtat i de prevenció de la violència de gènere, així com el reforçament actual de l'heteropatriarcat en tots els àmbits, no està fent més que legitimar i promocionar la violència masclista contra les dones.
Estem fartes de sentir com els mitjans de comunicació, les institucions i certs professionals patologitzen els agressors en una societat que promou una masculinitat agressiva i una feminitat submisa i obedient: les agressions masclistes no són més que la reafirmació de la relació jeràrquica de poder existent dels homes vers les dones, sustentada sobre un sofisticat aparell de legitimació simbòlic destinat a perpetuar l'accés a la mà d'obra barata, si no gratuïta, de les dones. Si ens toquen una, ens toquen a totes! No restarem callades ni passives, seguirem endavant amb l'autodefensa feminista!
Davant d'aquesta conjuntura, un cop més seguim apostant pel feminisme com a alternativa i projecte polític de transformació i emancipació social. Un projecte que té per objectiu construir entre totes una societat lliure de tota relació jeràrquica i de dominació, on puguem decidir lliurement sobre els nostres cossos, les nostres vides i sexualitats. On la vida sigui el centre de la societat i no els mercats. Seguirem lluitant per la repartició real dels temps, els treballs i la riquesa. Per una societat on cap persona sigui il·legal i els pobles i les persones puguem decidir lliurement el nostre futur. En definitiva, la revolució serà feminista o no serà.
Les dones movem el món i ara l'aturem...
Cap a la vaga general!

L'iceberg de la sanitat catalana

Secció Sindical de CGT Costa Ponent, Atenció Primària L'Hospitalet de Llobregat

Els icebergs són masses de gel que es desprenen d'una glacera i pels corrents marins acaben desapareixent en latituds més baixes. De l'iceberg sobresurt de l'aigua solament una part del seu volum total. La sanitat catalana la podem comparar a un iceberg. Ha passat de ser un dret fonamental, universal, garantit i segur, a una situació de deriva que a poc a poc va minvant a passos de gegant.

En la sanitat catalana, com en un iceberg, solament veiem o som conscients de la part visible, que és l'atenció hospitalària. Tots les retallades en hospitals (tancament de plantes i quiròfans, disminució de plantilles laborals...), totes les mobilitzacions com "marees blanques" i tota la informació o noticies en els mitjans, han estat referides principalment als hospitals.

Aquesta és, podríem dir, la zona visible de l'iceberg sanitari que va posar entre l'espasa i la paret les polítiques i els responsables de la sanitat catalana.

Sota aquesta pressió social i mediàtica, les polítiques han buscat altres vies per a seguir aplicant el pla de retallades en sanitat i per a això es van centrar més en torpedejar la zona no visible de l'iceberg sanitari, que és l'atenció primària. En els 328 centres d'atenció primària, 23 centres de ACUT, 34 centres de especialitzada, 28 ASSIR i 11 PADES s'ha reduït el personal en un 30% (d'uns 20.000 professionals de primària, s'ha reduït en més de 5.000 treballadors i un 10% segueix sent eventual o plantilla no estructural).

S'han introduït polítiques per a limitar l'accés a la sanitat primària de població que per diferents motius no disposa de la targeta sanitària; s'han introduït mesures per al copagament (10%) de la despesa farmacèutica dels pacients i s'han desenvolupat mecanismes per a facturar a tercers.

Es maquillen llistes d'espera d'atenció especialitzada que és la via d'accés anterior a l'atenció hospitalària. Aquestes llistes d'espera amaguen els mesos que es triguen per a la realització de proves i també els mesos per a aconseguir un diagnòstic.

Evidentment, aquesta dificultat a l'accés a la sanitat primària, és la que està fent créixer l'activitat de mútues i sanitat privada i és també la que està contribuint a un augment de la mortalitat de la població (sobre un 5% segons el IdesCat). Aquestes dades i estratègies ens indiquen que l'atenció primària perd la seva principal funció de prevenció.

En conclusió, la sanitat primària i hospitalària a Catalunya s'està desmantellant silenciosament, com el desglaç d'un iceberg, en benefici d'una sanitat mercantilista de mútues i centres privats o concertats i que en definitiva ens condueix a un empitjorament de la salut i assistència dels ciutadans d'aquest país.

Nova secció sindical de la CGT al Sistema d'Emergències Médiques

Assemblea Emergències Mèdiques en Lluita

L'assemblea "Emergències Mèdiques en Lluita" va nèixer a mitjans del 2013 com un moviment reivindicatiu i activista fruït de la unió dels treballadors del Sistema d'Emergències Mèdiques. Durant l'estiu, es van convocar diverses assemblees -en aquell moment els vam anomenar "cafès"- per tal de debatre tot el que estava passant al SEM (retallades, incertesa laboral de certs torns de treball, intenció d'aplicar les 37,5 hores de jornada laboral, un comitè que no ens informava del que estava tractant amb l'empresa…).

Davant el neguit dels propis treballadors, ens vam unir en una assemblea en la que vam enviar una carta amb requeriments al nostre comitè d'empresa així com la sol.licitud de convocar una assemblea informativa als treballadors perquè expliquessin el seu full de ruta i l'estat de les negociacions que estaven duent a terme amb l'empresa. Se'ls va demanar una major transparència i una comunicació més fluïda. Menys secretismes.

Inicialment van fer cas, van fer un canvi d'actitud, però sempre sota la premissa de mantenir la pau social. Però això va durar poc, molt poc. El secretisme i la falta de comunicació va tornar a ser la tònica.

Des de que es va crear l'assemblea de treballadors, hem anat al darrera del comitè, per intentar fer-los saber per on volíem anar els treballadors, creant, inclús, un nou canal de comunicació en el que tots els treballadors podíem participar i dir la nostra.

L'hora de la veritat van estar les negociacions a finals d'octubre de 2013, quan les negociacions entre comitè i empresa es van bloquejar. En aquest moment l'assemblea va tenir un paper fonamental per "obligar" al comitè a sortir al carrer. Per primer cop en molts anys, el comitè va convocar una concentració davant el CatSalut, empès per l'assemblea, que va tenir com a resultat el desbloquejament de les negociacions. Negociacions en les que ens jugàvem la pèrdua del nostre actual Conveni Col.lectiu. Tot i així, la sensació va ser que tot estava preparat i que tot plegat va ser una moviment molt intel·ligent de l'empresa. L'errada del nostre comitè: haver anat massa tard i no haver previst el que podia passar.

Per aquest i molts altres motius (la majoria en base a la nostra creença de que aquest comitè està adormit i no ens representa com hauria de fer-ho), hem decidit establir de forma legal l'assemblea de treballadors, passant a formar la Secció sindical CGT-Emergències Mèdiques en Lluita. Amb la intenció de presentar-nos al comitè d'empresa i poder representar als treballadors com creiem que s'ha de fer: amb màxima participació assembleària i màxima transparència.

L'objectiu principal de l'Assemblea és que els treballadors i treballadores puguem agafar les regnes de la nostra pròpia representació davant l'empresa. Una representació totalment assembleària en la que totes i tots podem dir la nostra.

Lluitar perquè TOTS els recursos humans del Sistema d'Emergències Mèdiques de Catalunya siguin PROPIS. Tècnics, Metges, Infermers, personal de la sala de coordinació, gestors de recursos, operadors de demanda, mecànics, atenció domiciliària…

Defensar el SEM com a servei integral d'emergències evitant que es converteixi en un simple òrgan gestor i de subcontractació de recursos.

Lluitar per la declaració de servei essencial per la societat.

Creiem que la cronificació dels càrrecs impedeix l'evolució i el canvi. Per tant, proposem una renovació integral dels representants dels treballadors i treballadores.

Creiem en l'empresa, en la seva funció pública i en el seu potencial, però creiem que se n'està fent una mala gestió que la desvirtua. Volem fer entendre a l'empresa que es beneficiós incloure'ns als treballadors en els processos de gestió.

Des de la nostra posició de treballadors d'empresa pública, vetllarem per les condicions laborals dels treballadors de les empreses col.laboradores. El comitè d'empresa del SEM ha d'estar vinculat i en col·laboració molt estreta amb la resta de comitès d'empreses.

Forçar al SEM per que es nodreixi dels recursos existents dins la plantilla. Els professionals del SEM tenim moltes qualitats en camps molt diversos que poden ser de gran utilitat i evitar així buscar aquests recursos en altres empreses subcontractades (i evitant, per exemple, pagar per serveis que mai s'han rebut).

L'Assemblea és la representació dels treballadors, no permetrem l'existència de secrets entre els treballadors i els seus representants. NO acceptarem la "confidencialitat en la negociació". L'Estatut dels treballadors limita clarament aquesta confidencialitat entre empresa i comitè: el secret a la informació laboral individual de cada treballador i a certes dades de la gestió econòmica de l'empresa. Tota la resta no està sotmès a confidencialitat.

L'Assemblea utilitzarà un sistema de participació i consulta actiu i continu. Els treballadors han de decidir que fer en tot moment, han de ser partíceps alhora d'elaborar propostes a l'empresa o prendre qualsevol tipus de decisió.

L'Assemblea també defensarà els drets dels usuaris, ja que són ells qui, amb els seus impostos, mantenen una empresa que els gestiona malament. Inclús els malversa.

Més informació al web:
http://www.emergenciesmediquesenlluita.cat/
@emenlluita
@SEMenmoviment
#inFARTSderetallades.

Notícies sindicals

Es consuma la traició a Unipost: USO i UGT signen un acord amb l'empresa

Unipost pacta finalment amb USO i UGT un ajustament de plantilla de 400 empleats i una baixada de sou del 17%. L'ajustament de personal s'articularà a través d'un "pla de redimensionament i recol·locació" en funció "de les necessitats operatives". UGT i USO han venut a la plantilla, això sí il·legalment, no sumen majoria en el Comitè Intercentres encara que diguin el contrari, i signen amb l'empresa l'acord de rebaixa salarial (17% en taula salarial i 22% en els complements personals amb caràcter retroactiu al 1 de gener de 2014, hipotecant els nostres salaris i per tant les nostres vides fins a gener de 2018), després d'una consulta als treballadors/es manipulada, i plagada d'amenaces i coaccions als treballadors/es.

A més els dos sindicats signants van tenir la poca vergonya de signar a esquena de CGT i CCOO, en una sala diferent a la que se suposava es devia celebrar la reunió, suposem que per a evitar que es destapés el frau que s'ha comès en la consulta perquè sortís el sí costi el que costi (931 SI, 893 NO, 65 abstencions, 13 nuls), ja que CGT té proves de les irregularitats i les manipulacions que han envoltat a la consulta, i de la qual molts treballadors/es van ser exclosos al no ser avisats per a manifestar la seva opinió.

CGT actuarà per destapar el frau i ha traslladat als treballadors/es les irregularitats de les quals hem estat objecte en la consulta. Els serveis jurídics de CGT ja estan treballant per a portar a terme la impugnació de l'acord per falta de legalitat al no haver-se signat per la majoria de la part social.

La Direcció del Sincrotró ALBA es veu forçada a permetre la participació dels treballadors en la protecció de la seva salut

Després de 3 anys impedint il·legalment la participació dels treballadors en la presa de decisions sobre la protecció de la seva salut, i d'haver desobeït un requeriment de la Inspecció de Treball, finalment els responsables del Sincrotró ALBA es veuen obligats a reconèixer en seu judicial els drets d'informació, consulta i participació dels treballadors en matèria de salut laboral.

El Sincrotró ALBA, situat a Cerdanyola del Vallès, és la instal·lació científica més gran de l'Estat Espanyol i es tracta d'una gran fàbrica de radiació electromagnètica (principalment raigs X) per a la realització d'experiments de diversa naturalesa en els àmbits de la recerca bàsica, aplicada i tecnològica. Està classificada com a instal·lació

radioactiva de 1a Categoria pel Consejo de Seguridad Nuclear i l'exposició a radiacions ionitzants és un dels principals riscos als que estan exposats els seus treballadors.

Tot i ser el risc laboral més important, la Direcció del Sincrotró volia excloure tota la prevenció relacionada amb les radiacions de l'àmbit d'actuació dels Delegats de Prevenció. Durant gairebé tres anys s'havien negat a consultar als Delegats de Prevenció les seves decisions per a protegir el personal contra les radiacions ionitzants i els havien impedit reiteradament la presència en les visites d'inspecció del Consejo de Seguridad Nuclear.

Davant d'aquesta situació, tots els Delegats de Prevenció del Sincrotró (2 de CGT i 1 de CSC-Intersindical) van denunciar l'incompliment de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals a la Inspecció de Treball i la Seguretat Social el passat 2012. El seu informe va resoldre que la Direcció del Sincrotró estava obligada a consultar els Delegats de Prevenció abans de posar en pràctica les mesures de protecció radiològica i que només els inspectors del CSN podien impedir la seva presència durant les visites d'inspecció, d'acord amb el que estableix a la Llei de Prevenció de Riscos Laborals. Tot i això, s'han negat a a fer efectiva la resolució d'Inspecció de Treball durant mesos fins que tot just abans d'iniciar-se el judici i a proposta de la jutgessa, la Direcció va decidir signar un acord amb els Delegats de Prevenció comprometent-se a complir els dos punts sol·licitats a la demanda.

Des de la Secció Sindical de CGT al Sincrotró ALBA consideren del tot reprovable que s'hagin malgastat els recursos públics de ALBA (temps i diners en advocats), pagats amb els impostos de tots els ciutadans i ciutadanes, amb l'únic objectiu d'impedir la participació dels treballadors en la prevenció dels riscos presents a la instal·lació.

Un cop més, es demostra la importància de l'acció col·lectiva dels treballadors i treballadores per tal de fer efectius els drets que encara ens reconeixen les lleis. De fet, l'exercici dels drets d'informació, consulta i participació dels treballadors en matèria preventiva és el nucli central de l'activitat dels Delegats de Prevenció. Ja que són aquests drets els que permeten conèixer els detalls dels riscos presents a l'entorn de treball i les mesures preventives per a controlar-los, i també són aquests drets els que ens permeten aportar els coneixements i experiència dels treballadors amb l'objectiu d'evitar els accidents i les malalties abans de què es materialitzin.

Roca Gavà acomiada 21 treballadors d'estructura

El 7 de febrer l'empresa Roca va convocar al Comitè d'mepresa una hora abans de realitzar els acomiadaments, per informar de la mesura, i seguidament van ser cridats els treballadors un darrera l'altre, i es va desfer de cadascun d'ells en poc més de 10 minuts i amb 20 dies per any amb límit de 12 mensualitats de màxim, alguns d'aquests treballadors amb prop o més de 40 anys a l'empresa.

Un cop més tan sols la CGT va mostrar el seu rebuig a aquesta mesura, no quedant-nos tan sols en l'"enrabiada" de paraula sinó en forma d'acció sindical, bloquejant l'accés de camions i vehicles, un cop més sense el suport de la resta del Comitè.

Una vegada més es repeteix el que CGT Roca no es cansa de denunciar i explicar a la fàbrica i és que, o el comitè recupera la lluita com a forma de frenar o respondre a aquestes mesures o l'empresa no descansarà en el seus plans, com hem vist i viscut aquests últims cinc anys.

Vaga a ADASA Sistemas contra 64 acomiadaments

El 20 de febrer el comitè d'empresa (format en la seva totalitat per delegats de CGT) va convocar una vaga de 4 hores i una concentració a la seu de Barcelona contra els 64 acomiadaments que ADASA vol fer mitjançant l'aplicació de quatre ERO.

ADASA Sistemes és una enginyeria amb més de 26 anys d'experiència en solucions tecnològiques aplicades al cicle de l' aigua i el medi ambient, i actualment forma part del grup Comsa Emte, propietat de les famílies catalanes Miarnau i Sumarroca.

L'empresa planeja acomiadar 64 treballadors d'una plantilla de 183 durant el primer semestre de 2014. Ha presentat un ERO per aplicar els acomiadaments i planeja presentar un altre ERO de modificacions substancials de les condicions salarials. L'acomiadament col·lectiu afectarà a tots els centres de treball de l'empresa a Espanya (Barcelona, Madrid, Saragossa, València, Don Benito, Badajoz i Sevilla). L'any passat ja van van patir un altre ERO temporal .

Magnífic resultat de CGT a les eleccions sindicals a Hewlett Packard Sant Cugat

CGT obté la majoria absoluta en un dels comitès d'empresa i entra en el segon a les eleccions sindicals realitzades el mes de febrer a dues empreses que la multinacional tecnològica Hewlett-Packard té a Sant Cugat. Eren convocats a votar 726 treballadors/es.

Aquestes eleccions sindicals es realitzen tot just uns mesos després de la vaga indefinida que es va realitzar a les dues empreses el juny. CGT s'havia presentat per primera vegada als comitès d'empresa de HP Consultoría i HP Outsourcing.

Els resultats finals per empresa són els següents. Entre parèntesi la variació respecte el 2010:

HP Consultoría: CGT 8 delegats/ades (+8), CCOO 3 delegats (-7), UGT 2 delegats (-1)

HP Outsourcing: CCOO 9 delegats/ades (-2), CGT 2 delegats (+2), UGT 2 delegats(=).

Valorem aquesta forta entrada de CGT com un recolzament al model de presa de decisions de forma assembleària i transparència realitzada per les seccions sindicals a l'empresa.

Fa tres anys que les seccions sindicals de CGT lideren l'oposició als acomiadaments que la multinacional realitza a l'estat espanyol, fent més de 64 accions de protesta en aquest període.

Les seccions sindicals de CGT a les dues empreses sumen un total de 21 delegats/ades electes a les seus de l'estat espanyol.

Vaga a Telefònica el 24 de febrer i concentració el 27 de febrer al Congrés Mundial de Mòbils

Aprofitant que el 24 de febrer, s'inaugurava a Barcelona el Congrés Mundial de Mòbils, una de les majors fires del Sector de les Telecomunicacions a nivell Mundial patrocinada per Telefònica, a la que acudeixen milers de directius i multitud de mitjans de comunicació de totes les parts del globus, els sindicats AST, CGT, Cobas, En Construcció i ESK van convocar una aturada de 2 hores a nivell estatal (de jornada completa a Barcelona) per a denunciar davant l'opinió pública l'empitjorament de les condicions laborals a Telefònica (l'última mostra ha estat la signatura de la tercera i definitiva fase de la nova Classificació Professional) i la progressiva precarització del treball en el sector de les telecomunicacions, al substituir l'ocupació fixa existent a Telefònica per ocupació cada vegada més precària en les múltiples contrates i subcontrates que fan el treball que abans era realitzat per treballadors i treballadores de la pròpia empresa.

Principals motivacions de la vaga:

1. Contra la pèrdua de drets i les agressions de l'empresa als treballadors i treballadores i els seus representants.
2. Per la creació d'ocupació a TESAU.
3. Contra el model actual de Negociació Permanent, a esquenes de la plantilla i que conculca la negociació col·lectiva.

Per altra banda el Sindicat Federal de

Telefònica de la CGT va convocar una concentració a les portes de la Fira Gran Via de Barcelona el 27 de febrer, data de clausura del Mobile World Congress 2014, per tal de traslladar a l'opinió pública, una vegada més, que el sector de les telecomunicacions és font de tanta precarietat laboral com benefici empresarial produeix.
CGT reivindica ocupació de qualitat i la fi de la contínua pèrdua de drets i reducció de condicions i salaris a la qual són sotmeses les treballadores i treballadors d'aquest sector productiu, privilegiat pel mercat donada l'absoluta necessitat de la seva activitat i, per tant, un dels pocs amb capacitat per fer-ho.
CGT no anem a permetre que les i els treballadors, i la societat en general, paguem la crisi del sistema capitalista, que no és més que una nova excusa per a omplir-se les butxaques com mai abans ho havien fet. I ho fan mitjançant la destrucció massiva de llocs de treball i precaritzant-nos les condicions laborals.

Grup Zeta condemnat per vulnerar el dret de vaga a Gràfiques de Premsa Diària

Grup Zeta ha estat condemnat per vulnerar el dret de vaga a Gràfiques de Premsa Diària per la demanda presentada per CGT. Declara nul·la actuació de Grup Zeta de saltar-se la vaga mitjançant la subcontractació de nou rotatives de Barcelona, Lleida, València i Saragossa per imprimir El Periódico de Catalunya , Sport i altres publicacions externes com ABC i La Razón
El Jutjat Social de Granollers estima vulnerat el dret de vaga dels treballadors i condemna a Grup Zeta, a Gràfiques de Premsa Diària (GPD) i a les societats editores de El Periódico (Ediciones Primera Plana) i Sport (Edicions Esportives Catalanes) en considerar que van deixar sense efecte la convocatòria d'aturada a Gràfiques de Premsa Diària (GPD).
La decisió desestima les al·legacions de la direcció de Zeta i accepta íntegrament la petició de la demanda, presentada per la secció sindical de CGT, de condemnar a la companyia a pagar una indemnització de 6.000 euros al sindicat en concepte de compensació.
Així mateix, la sentència obre la porta a la presentació de demandes individuals del centenar d'empleats de GPD per reclamar compensacions pels 17 dies de vaga secundats al març i abril de 2013 en contra de l'expedient de regulació d'ocupació (ERO) per tancar la impremta de Parets del Vallès.

Sentència del TSJC contra Mecaplast per contractar a través d'ETT mentre tenia contractes en ERO de suspensió

La sentència del TSJC contra Mecaplast, multinacional dedicada a l'Automoció amb factoria a la comarca de L'Anoia, per contractar a través d'ETT mentre tenia contractes en ERO de suspensió, remarca dues qüestions:
Mentre a la plantilla se li suspenien els seus contractes durant els mesos d'octubre, novembre i desembre del 2012, la multinacional formalitzava contractes amb les empreses externes ADECCO ETT i MNDSTAO ETT, un total de 648h i 670h cadascuna d'elles.
A més, entre 7 i 9 treballadors/es de les ETT han realitzat hores extres durant els dies d'afectació per la suspensió de contractes.

Vaga a Cintaroleon SL pels impagaments salarials

Convocada una vaga indefinida a l'empresa Cintaroleon SL, subcontrata d'AENA que porta el manteniment de cintes transportadores de la T-2 de l'aeroport del Prat i que té una plantilla de 18 treballadors. Aquesta vaga va començar el divendres 21 de febrer amb aturades de 8:45 h a 9:45 h i de 11:45 h a 12:30 h en la Terminal 2 de l'Aeroport de Barcelona. N
Els motius de la vaga eren perquè l'empresa devia als treballadors: Nòmines de gener 2014. Paga de nadal 2013. Abonament de nits del mes de desembre 2013.
Endarreriments d'un plus festius de desembre de 2012 i febrer 2013, aquest plus el van treure el 15 de febrer de 2013. A part de totes aquestes quantitats els treballadors denunciaven que tampoc tenen gasoli per al vehicle de l'empresa, no podent assistir en un temps de resposta adequat a les avaries o aturades del sistema, ni material per a poder realitzar uns correctes manteniments preventius com correctius.

Segueixen les mobilitzacions en solidaritat amb la vaga indefinida de Panrico

A més de la llarga llista d'actes solidaris i de suport, xerrades, recollida de diners, etc, que es segueixen portant a terme, cal destacar les principals mobilitzacions produïdes les últimes setmanes en solidaritat amb la vaga indefinida que des del passat 13 d'octubre porta a terme la plantilla de la factoria de Panrico de Santa Perpètua de Mogoda: Més de mil persones es van manifestar pels carrers de Sabadell el 7 de febrer. Centenars de persones es van concentrar el 13 de febrer davant els Jutjats de Sabadell en suport dels treballadors/es de Panrico amb motiu del judici per la demanda interposada per l'empresa contra la vaga que estan portant a terme. Un miler de persones van participar a la manifestació convocada el dia 1 de març a Barcelona.
La lluita continua i necessiten el nostre suport.

Xè Congrés de la CGT de Catalunya de l'11 al 13 d'abril a Mataró

El X Congrés ordinari de la CGT de Catalunya tindrà lloc a la ciutat de Mataró, de l'11 al 13 d'abril del 2014, amb el següent ordre del dia:
1. Obertura del Congrés
2. Formació de la Mesa del Congrés i Comissions
a. Mesa del Congrés
b. Comissió revisora de credencials
c. Comissió revisora de comptes
d. Comissió d'escrutini
e. Comissions de ponències
3. Discussió i aprovació, si s'escau, de l'informe de gestió del Secretariat Permanent
4. Acció sindical de la CGT de Catalunya: Defensa del sector públic, acció sindical en la precarietat, acció sindical davant els despenjaments de convenis i altres retallades laborals.
5. Acció social de la CGT de Catalunya: Lluita per la vivenda, lluita antirrepresiva, lluita antifeixista, lluita pels drets socials (avortament, espai públic, etc.) la defensa del territori (medi ambient, etc..) i la sobirania alimentaria.
6. Futur del CESL: continuïtat o no i si, s'escau, adequació de les funcions del CESL
7. Adequació dels Estatuts de la CGT de Catalunya
8. Eleccions i nomenaments
a. Elecció de les Secretaries del Secretariat Permanent
b. Elecció del director/a del Catalunya
c. Elecció de la comissió econòmica
d. Elecció de la comissió de garanties
e. Elecció dels delegats de la CGT Catalunya al projecte Ruesta
f. Elecció del/la representant de CGT de Catalunya a la Comissió de garanties confederal.
9. Clausura del Congrés

Parlem

Víctor Cànovas, el talp de la MAT i activi

"El món està controlat per quatre

Txema Bofill

Neix a Cobatillas, Múrcia, l'any 1981. Va viure uns 25 anys a Santomera. Des de fa 5 anys resideix a a Catalunya, ara a Fellines, amb altres joves.
En Víctor és un bon amic, un bon militant, sempre disposat a participar a les mogudes que es presenten. Es multifacètic Tan aviat està de disjokei en les festes alternatives, com de cuiner en un sopar solidari, com intentant impulsar la biblioteca "Isabel Vila" de les comarques gironines, com en les altres activitats que ens explica en l'entrevista.
En Víctor va decidir enterrar-se per a retardar la construcció de la torre a la vora casa seva. Ell puntualitza sempre que és una acció d'equip, però bé, tot i que és veritat, és ell el que decideix enterrar-se i jugar-se-la per tal d'oposar-se a aquestes autopistes de la mort i conscienciar a la gent dels danys irreversibles sobretot per a la salut i ambientals. Víctor és un lluitador i resistent d'una causa justa. Aquests primers dies de març, ja feta l'entrevista, s'han fet concentracions, manifestacions i accions a Girona contra la MAT.

- Com et vares conscienciar políticament?
La meva consciencia política va venir al començar a sentir rock en roll. I concretament la música punk: Al sentir les lletres de la "Polla records", "Escorbuto", "Cicatriz", etc. Aquesta música m'arribava pels amics del poble. Fou un descobriment. En el meu poble em vaig comprometre políticament gràcies a dos col·lectius que vam crear: el col·lectius Sunbay i l'altre l'associació Innuendo. Amb aquest col·lectiu fèiem un fanzine que es deia *La Fragua.* Aquest fanzine va arribar a tenir format de diari. Gracies a la militància en aquells col·lectius vaig conèixer gent de Múrcia, que eren de la CGT i altres de la CNT del sindicat de Lorca. Tot això em va influenciar. I vaig prendre consciència de com estava el món.

- I com està el món?
Està fet un desastre! Veiem com està controlat per quatre que fan el que els dóna la gana

- Quins motius et van animar a venir a Catalunya?
Gràcies al moviment de "Podem viure sense capitalisme", creat pel grup de l'Enric Duran i que després van muntar la Cooperativa Integral Catalana. Gràcies a les publicacions *Podem i Crisi,* que van arribar a Múrcia, em vaig començar a interessar pel tema del decreixement i vaig pujar a Barcelona a unes jornades que es feien a Can Masdeu i em vaig posar a treballar amb ells en la campanya de "podem viure sense capitalisme". Això ara fa 5 anys. Estava a l'atur i tenia uns estalvis. Vaig venir.

- I el català com és que el parles i escrius tan bé?
Sóc murcià però el meu poble està tocant Alacant i a 30 kilòmetres ja parlaven valencià i teníem influencies d'aquesta televisió que acaben de tancar, Canal 9. Ja tenia una arrel, un bagatge i al arribar aquí ja el comprenia.

- Com a responsable de comunicació de la Intercomarcal de la CGT de Girona, què estàs fent?
Sóc el responsable d'aquesta secretaria. Porto la Web, envio els comunicats. Participo en la redacció dels comunicats i informacions i activitats de les diferents secretaries i seccions sindicals.

- Com vares arribar al càrrec de Secretari de Comunicació?
Sóc secretari de comunicació perquè l'anterior, en Michel va morir, el vam perdre. Era una persona que portava molt bé el tema de comunicació i malauradament ara fa dos anys ens va deixar. Com jo ja portava el bloc i feia funcions dins d'aquesta secretaria, va influenciar per a que els companys m'escollissin per ocupar el càrrec de secretari de comunicació.

- Què has aportat de nou?
Continuo la feina del Michel. He reactivat el bloc que estava una mica abandonat i procuro estar al corrent del que passa. I comunico la informació als afiliats, al menys un cop per setmana.

- En què et trobes militant ara mateix?
Doncs apart de la CGT, participo a l'assemblea No a la MAT de Girona, en el grup antirepressiu de Girona, a la distribuïdora i editorial de material llibertari Logofobia. També col·laboro en el portal de comunicació de recent creació a Girona i faig a Ràdio Bronka el programa Logofobiks que s'emet cada divendres de 4 a 5 de la tarda.

- En què consisteix aquest programa?
Consisteix en realitzar entrevistes i donar veu a les lluites socials de Girona. Amb aquest programa procuro que es sàpiga que passa en aquest territori dins del moviment anarquista i del moviment social en general. Per exemple, al nostre programa ha passat la gent del bloc de Salt, o millor dit, nosaltres varem anar al bloc de Salt a fer des d'allà el programa. Ha passat la gent de l'assemblea de suport a la Núria Pòrtulas, la Núria Bazaga que és l'actual secretària de Gènere de CGT, les companyes del centre social Okupat Kan Kolmo, en Rubén Carrasco que parla cada vegada que surt un

número de "La Soli", companyes de l'Assemblea "No a la MAT" de Girona, els companys encausats per la vaga del 14 de novembre del 2012. Bé, i tu també has passat pel programa. Cal dir també que a la segona part del programa en Miquel Dídac Pinyero cada divendres ens fa una crítica dels llibres que Logofòbia exposa a la seva parada.

- Parla'ns de Logofòbia
Ara mateix la veritat és que estem passant per un temps de canvis. No tenim molt clar el nostre futur. Logofòbia va néixer fa 18 anys a València. Un grup de joves d'aquesta ciutat amants del punk i de l'anarquisme, van començar a moure cintes i fanzines. Després amb el temps la distri es va moure a Barcelona i va començar a distribuïr a part de música i fanzines també llibres.
Més endavant hem fet alguna edició i coedició com Perspectivas Antidesarrollistas de Miquel Amorós*, Los despojos del Espectácul*o, Recull de texts breus d'en Bakunin, El Retorno de los Weichafe que és un documental sobre els maputxes realitzat pel nostre company i amic Gonzalo Mateos Benito, el disc d'Elektroduendes, i el nou llibre d'en Pedro García Olivo "*Cadáver a la intemperie".*

- Per què "no a la MAT"?
Perquè és un negoci capitalista dels grans lobbies amb l'Unió Europea, l'Estat Espanyol, la Generalitat i en en res beneficia a la ciutadania. No a la MAT perquè és un engany: ja s'ha demostrat que l'objectiu no és el que ens varen anunciar. Aquí a Girona es deia que era per a poder fer funcionar l'AVE, però ja s'ha demostrat que és per a la venda dels excedents d'energia que hi ha a Espanya.

- En que és perillós per a la gent?
Com ja han dit organitzacions com la OMS (Organització Mundial de la Salut) crea càncer, leucèmia... O sigui, malalties que són mortals.

- Com us heu organitzat?
Ens hem constituït com assemblea. L'assemblea és de recent constitució. Es va constituïr al conèixer a la gent de Fellines.

- Qui la forma?
Està formada per gent de diferents punts de Girona contraria a la MAT i sobre tot per veïns i veïnes de la zona de Fellines i Viladasens.

- Quines accions heu fet fins ara?
Com l'assemblea és de recent creació, podem parlar del que s'ha fet des de l'agost cap aquí. A Fellines es va fer una acampada que va acabar en la okupació del mas Castelló, mas que ja ha sigut desallotjat i que es troba també a prop de varies torres. S'han fet talls de carreteres. S'han penjat pancartes a diferents torres. I l'acció més important és la que es va realitzar el passat 8 de gener. En aquesta mateixa localitat una persona es va embidonar dins d'un cotxe soterrat tot just on va la torre nº66.

- Eres tu aquesta persona, no?
Doncs si, era jo.

- Per què vau fer aquesta acció?
Perquè és un dany contra la salut, perquè és un atemptat ambiental i perquè aquesta torre es troba menys de 100 metros de Can Planelles, el mas que es troba al costat de la torre. Degut a que per les vies legal se'ns està fent poc cas, varem decidir passar a l'acció directa. En aquest cas, una acció directa no violenta. Aquesta torre es troba a uns 34 metres de la casa i els cables un cop estiguin posats es trobaran a uns 20 metres. Red Eléctrica d'Espanya i la Generalitat en el seu moment van acordar que la línia no passarà a menys de 500 metres d'un nucli habitat, ni a menys de 100 metres d'un habitatge aïllat. Aquest acord en el cas de Fellines i més concretament en el cas de Can Planelles s'incompleix per tot arreu. Del poble passa a menys de 250 metres i del mas com ja he dit abans a menys de 20, un greuge per al dia a dia i la salut de les persones viuen per la zona.

- Quina repercussió ha tingut?
Aquesta acció conjuntament amb la consulta popular de Santa Coloma ha tornat a posar la MAT a sobre la taula. Des de diferents mitjans de comunicació de Girona es deia que contra la MAT no hi ha res a fer, que ja està feta. Doncs s'ha demostrat que això era completament fals, que encara hi ha molt a fer i que continuarem lluitant fins que s'aturi aquest projecte. Cal dir que gràcies a aquesta acció, el tema de la MAT ha sortit a tots els mitjans de comunicació de l'Estat. A nivell de Girona ha fet que diferents col·lectius contraris a la MAT es tornin a reunir.

- Hi ha hagut represalies, repressió policial?
Doncs, com tota acció contra els interessos del capital ha tingut la seva ració de repressió. A resultes d'aquesta acció 6 persones ens trobem imputades. Tres varen ser detingudes i les altres tres ens trobem a l'espera d'anar a declarar davant del jutge el proper dia 26 de març. A cinc persones se les imputa danys, amenaces, atemptat a l'autoritat... i a mi se m'imputa coaccions i desordres públics.
Cal dir que l'acció de Fellines fou pacífica, però els mossos van carregar als veïns i militants contra la MAT provocant nombroses contusions i 2 braços trencats. Apart varen tenir dues hores segrestades les persones que viuen al mas que es troba al costat de la torre. Aquesta repressió demostra que per sobre de les persones es tro-

amb...

ista destacat de les lluites socials a Girona

e que fan el que els dóna la gana”

ben els interessos dels grans lobbies i les multinacionals.

- Com és que t’imputen desordres públics si et trobaves al mig d’un camp privat?
No s’entén, ja que em trobava embidonat sota terra dins del cotxe sense poder moure’m i, com bé dius tu, dins d’una propietat privada. Per tant no ho entenc.

- Aturar l’obra un dia val la pena?
Veient que aquesta acció com ja comentava ha tornat a posar en boca de molta gent la MAT, trobo que si que val molt la pena.

- Heu rebut mostres de solidaritat?
Hem rebut moltes mostres de solidaritat de tot l’Estat i de fora. Per exemple, uns amics del meu poble, que es van assabentar de l’acció per la tele, han creat una caixa de resistència per a solidaritzar-se també amb mi i amb la lluita de la MAT.

- Quines despeses teniu i com porteu el cas?
El cas ens ho porta el Grup antirepressiu de Girona. Es va crear fa uns 4 anys per poder dur casos repressius. I bé, ara mateix tenim la denuncia de la empresa que fa els forats dels fonaments, GAROC i demana una compensació de 14500 euros per unes tanques a terra i un vidre de la pala del tractor i un dia sense treball d’uns quants obrers.

- Compensacions abusives per unes tanques a terra. Heu investigat aquesta empresa, qui la dirigeix?
Ho hauríem de fer. És una empresa de Ciudad Real. Tots els treballadors són llatinoamericans, equatorians, xilens, i els caps són espanyols, per dir-ho d’alguna manera. Reflexa la precarietat laboral que patim. Porten treballadors de fora que els surten més barats que els d’aquí.

- Com analitzes la informació dels mitjans de comunicació oficials sobre l’acció?
Per una banda, hi ha el cantó positiu: han donat a conèixer que la lluita contra la MAT està viva. Però per l’altra banda, ho veig malament perquè es van centrar molt en la meva persona quan era un treball d’equip, deixant a una banda el perquè d’aquesta acció.

- Com veus l’entrevista teva en TV-3 com a protagonista de l’acció? Vares denunciar als mossos i al bomber de Banyoles per la actuació irregular i repressiva. A la entrevistadora li va costar tallar-te. Mirant el vídeo surts ben parat. I a més, ho aprofites per convocar en directe per TV-3 una roda de premsa.
http://www.youtube.com/watch?v=WQRYnieDw3U
Trobo que si els mitjans et donen cinc minuts per parlar, s’han d’aprofitar per denunciar els abusos i les irregularitats.

- Tu que ets de Múrcia, com veus la independència de Catalunya.
Com anarquista penso que si un poble es vol independitzar, s’ha d’independitzar. A les clares es veu que aquí a Catalunya hi ha un idioma, una cultura, unes formes de ser que son d’aquí. Quan vaig venir a Catalunya., a Girona, notava que Catalunya no era Espanya, que era un altre país, al menys en els cercles que em movia. Ara bé, quina independència? La independència econòmica d’Artur mas? doncs no. Hauria de ser total. Si la independència no comporta trencar amb el capitalisme, jo no la vull.

- Què penses de la Monarquia?
Que és una institució obsoleta que ens està costant molt diners que podríem estalviar. En temps en els que l’educació pública, la sanitat, serveis socials... estan patint retallades, una de la coses que podríem estalviar-nos és tenir a uns paràsits que no fan res de profitós i viuen dels nostres impostos.

- Projectes per aquest any
Seguir lluitant contra la MAT i trobar feina. Reactivar un projecte en que fèiem cervesa casolana i continuar treballant pel sindicat.

- I com va la CGT?
Ara mateix tenim varis conflictes laborals oberts. Per exemple, el conflicte amb la tenda Belros de l’Espai Gironès que porta varis mesos sense pagar-li a una companya que es troba de baixa. També hem encetat un cicle de xerrades de formació sobre les pensions, l’atur, les nòmines, les retallades... Estem augmentant el nombre d’afiliació però no el de militància, cosa que és per a organitzar un debat seriós.

- I pel proper Congrés a Catalunya què prepareu?
Em sembla que la secretaria de jurídica es vol presentar per a Catalunya. La nostra assemblea per preparar el congrés la tenim el proper 24 de març. Fins aquest dia no sabem ben bé si portarem alguna ponència a aquest congrés.

- Qualsevol pot fer una ponència?
Qualsevol afiliat pot presentar una ponència i quan més gent li doni suport millor.

- Tu què creus que s’hauria de canviar, què presentaries?
Hi ha una carència molt gran de jovent, tema que ja va sortir en el Congrés de la Corunya. També un altre tema que s’ha de tractar i canviar és el tema de les subvencions. Jo sóc contrari a que la CGT en rebi. Si ens declarem autogestionaris, hem de ser autogestionaris. No podem dir que som autogestionaris i a l’hora rebre subvencions. També intentaria arreglar els conflictes interns que hi ha entre les diferents ideologies.

- Però aquestes subvencions no condicionen al sindicat. És un opció tàctica, i revocable, com veiem.
Em penso que no tenen per que condicionar la funció del sindicat, però poden arribar a ser perilloses. Si que és veritat que per a que els diners de les subvencions se’ls quedin els sindicats grocs, ens els quedem nosaltres, però recalco que és un tema perillós i ha creat divisions.

- Què penses de les divisions dintre de l’anarcosindicalisme?
Penso que han destrossat el moviment anarcosindicalista. Aquestes diferencies que venen ja de lluny, del 84, com a jove que no va viure el començament d’aquestes diferències et torno a dir que penso que fan mal tant a l’anarcosindicalisme com a l’anarquisme en si. No fa més que mal i dany. Jo estic a CGT com podria estar a la CNT. Les divisions no les entenc ni les comparteixo. Aquesta divisió haurà d’acabar, cedint uns, cedint altres, o cedint els dos. Mentre que les velles glòries estiguin vives, aquest conflicte no acabarà.

- Com veus la situació actual de crisi?
Aquesta crisi és un invent per a que la gent treballi més per menys diners i accepti condicions d’esclavitud. Sols serveix per imposar les retallades i per a que els rics siguin mes rics.
Això en algun moment haurà d’esclatar. Ara mateix estic veient com companys i companyes de diferents lluites estan acceptant treballar per sous ridículs.

- Quina alternativa veus?
Doncs una bona alternativa és la CIC (cooperativa integral catalana). És crear cooperatives de treball com feia la CNT en els seus bons temps. Que des dels propis sindicats que per a mi són referent CGT i CNT ajudin o creïn cooperatives per a donar treball a la gent que es troba a l’atur.

- Quin és el llibre que més t’ha influenciat?
N’hi han varis, però el llibre que a mi més m’agrada recordar és *El eco de los pasos,* la biografia de Joan Garcia Oliver. El vaig llegir quan no tenia clar cap a quina ideologia política d’esquerres adherir-me. Aquest llibre em va decantar i reafirmar cap a l’anarquisme. També m’han influenciat molt la biografia d’en Cipriano Mera i els escrits del Miquel Amorós.

- Quin és el teu lema de vida?
Lluitar, lluitar i lluitar.

- Per a saber-ne més sobre les activitats d’en Víctor Cànoves:
Entrevista als matins de TV-3:
http://noalamatgirona.wordpress.com/2014/01/15/video-de-els-matins-de-tv3-entrevista-a-victor-canovas/
Sobre l’acció a Fellines: https://www.youtube.com/watch?v=3C083mFvJbI
https://www.youtube.com/watch?v=lZbkc_tSWKg
El bloc de la CGT Girona: http://cgt-girona.blogspot.com
Les entrevistes que fa Ràdio Bronka: http://www.ivoox.com/podcast-podcast-logofobiks_sq_f152278_1.html
L’editorial i distri Logofobia: http://logofobia.wordpress.com/
Portal comunicació comarques gironines: http://ariet.cat/

>> LES FRASES...

“La MAT és una mostra més de que per sobre de les persones es troben els interessos dels grans lobbies i les multinacionals”

“Aquesta crisi és un invent per a que la gent treballi més per menys diners i accepti condicions d’esclavitud”

“Al sindicat hi ha una carència molt gran de jovent. També estem augmentant en afiliació però no en militància, cosa que és per a organitzar un debat seriós”

“Com anarquista penso que si un poble es vol independitzar, s’ha d’independitzar, però trencant amb el capitalisme”

SENSE FRONTERES

En l'actual context de mercat capitalista, l'economia d'autogestió integral és una necessitat ineludible per a la classe treballadora

Canvis d'hegemonia

Xavier Díez

Explicava Tony Judt que els grans canvis històrics es fonamentaven en petites i sovint imperceptibles transformacions en la mentalitat col·lectiva. El recentment desaparegut historiador britànic era conscient d'això en assistir, dolgut, a la volatilització del consens socialdemòcrata instaurat a l'Europa posterior a la Segona Guerra Mundial, que tot just ha recuperat en el seu darrer film el cineasta Ken Loach, The Spirit Of'45. L'historiador londinenc, especialment al seu darrer llibre El món no se'n surt, dictat a algunes de les seves alumnes mentre l'esclerosi lateral amiotròfica l'anava consumint, evocava com el món de l'estat del benestar, els habitatges socials, l'educació com a ascensor social, o la convergència salarial havia saltat pels aires per la irrupció, a finals dels setanta, de Margaret Tatcher, i accelerada per l'ensorrament del mur de Berlín.

Tanmateix Judt, com un petit grups d'escollits, potser ja havien llegit signes del temps que esdevenien els mals averanys amb què acabà tot plegat. A banda dels errors propis dels governs socialdemòcrates i laboristes (excessiva rigidesa moral, estètica casernària, manteniment de diferències socials excessives, acceptació intel·lectual del capitalisme, obsessió per l'autoritat i suburbialització de les classes treballadores) i d'una esquerra d'arrels marxistes excessivament dogmàtica, descobria que al llarg dels setanta, la mentalitat dels britànics estava canviant. Potser el punt d'inflexió tingué lloc fa ara trenta-cinc anys, en el conegut com a l'hivern del descontentament (1978-1979).

Aquest episodi, amb durs enfrontaments al carrer, contundents moviments vaguístics pel manteniment d'un erosionat poder adquisitiu, mobilitzacions extenses amb ocupació de l'espai públic per part dels grups socials invisibilitzats, col·lapse econòmic i alè prerevolucionari, havia servit per dues coses. La primera, la traïció del partit laborista a les bases treballadores, en assumir un acord amb el FMI que implicava greus retallades socials i de drets laborals que el temps sembla haver aprofundit encara més. La segona, la capacitat d'una dreta de reinventar-se al voltant d'un discurs individualista, capriciós i egocèntric al voltant de Margaret Tatcher, i que tanmateix, acabà per seduir bona part dels grups més modestos. Es pot dir que, dels vuitanta ençà, el client s'imposà al treballador; el consumidor, al ciutadà; l'egoista, al solidari. Com a exemple il·lustratiu, la gent de barri deixà de reclamar una rebaixa de la jornada laboral per exigir que els festius obrissin les botigues. Des d'aleshores s'establí una mena de "consens neoliberal" entre les classes mitjanes reals, i el que encara fou molt pitjor; les classes mitjanes imaginades.

La sociologia acadèmica té un concepte ambigu sobre el que representen les classes mitjanes. Tècnicament es podria atribuir a aquells grups socials situats entre la classe treballadora i els grups dirigents. Un univers subjectiu conformat per empleats de coll blanc, petits empresaris, professionals independents, rendistes modestos, quadres intermitjos i altres activitats similars. En el cas català, la sociòloga Marina Subirats situaria al voltant del terç estadístic de la població del país, enfront al, posem per cas, 1% dels grups dominants, i el 10% de la classe mitjana-alta amb certa capacitat d'influència. Més avall, la intempèrie majoritària del 50-60% de la classe treballadora, nous precaris, aturats, immigrants, empleats de coll blau, subempleats o la nova i vella marginació social.

El problema és que, dels vuitanta ençà, la majoria d'aquests grups subalterns s'identificaren amb aquesta classe mitjana imaginada, tot imitant mentalitats, pràctiques i actituds polítiques. La falsa classe mitjana que assumia del discurs i valors d'un grup, estadísticament no majoritari, antropològicament desitjable, i que l'exprimera ministra descriví a la perfecció amb el conegut oxímoron de "capitalisme popular". Això abocà les esquerres a la perifèria del sistema, a presentar-se amb el cap cot, a ésser percebudes com a part del món passat, amb una retòrica caduca. El capitalisme, i les seves derivades d'enaltiment de les desigualtats o la suposada responsabilitat individual en l'èxit o el fracàs, guanyà la batalla ideològica.

Les circumstàncies han canviat. La transformació de les societats occidentals vers una direcció que, en la modesta opinió d'aquest articulista seria desitjable, hauria de convergir socialment a partir del principi d'igualtat, no dependrà de la política, els partits, o les coalicions electorals. La batalla per assolir un món més just, evidentment podria reflectir-se en les institucions, tanmateix es lliurarà en la mentalitat col·lectiva. La guerra social serà, essencialment ideològica. I l'objectiu consistirà a despertar la consciència social adormida dels que hi són a baix i a fora, i alhora, seduir aquells que, essent al mig de la piràmide social i veuen degradar el seu estatus, resultaran essencials per construir l'Europa del 99%. Al cap i a la fi, per assolir un canvi social, caldrà conquerir milions de consciències individuals.

* *Xavier Diez és historiador.*

CGT entrega dossier del cas Granado i Delgado al Relator de l'ONU

Gabinet de premsa confederal de la CGT

La Confederació General del Treball lliurarà un dossier sobre el cas Granados i Delgado al Relator de l'ONU per a la protecció dels Drets Humans en el marc de la visita que el 28 de Gener realitza a Barcelona. Aquesta acció s'emmarca dins la campanya que CGT es realitza per l'anul·lació de totes les sentències dels tribunals militars i els judicis sumaríssims durant la Guerra i la Dictadura, el lliurament tindrà lloc a l'AC Hotel Irla C / Calvet 40-42 , de 18,30 a 20,30 hores.

Dos militants de les joventuts llibertàries, que havien viatjat a Espanya per preparar la logística d'un atemptat contra Franco, són detinguts el 31 de juliol de 1963 per la policia franquista acusant-los de ser els autors de la col·locació de dues bombes de poca potència en la secció de passaports de la Direcció General de Seguretat i a la Casa Sindical, els detinguts són, Francisco Granado Gata i Joaquín Delgado Martínez , tots dos de 30 anys.

El 13 d'agost, la premsa informa de la celebració d'un Consell de Guerra sumaríssim i la condemna a mort dels encausats. El diari francès Le Monde donava a conèixer la notícia d'aquesta manera " Francisco Granados Gata i Joaquín Delgado Martínez, han estat ràpidament jutjats dimarts a Madrid , el procés ha estat obert sense previ avís a la premsa , a les 8 del matí, i els debats han estat portats amb tota rapidesa ... "

CGT reivindica la rehabilitació dels llibertaris Francisco Granados i Joaquín Delgado com a víctimes del franquisme. En el curs d'aquesta demanda ha donat suport a les iniciatives del Grup pro - revisió del procés Granado - Delgado prestant assessorament jurídic i abrigant a les famílies en la seva justa petició d'anul·lació de les sentències , de la farsa de judici sumaríssim , sense tutela judicial efectiva i sense garanties, que els va condemnar a mort .

Després de diversos anys d'instrucció, la Sala V Militar del Tribunal Suprem va rebutjar el recurs presentat pels familiars (Pilar Vaquerizo i Francisco Delgado)

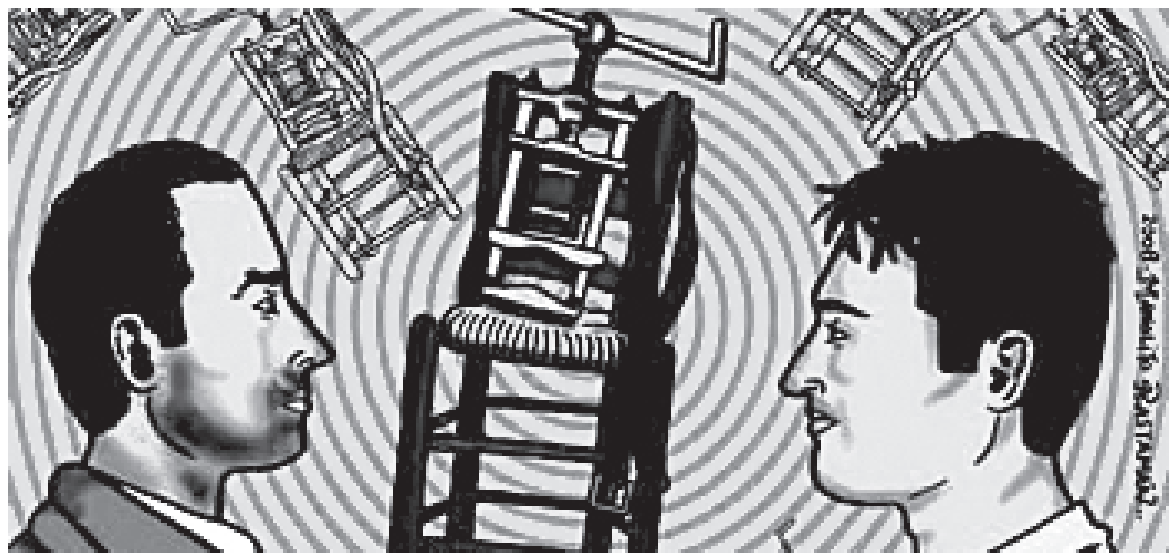

contra el judici en Consell de Guerra de 1963 en què van ser condemnats a mort . La posició d'aquest alt tribunal no és nova , anteriorment va denegar el recurs de la condemna a mort del anarcosindicalista Joan Peiró el 1942.

La majoria conservadora dels tribunals de justícia impedeix que prosperin els recursos de revisió de les sentències franquistes , argumentant que aquestes sentències havien estat dictades d'acord amb la "legalitat vigent" . Quina validesa jurídica tenen els consells de guerra sumaríssims d'un Govern instituït per un cop d'estat militar. Quines garanties processals van tenir Granado i Delgado?. Recordem que van ser detinguts el 31 de juliol de 1963, jutjats el 13 d' agost i executats cinc dies després.

Per tot això, la Confederació General del Treball (CGT) reivindica l'anul · lació de totes les sentències dels tribunals militars i els seus judicis sumaríssims durant la Dictadura .

Trobada a Marsella sobre "L'economia dels treballadors"

Irene de la Cuerda, Secretària d'Acció Social CGT

La CGT va assistir a la trobada de "L'Economia dels Treballadors", que es va celebrar a Gémenos (Marsella) del 31 de gener al 1 de febrer. En representació del sindicat va assistir la Secretaria d'Acció Social en col·laboració amb la Secretaria de Relacions Internacionals.

Aquesta primera trobada sobre recuperació d'empreses i autogestió, amb el nom de "L'economia dels Treballadors", es van desenvolupar a l'interior de la fàbrica de tes i infusions FRALIB, una empresa pertanyent a la transnacional Unilever, dedicada a la producció de químics i d'aliments.

La multinacional va decidir fa tres anys traslladar la producció fora de França, a fi d'abaratir costos. Després d'un període de protestes i fortes lluites, els treballadors van aconseguir l'ocupació de la fàbrica i la seva conservació, dedicant una part d'aquests anys a lluitar per aconseguir mantenir la marca de te Liptón, que es fabricava allí, així com al manteniment de la maquinària. En aquests últims mesos, els treballadors i treballadores han reactivat les màquines i han començat la fabricació d'infusions de tila donant-se suport amb la producció local d'aquesta planta. Actualment estan buscant maneres de recomençar la producció a plena capacitat.

FRALIB és només una d'un grapat de fàbriques europees que, tenint o no un discurs transformador o radical, han avançat cap a l'autogestió de la producció pels treballadors i treballadores. L'ocupació d'empreses per les persones treballadores i la seva autogestió a través de la presa horitzontal de decisions, és una pràctica que el moviment llibertari va portar a terme durant la revolució espanyola i que està en l'ideari de la nostra organització. Últimament i a la calor de la crisi-estafa l'autogestió ha ressorgit amb força, especialment a Argentina a principis d'aquest segle, comptant amb al voltant de 300 empreses recuperades on treballen més de 15000 treballadors/es.

La primera trobada europea de "L'Economia dels Treballadors", es va desenvolupar entorn de la premissa de si aquesta experiència pot tenir viabilitat a Europa com alternativa al model capitalista de producció. Al voltant de 200 persones d'una dotzena de països van assistir a l'esdeveniment que va tenir lloc en una gran nau de la fàbrica empaquetadora de te. La traducció paral·lela a tres idiomes, portada a terme per traductores activistes voluntàries, va fer que la comunicació fos àgil facilitant l'intercanvi d'idees.

Aquest model pot constituir una solució viable a Europa, no només per als creixents atur i pobresa, sinó també com alternativa a l'explotació i alienació que caracteritzen la manera capitalista de producció? Aquesta va ser la pregunta principal que la Trobada va intentar contestar.

Alguns dels desafiaments habituals que han d'enfrontar les fàbriques ocupades són la repressió estatal, grans traves burocràtiques, falta d'un marc institucional apropiat i l'hostilitat dels antics amos, els partits polítics i els sindicats burocràtics. També existeixen perills en cas d'èxit econòmic. Com poden els treballadors protegir el caràcter radical de l'experiment i evitar convertir-se en una empresa capitalista cooperativa guiada pel principi de guany o usant el treball assalariat?

Entorn d'això, molts participants van ressaltar la importància de les relacions properes amb la comunitat. Des de la forma que té d'entendre l'autogestió el moviment llibertari, nosaltres parlem de la importància de la forma d'organització interna i de la presa de decisions, la rotació en les diferents àrees de gestió, que és determinant a l'hora de definir la direcció que finalment prendrà la Fàbrica o la Cooperativa o qualsevol projecte d'autogestió que s'engegui.

No és suficient amb que la producció estigui sota control dels treballadors/es, encara que si que és un primer pas

necessari. La producció també ha de ser controlada socialment. Hauria d'estar inserida en el teixit social i geogràfic en el qual està integrada, de manera que hi hagi una permeabilització bidireccional amb l'entorn immediat perquè la producció respongui també a les necessitats de la població més propera, que al seu torn estigui involucrada en el suport i desenvolupament del procés productiu de la fàbrica o projecte.

En el context actual en el qual estem immersos, en un món globalitzat, el paradigma imperant és el concepte econòmic i social del Mercat Capitalista que ho abasta tot, en el qual el poder econòmic està cada vegada més concentrat en mans de lobys financers i grups transnacionals. En aquest context, les pràctiques d'economia social, estan fortament condicionades per un entorn hostil, els experiments d'economia social i cooperativa, s'enfronten a multitud de problemes, des del boicot a la comercialització dels seus productes per part de les xarxes del mercat capitalista, fins a traves burocràtiques per part dels Es-

tats amb la finalitat de que siguin absorbits pel sistema o quedin exclosos del mateix.

En aquesta situació, l'economia d'autogestió integral en una necessitat ineludible per a la classe treballadora. A l'hora d'engegar una activitat econòmica humana basada en la igualtat i en la solidaritat, no hi ha regles preestablertes. La imaginació dels treballadors/es i la seva voluntat de lluitar per un món millor, són els límits. La trobada europea de "L'Economia dels Treballadors" va posar de manifest que hi ha ja un moviment europeu ampli, interessat i que està experimentant formes d'autoorganització per a la creació d'eines que possibilitin una autèntica autogestió obrera.

CGT declara davant la jutgessa argentina Servini denunciant els treballs forçats dels presos del franquisme

Charo Arroyo, Coordinadora de Memòria Llibertària, i Irene de la Cuerda, Secretaria d'Acció Social de la CGT

Des del passat dia 17 de febrer de 2014 i durant 4 dies consecutius, els querellants contra els crims del franquisme han declarat a través de vídeo conferència davant la jutgessa Servini des d'una sala de l'ambaixada argentina a Madrid.

Després de diversos intents fallits per les pressions, no dissimulades, del govern espanyol i amb la decisió encara per prendre sobre l'extradició dels dos membres del complot torturador del franquisme, finalment, i amb un sigil màxim perquè les pressions d'Espanya no tornessin a arruïnar el tràmit processal dels testimoniatges, el dia 17 de febrer el nostre company Cecilio Gordillo de CGT Andalusia va realitzar una explicació sistematitzada del règim de treballs forçats amb els presos del franquisme.

Va ser preguntat per la mateixa jutgessa, el seu secretari i els advocats representants dels querellants per a aclarir diferents punts que havien generat més interès. Després d'ell han declarat més querellants denunciant el robatori de nens, les tortures, les desaparicions forçades, els afusellaments, etc. que recullen totes les temàtiques plantejades davant la jutgessa argentina demostrant la vilesa del règim franquista i el seu pla exterminador de l'enemic en les seves diferents facetes i etapes.

La CGT lloa l'actitud de l'ambaixada argentina que en tot moment ha col·laborat per a assolir portar a terme la realització d'aquest tràmit processal que els querellants necessiten, tant judicial com psicològicament. Sense aquesta possibilitat, als querellants solament els queda l'opció de prendre un avió i presentar-se en el jutjat de Buenos Aires perquè a Espanya no es persegueixen els crims del franquisme.

CGT està personada des de 2012 com querellant denunciant el tracte i el negoci muntat amb els presos del franquisme sotmesos a treballs forçats en condició d'esclaus, sense drets. Gairebé totes les grans empreses actuals són hereves de les que van explotar als presos amb l'estat d'intermediari a l'estil de les actuals ETT's . El nostre pròxim pas serà desemmascarar a aquestes empreses que van aconseguir fer la seva emporio sobre la sang i la suor dels esclaus del franquisme.

I, també, tornem a denunciar l'anomenada llei de la memòria històrica que, sens dubte, s'ha demostrat que no ha servit per a recuperar la memòria, ni la dignitat ni la justícia per a les víctimes del franquisme que no tenen cap reconeixement per part de l'actual estat (govern, parlament i judicatura).

Esperem que aquest gran pas aconseguit en el mes de febrer, juntament amb la gran fita de posar contra les cordes a l'estat espanyol per a decidir sobre l'extradició dels torturadors, ens dugui a aconseguir la JUSTÍCIA PER A LES VÍCTIMES DEL FRANQUISME.

SOCIAL

El robatori i l'espoli s'han instal·lat oficialment en les nostres administracions, sota la forma contemporània de l'esclavitud anomenada "deute"

Memòria segrestada

Ermengol Gassiot

Salvador Puig Antich. Segur que recordem bé aquest nom. Com també recordem en Lorca, Companys, Peiró, Miguel Hernández, Grimau, Txiki. En podríem afegir uns quants més. Molts més. Alguns van morir al nostre país, d'altres a la resta de l'estat i encara uns milers més a presons i camps de França, Alemanya, Àustria o Polònia. Pel cap baix a l'Estat Espanyol els morts per la repressió del franquisme, ja fos per la via dels judicis sumaríssims o de les "sacas" i "paseos", arriben als 115.000 noms.

Fa 75 anys que la negra nit del feixisme va arribar definitivament al Penedès, entrant a Catalunya pel sud i l'oest i, progressivament, estenent-se pertot. Si volgués parlar dels morts d'aquesta foscor a les nostres comarques no en tindria prou amb l'extensió d'aquest article. No, no és aquest el meu objectiu, avui. Ni tampoc enumerar les fosses comunes que hi ha al Penedès. Com la d'Albinyana. O la de Can Maçana o la de Santa Maria de Bellver de Fontrubí, per esmentar només una petita part de la llista de més de 40. No, avui vull parlar d'alguna pervivència d'aquell feixisme que ens va arribar, escortat per l'aviació italiana, aquell gener gèlid del 1939. Vull parlar dels desapareguts.

Fa anys, quan era adolescent, quan sentia parlar de desapareguts ho feia en castellà. "Desaparecido" remetia a Argentina, a dones entranyables oposant el seu mocador blanc al cap les ulleres fosques del Pinochet i del Videla. La paraula em feia pensar en la barbàrie del terrorisme d'estat d'unes dictadures que perseguien esborrar qualsevol rastre dels seus opositors i generar desconcert i dubtes en els cercles més propers de les víctimes. Es tractava d'eliminar els cossos (autèntica prova del delicte), com ja havien fet en pla industrial els crematoris dels camps nazis a principis dels 1940s. Es tractava també, i se'ns dubte encara més important, d'esborrar de la memòria, del relat de la història, de la identitat col·lectiva les persones de l'esquerra militant i qualsevol idea de món nou que alberguessin els seus cors. Zas! De cop, de la nit al dia, tal persona havia deixat d'existir i no tenia ni el simple dret a morir, a morir sent persona, havent tingut una vida al darrere. D'aquí que el clam de "Veritat, Justícia i Reparació" que va sortir de Xile i Argentina donés la volta al món i esdevingués un símbol. Era la fortalesa d'unes dones davant les baionetes dels militars.

D'ençà l'any 2000 vaig començar a sentir de l'exhumació de fosses comunes a El Bierzo. I poc a poc, també a Castella, Extremadura, Navarra, Andalusia. Des de fa 10 anys he tingut l'oportunitat de participar en algunes tant a Catalunya com a Andalusia. Les escenes que he vist han anat repetint-se arreu. La cruesa dels ossos descoberts de terra pels paletins dels arqueòlegs, destapats de l'amnèsia gràcies a les iniciatives dels familiars que promovien les exhumacions, contrastava amb el menyspreu de jutges i polítics. Encara recordo la indignació de veïns de Villanueva del Rosario (Màlaga) el setembre de 2007 quan el jutge, sense visitar el forat que amagava 11 cossos massacrats per bales, arxivava la denúncia per assassinat. I també em ve al cap l'intent que un càrrec del govern tripartit de Catalunya va fer l'any 2004 d'enviar els Mossos a detenir-nos quan cercàvem, per iniciativa de familiars i de l'ajuntament, una fossa amb 4 afusellats al cementiri vell d'Olesa de Montserrat.

L'any 1939 va suposar moltes coses. Moltes encara perduren. La destrucció d'un dels teixits associatius de base treballadora més rics i creatius d'Europa n'és una. Aquesta destrucció no va venir com si res. Es va fer a força de presó, exili i assassinats, tots ells impunes. Per això, quan sento que dir que a Catalunya no hi ha fosses comunes amb desapareguts, m'indigno. A les comarques del Penedès, pel cap baix n'hi deu haver més de 40. Algunes dades parlen de prop de 70. Negant-ne l'existència continuem fent el joc als botxins. Ja ho van fer el polítics que van dissenyar la Transició. Si 75 anys més tard seguim segrestant-ne la memòria, els feixistes de fa 75 anys continuaran sortint-se amb la seva.

Polítiques criminals per a les persones més desprotegides

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

El passat 6 de febrer es produïa en la frontera que separa Ceuta del territori marroquí una gran tragèdia, una altra més, protagonitzada per les persones que sobreviuen en les muntanyes marroquines properes a les tanques de la vergonya que l'Estat espanyol (fidel servidor dels seus amos europeus) ha aixecat per a "protegir" a la Unió Europea dels desheretats que intenten accedir a ella.

A Ceuta han mort 15 immigrants quan intentaven entrar nedant en territori sota jurisdicció de l'estat espanyol, el blindatge de la frontera incloent la ignomínia de les fulles de navalles els ha impulsat a intentar-lo d'aquesta manera tan desesperada. Immigrants econòmics i polítics que fugen de la misèria, molts d'ells segurament amb dret d'asil, a qui no es permet si més no la possibilitat de sol·licitar-lo.

Les declaracions del Ministre de l'Interior, en les quals reconeix que "de vegades" es podien produir expulsions il·legals per part de la Guàrdia Civil, ens omplen d'indignació per l'inadmissible que qui se suposa és el garant de la legalitat vigent obviï el seu compliment.

La CGT exigeix que s'obri una investigació sobre l'actuació de la Guàrdia Civil en aquest cas, que s'esclareixi si, com sostenen les ONGs que estan allí treballant en l'acolliment i assistència d'aquestes persones, hi ha hagut trets de bales de goma mentre els immigrants estaven a l'aigua, la qual cosa seria un fet gravíssim i la vulneració de totes les lleis sobre drets humans, i que es depurin responsabilitats inclosa la dimissió del Ministre de l'Interior, com responsable últim de l'actuació de les Forces de Seguretat de l'Estat.

Des de la CGT denunciem les polítiques criminals de la Unió Europea en matèria d'Immigració i Estrangeria, per a impedir, que arribin al seu territori qui vénen fugint del terror, la fam i la misèria secular, a la qual han estat condemnats/des, per règims corruptes i dictatorials, però sobretot pel neocolonialisme feroç de les elits de l'occident opulent, que saqueja els seus països i els ven la imatge del paradís capitalista, donant-los després amb la porta en els nassos quan pretenen accedir a ell.

Per tot això, des de la CGT, exigim:

Que s'obri una investigació sobre l'actuació de les forces de seguretat de l'estat en aquest assumpte i es depurin responsabilitats.

La immediata derogació de les Lleis d'Estrangeria, causants de totes aquestes tragèdies.

La lliure circulació de les persones.

La CGT ha iniciat accions legals per a exigir les responsabilitats que es poguessin derivar d'aquestes actuacions dels Cossos de Seguretat de l'Estat.

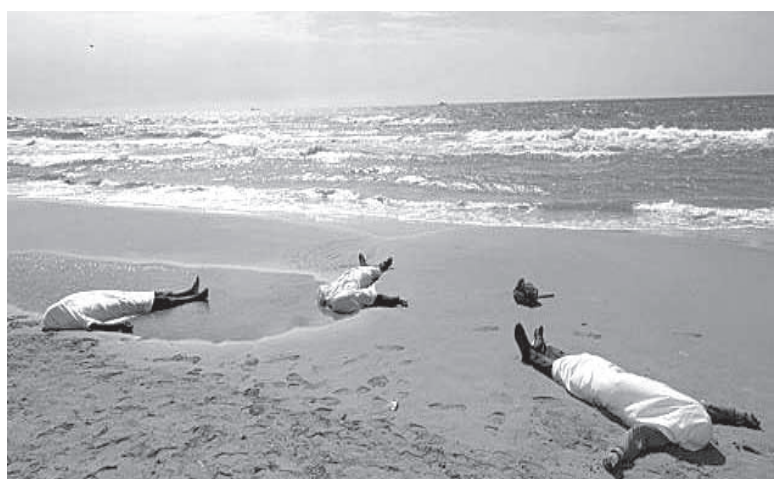

Quantes persones més hauran de morir intentant entrar a la UE?

Secretaria d'Acció Social i Secretaria General CGT Catalunya

Quantes persones més hauran de morir abans que la Unió Europea i els estats que la conformen modifiquin les seves polítiques migratòries?

Com la mort de com a mínim 15 persones que intentaven accedir a la ciutat de Ceuta, ofegades a la Mediterrània, sota les bales de goma de la Guàrdia Civil, en un comportament quasi criminal.

Els seus cadàvers se sumen a la llarga llista de morts produits en intentar entrar a territori de la UE des del Nord d'Àfrica. Setmana rere setmana, creuant el desert del Sàhara o la Mediterrània, persones de totes les edats veuen com la mort (20.000 els darrers 25 anys) talla d'arrel el seu viatge per sortir de la galopant misèria dels seus països.

Exigim als estats que aturin aquesta barbàrie de mort, empresonaments, deportacions massives. Ara i aquí. Sense dilacions.

Però també ens interpel·lem a nosaltres mateixes. No podem mirar cap una altra banda quan veiem treballadors extracomunitaris esperant que arribi la furgoneta a buscar-los, si hi ha sort, cap una feina sense contracte ni sense mesures de seguretat per un sou de misèria.

No podem mirar cap una altra banda quan passegem tranquil·lament o baixem del tren i veiem la policia aturar a les de sempre, pel fet que la seva fesomia els precondemni com a migrants sospitosos.

No hem de deixar que el capitalisme i els estats europeus, amb la UE al capdavant, ens arrosseguin cap una passivitat còmplice.

Les lluites pels drets de les persones migrants, de totes les persones, de tots/es els treballadors/es també són les lluites dels/les que portem tota la vida aquí, dels/les que no hem de patir perquè ens tanquin a un CIE.

Perquè no creiem en les fronteres.

Perquè estem en contra de les polítiques restrictives i repressores de la UE que només contemplen als migrants com a mercaderia sense drets.

Perquè cap ésser humà és il·legal.

Perquè rebutgem la violència dels estats i de les seves "forces de l'ordre públic", sempre, i més encara quan s'apliquen a persones que es moren de fam per culpa de les males polítiques internacionals dels propis estats i de les multinacionals que els posseeixen.

La PAH ja ha guanyat

Ada Colau i Adrià Alemany

Cinc anys després, qui al febrer de 2009 comencem la PAH a Barcelona, seguim sense acostumar-nos a la barbàrie, i seguim emocionant-nos amb cada victòria arrencada a l'avarícia i la prepotència dels bancs. El dissabte 22 de febrer es celebrava a Barcelona l'assemblea estatal de les Plataformes d'Afectats per la Hipoteca (PAH), amb l'assistència d'unes 400 persones. Després de l'assemblea, celebràvem el 5è aniversari de la PAH. A la cita estaven convocades les més de 200 PAH avui existents i, encara que per motius econòmics no totes podien acudir-hi, d'una manera o altra totes hi estaven presents.

Més de 1.000 desnonaments parats. Es diu ràpid. Més de 1.000 persones reallotjades per l'Obra Social de La PAH. Milers de dacions en pagament, condonacions i lloguers socials aconseguits en aquests anys, conquistats amb gran esforç, batallant cas a cas, setmana després de setmana, gràcies a milers d'heroïnes i herois anònims que es deixen la pell en aquest moviment.

Dóna vertigen mirar cap a enrere i veure tot el que hem assolit: coses que fa 5 anys ens deien que eren impossibles. El suport de l'opinió pública. Una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per la dació en pagament i el lloguer social que va recollir un milió i mig de signatures. El suport dels jutges, del Parlament Europeu i fins i tot de Nacions Unides. La nostra denúncia ha arribat a la premsa internacional, des del New York Times o la BBC fins a Al Jazeera, passant per Japó, Rússia o Finlàndia. No obstant això, no podem ser autocomplaents. A pesar de totes les "petites grans victòries" de les PAH, encara no hem assolit canviar la llei en el sentit dels mínims recollits en la ILP. Malgrat dur ja acumulades 500.000 mil execucions hipotecàries, segueixen augmentant els desnonaments, amb una banca rescatada i sobreprotegida pels poders públics.

El sistema és estructuralment corrupte i la porta giratòria entre els ministeris i els consells d'administració no ha deixat de funcionar, a costa d'augmentar la desigualtat i les retallades en serveis bàsics. El robatori i l'espoli s'han instal·lat oficialment en les nostres administracions, sota la forma contemporània de l'esclavitud anomenada "deute".

Eppur si muove. Encara que pugui sonar a provocació, o a ingenuïtat, ens atrevim a afirmar que la PAH ja ha guanyat. Hem guanyat perquè ha assolit el més difícil: trencar la versió oficial que ens condemnava a la solitud, a la por i a la fatalitat. Una societat deprimida i culpabilitzada no es mobilitza, i això el poder ho sap. Per això ens repetien tot el dia grans mentides com que "els espanyols hem viscut per sobre de les nostres possibilitats", "tenim el que ens mereixem", "hi ha polítics corruptes perquè en aquest país ja se sap que tot el que pot roba", o el clàssic "no hi ha alternativa".

Però, de cop i volta, com en el conte de Andersen, els nens comencem a cridar "el rei està nu", i tot ha canviat. En aliança amb altres col·lectius i amb el meravellós efecte multiplicador del 15M, hem cridat "no és una crisi, és una estafa", i hem demostrat que si es pot: que som majoria i, si ens organitzem, tenim molt més poder del que ens havien fet creure.

En els últims temps, diferents persones i col·lectius ens han preguntat: quina és la recepta de la PAH? Aquí no podem estendre'ns, però aquí van algunes idees:

1. Crear espais d'experiència compartida on les persones assumeixin per si mateixes que els seus problemes no són qüestions individuals sinó col·lectives.
2. L'enfocament de drets: s'estan vulnerant els drets de totes i tots nosaltres, i l'Estat està incomplint els seus compromisos i obligacions al permetre, o fins i tot ser còmplice, la vulneració sistemàtica de drets humans.
3. Generar empoderament a través d'eines que capacitin a la gent, de manera que puguem defensar-nos per nosaltres mateixos, sense haver de delegar en ningú.
4. Solidaritat i suport mutu, de manera que mai ningú més es senti sola.
5. La PAH és un dispositiu senzill i fàcil de replicar, amb molt pocs requisits: assembleari, apartidista i independent, gratuït i pacífic. Qui vulgui formar una PAH, té tots els materials necessaris a la web.
6. Una aposta per la comunicació, en el sentit més ampli. La PAH vol ser un instrument real per a la majoria social afectada per l'estafa hipotecària, pel que parla el llenguatge de la gent i usa tots els mitjans possibles per a comunicar, ja siguin tradicionals o alternatius, així com les noves xarxes socials.
7. Una estratègia complexa, que articuli objectius a curt, mig i llarg termini, així com múltiples nivells: interpel·lació a les administracions, accions judicials, incidència internacional, acció directa i desobediència civil com mecanisme de autotutela dels drets vulnerats.

Però la PAH no és un episodi acabat, tot el contrari: és un procés obert amb múltiples reptes. D'una banda, reptes interns: es tracta d'un moviment popular que ha crescut molt en molt poc temps, sense recursos, amb múltiples urgències i pressions. Ara és temps de consolidar les PAH i practicar la democràcia sent capaces d'articular formes d'organització grans i complexes, alhora que obertes, horitzontals i àgils.

D'altra banda, reptes externs: enfront del bloqueig institucional del PP, que ha abusat de la seva majoria absoluta per a menysprear el clam ciutadà contra els desnonaments, que no ha dubtat a tractar de "filoterroristes" i "nazis" a qui de forma pacífica reclamàvem alguna cosa tan bàsica com drets humans i democràcia…, amb quines estratègies comptem?

Què fer?

A) D'entrada, "trencar per baix" una campanya que persegueix convertir el corró de la majoria absoluta del Partit Popular en un gegant amb peus de fang. El Govern difícilment es mourà més del que s'ha mogut fins que finalitzi la legislatura. No obstant això, les CCAA i els ajuntaments, que fins a la data s'han anat de rosites amb l'excusa de la pilota competencial, poden fer molt més del que estan fent.

Poden, entre altres coses, expropiar pisos buits en mans d'entitats financeres i penalitzar fiscalment el seu ús antisocial. Prova d'això és el decret andalús o la Llei Foral de Navarra 24/2013, suspesos cautelarment per un Tribunal Constitucional més polititzat que mai, després d'un recurs interposat pel govern. La recent campanya de mocions promoguda per les PAH en els ajuntaments per a multar pisos buits en mans de la banca, aprovada ja per 79 municipis catalans en tan sols un mes, apunta en aquesta direcció.

B) Extensió i pràctica massiva de la desobediència civil, que es va iniciar al novembre de 2010 amb la campanya Stop Desnonaments, i que ara s'expandeix a través de l'Obra Social de la PAH, amb 20 edificis recuperats i més de 1.000 persones reallotjades, així com altres campanyes que estan per venir.

C) Acabar amb la impunitat, ja sigui per la via judicial, com persegueix la campanya "Judici i Càstig" perquè els responsables de l'estafa hipotecària siguin jutjats, o, quan les lleis no permeten fer justícia, per mitjà del escrache i altres formes de protesta pacífica que permetin a la ciutadania assenyalar als responsables de l'estafa i l'espoli.

D) La construcció i el foment d'alternatives ja existents, com el lloguer social i les cooperatives, la banca ètica, les empreses de l'economia social, i tantes altres que estan demostrant que hi ha un món nou que empeny per néixer.

Cinc anys després, qui al febrer de 2009 comencem la PAH a Barcelona, vam seguir sense acostumar-nos a la barbàrie, i seguim emocionant-nos amb cada victòria arrencada a l'avarícia i la prepotència dels bancs. En les PAH plorem cada setmana. Plorem de ràbia i dolor, quan escoltem els relats de qui acudeixen per primera vegada a una assemblea i expliquen el seu viacrucis de mesos sense dormir, d'amenaces i pressions del banc, de tensió familiar, i de coses encara pitjors. Però plorem cada vegada més d'alegria, escoltant a qui no fa molt van arribar derrotats i emmudits, i avui expliquen als nous que, gràcies a la PAH, han assolit la dació o el lloguer social.

Les PAH són un espai curull de vida, on cada dia aprenem, lluitem i ens sentim com si fóssim una família. De fet, en les nostres accions i assemblees sempre hagi nenes i nens corrent i jugant. I que així sigui sempre. Elles i ells més que ningú ens recorden que l'horitzó està obert i la història per escriure.

Gràcies a totes les PAH, per conquistar l'esperança i retornar-nos el futur.

** Article dels activistes de la PAH Ada Colau i Adrià Alemany publicat a l'especial 5 anys de PAH de eldiario.es*

QUI PAGA MANA

Martí Ibáñez i el primer decret de l'avortament

Emili Cortavitarte Carral

En plena polèmica, indignació i reivindicació davant el projecte de modificació de l'actual llei de l'avortament del govern Rajoy, moltes veus han recordat que el projecte Ruiz Gallardón no és altra cosa que la reproducció del recurs d'inconstitucionalitat plantejat pel seu pare als anys 80, contra la primera regulació socialista.

Aquestes veus obvien que aquella no va ser la primera regulació avançada o progressista o clarament revolucionària de la interrupció de l'embaràs. Com en altres qüestions, interessa assimilar la "modernitat" a la "transició democràtica".

Però, el 9 de gener de 1937 el DOGC publicava un Decret pel qual es regulada la interrupció artificial de l'embaràs, datat el 25 de desembre de 1936, i signat pel Conseller Primer Josep Tarradelles (ERC), el Conseller de Sanitat i Assistència Social Pere Herrera (CNT) i el Conseller de Justícia Rafael Vidiella (PSUC).

En la introducció, s'establia que "la finalitat primordial que es persegueix és la de facilitar al poble treballador una manera segura i exempta de perill de regular la natalitat quan existeixen causes poderoses, sentimentals, eugèniques o terapèutiques que exigeixen la interrupció artificial de l'embaràs"

Només Suïssa (1916), Txecoslovàquia (1925), la URSS (1926) i Japó (1929) tenien legislacions al respecte. La normativa catalana era la més avançada perquè establia causes terapèutiques, motivacions eugenèsiques, factors neomaltusians (limitació voluntària de la maternitat) i raons ètiques o sentimentals per part de la dona.

Tots els hospitals, clíniques i institucions sanitàries dependents de la Generalitat i amb serveis especials per a tal finalitat restaven a disposició de les dones que volguessin avortar. La pràctica privada fou considerada delictiva i si era practicada per personal sanitari podrien ser, a més, condemnats a deixar d'exercir la seva professió.

Cal destacar el paper fonamental, en l'autoria intel·lectual i el desenvolupament posterior d'aquest decret, de Félix Martí Ibáñez director general de la Conselleria de Sanitat. Aquest metge llibertari, d'origen murcià, va ser un del pioners de la sexologia i va col·laborar durant la revolució amb el conseller de sanitat català, la ministra de sanitat republicana (Federica Montseny traslladarà aquest decret a l'àmbit de la zona republicana espanyola) i l'ajuntament de Barcelona. Entre els seus projectes i realitats l'institut de ciències sexuals, els centres d'informació sexual per a joves, els alliberatoris de prostitutes i multitud d'articles i assaigs a la revista Estudios.

Com moltes i molts altres dels nostres millors precursors, acabaria la seva vida reconegut en altres terres, fou condecorat a Cuba i EUA i es convertí en una figura mèdica molt reconeguda.

Les mobilitzacions pel dret a l'avortament ocupen els carrers

Paula Ruiz, Secretaria de la Dona, Comitè Confederal de CGT

La CGT va participar en les accions i mobilitzacions convocades a tot l'Estat Espanyol pel moviment feminista organitzat i combatiu a favor del dret a l'avortament lliure i gratuit, que van tenir lloc durant la primera quinzena del mes de febrer, així com en les mobilitzacions del 8 de març, dia de la Dona Treballadora, per manifestar el nostre rebuig a totes les lleis que ataquen el dret de les dones a decidir sobre el seu cos i les seves vides, mobilitzacions organitzades per nombroses Assemblees, Organitzacions, Col·lectius, Plataformes Feministes, de les quals CGT forma part, amb motiu de manifestar el seu rebuig a la reforma engegada pel govern contra l'avortament.

Per a la CGT, les Dones no renunciem al nostre dret a decidir sobre el nostre cos, la nostra maternitat, la nostra vida. Anem a lluitar per això, anem a seguir defensant els nostres drets i ho anem a fer contra aquesta contrarreforma del Ministre Gallardón, contra aquest atropellament i abús de poder d'un govern absolutista, contra el poder i la influència en la vida pública de la Conferència Episcopal i contra els sectors ultraconservadores que pretenen relegar-nos a les dones a un paper secundari en la societat, a un paper de pura funció reproductiva.

La reforma de la llei de l'avortament del ministre de justícia Gallardón elimina el dret assolit per les dones a avortar en la sanitat pública en les primeres 14 setmanes i farà, a nivells pràctics, impossible avortar a Espanya. En la situació de crisi econòmica actual, especialment entre les dones, la nova llei provocarà que existeixin avortaments clandestins, per tant, s'incrementarà el risc de morts de dones. Això és pura violència d'estat cap a les dones.

El nom de la reforma deixa bé clar els interessos que la mouen. La Llei Orgànica de Protecció de la Vida del Concebut i dels Drets de la Dona Embarassada, anteposa els drets del fetus als de la dona i representa el major atemptat contra la dignitat de les dones en la seva lluita per la igualtat de les últimes dècades.

És una llei ideològica, que pretén clarament regir, imposar la moral catòlica que ha d'implantar-se en tota la societat, una llei que planteja l'avortament com un delicte que només es despenalitza en dos supòsits i amb enormes restriccions per a acollir-se a ells, la violació (alegable en les primeres 12 setmanes) i el greu "perill per a la vida o la salut física o psíquica" de la dona (alegable en les primeres 22 setmanes), mentre que la presència de malformacions fetals gravíssimes o malalties del fetus no seran motiu legal d'avortament.

Aquesta reforma amplia el dret a l'objecció de consciència a tot el personal sanitari que pugui tenir la més mínima participació en el procés, des de qui pràctica l'avortament al personal auxiliar administratiu que treballi aquest dia en l'hospital.

El cavaller errant masclista ministre Gallardón, considerant a la dona una feble mental, la considera com víctima i només planteja sancions per al personal sanitari que intervingui en l'avortament. Amb aquesta contrarreforma, el govern renuncia a més a una política preventiva que desenvolupi programes d'educació sanitària, sexual, que fomenti la formació en la diversitat sexual, la planificació familiar, l'ús dels mètodes anticonceptius, que aposti clarament per la igualtat entre homes i dones.

Des de CGT considerem que sense respecte als drets de la dona, es genera una violència institucional que es generalitza entre tota la societat i desplaça a la dona a una situació d'inferioritat, submissió i desigualtat que perpetuaran el patriarcat i la violència masclista.

La CGT seguirà defensant en el carrer, amb arguments, conviccions, amb ètica i moral anarcofeminista, la despenalització de l'avortament fora de terminis i supòsits, un avortament lliure, públic i gratuït.

La repressió i discriminació contra la dona com col·lectiu és evident en com està sofrint especialment la crisi econòmica, la seva discriminació salarial, laboral, l'atur, el treball de cures merament reproductiu.

Aquesta nova reforma de retallada de drets de la dona que planteja la reforma de l'avortament és un greu pas enrere en la seva lluita per la igualtat formal i real.

Per a la CGT avortar no és un capritx, ni alguna cosa agradable, és un dret, no una obligació, ni un delicte, un dret que correspon a la dona perquè nosaltres parim i nosaltres decidim.

Manifestació “Resistència i lluita per tenir futur” el 29 de març a Barcelona

CGT Barcelona

CGT i altres col·lectius, organitzacions i moviments socials convoquem una Manifestació unitària el dissabte 29 de març a les 18.30h a Plaça Catalunya de Barcelona.

En aquest país i a les nostres ciutats, el feixisme, el gran capital i les oligarquies de sempre, van posant en pràctica, amb pas ferm i constant, les polítiques més reaccionàries d'Europa.

La llei de l'avortament d'aquest ministre castís, representant avantatjat del clericalisme més ranci i obscur, tira pels sòls els drets recuperats per les dones en els últims 50 anys. La llei del ministre Wert suposa una volta a l'educació dels temps del " florit pensil" i l'esperit nacional. La reforma laboral continua pas a pas el dictat del Fons Monetari Internacional i el Banc Central Europeu, aprofundint en la pèrdua de drets dels treballadors i les treballadores, aplicant un ERE i un altre, abocant a la joventut a la precarietat i a l'emigració, i enfonsant en l'abisme de l'atur a sis milions de persones.

La banca espanyola somriu mentre veiem atònits com ara el que mola són els "bancs dolents", s'expulsa als jutges que persegueixen els delictes fiscals i es destinen fons públics per rescatar negocis privats. La destrucció dels serveis públics segueix imparable mentre paguem busos, metros i trens, a preu de limusines. La cadena de privatitzacions dels serveis bàsics com l'aigua, llum, gas, etc. no cessa; com tampoc es deté la destrucció de la sanitat pública, la retallada fins a la nàusea de les pensions de la nostra gent gran, les prestacions per dependència, les ajudes socials a les cada vegada més nombroses persones que aquest injust sistema deixa en les seves cunetes i als quals en molts casos se'ls roba fins a la dignitat de tenir un sostre.

Ens volen callats i callades i submisses i submissos. La llei mordassa i els judicis i condemnes als qui no van fer sinó exercir el seu dret a la vaga (que aviat desapareixerà també) i a la protesta enfront de tanta injustícia, són un intent d'acoquinar als joves, a la classe treballadora, i a qualsevol ciutadà assenyat que no estigui disposat a que li col·loquin de nou un jou disfressat de democràcia.

Una democràcia que resideix en un parlament al que no podem ni apropar-nos a risc de ser apallissats i mutilats, detinguts, empresonats, jutjats i condemnats com es pretén ara amb els qui fa un any es van manifestar davant el Parlament de Catalunya i amb els quals ens solidaritzem en aquesta manifestació.

Des de CGT, farts de la inconsistència i la docilitat dels grans sindicats, de les falses promeses dels polítics, de la covardia de molts jutges, del terror de les forces policials, de l'embrutiment i manipulació de molts mitjans de comunicació, de les polítiques municipals que converteixen als barcelonins en figurants d'un parc temàtic per a turistes i congressistes de jaqué al que anomenen Barcelona, fem una crida conjuntament amb altres col·lectius i organitzacions a participar en aquesta manifestació i a continuar amb la mobilització i la desobediència, fins a aconseguir un canvi real.

El 29 de març, defensem tots els nostres drets, lluitem per una societat justa, que no ens llevin allò que més temen: la LLIBERTAT.

Davant les retallades de drets i llibertats, ens plantem.

Resistència i lluita per tenir futur

Solidaritat amb les persones encausades per l'acció del 15J de 2011 al Parlament de Catalunya

http://encausadesparlament.wordpress.com/

La manifestació del 29 de març a Barcelona amb sortida a les 18:30h a Plaça Catalunya tindrà com a element destacat la solidaritat amb les persones encausades pel cas del 15J de 2011 al Parlament de Catalunya.

Jo també estava al Parlament... i ho tornaria a fer

El dia 31 de març comença el judici contra les 20 persones imputades per l'intent de bloqueig del Parlament del 15 de Juny del 2011. Aquell dia s'anaven a iniciar el tràmits per aprovar els pressupostos amb el primer paquet de retallades a Catalunya, que va propiciar el tancament d'empreses públiques, la privatització de la sanitat, les retallades al sector de la cultura, educació, etc.

La mobilització "Aturem el Parlament" va succeir dues setmanes després del brutal desallotjament de la Plaça Catalunya a mans dels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra a les ordres del que era conseller d'Interior i ara ho és d'Empresa i Ocupació, Felip Puig. També responsable del dispositiu policial que va disparar contra l'ull d'Esther Quintana.

La criminalització per part de la premsa subvencionada pel Govern i l'escalada repressiva que va venir després (judicis contra persones que volien impedir un desnonament al Clot, nombroses detencions a les vagues generals, multes absurdes per les persones que es manifestaven o per enganxar cartells, etc), va ser i és encara, una resposta planejada per procurar frenar l'augment de la indignació i de la força de les protestes populars contra el poder polític, econòmic i altres injustícies quotidianes, com el patriarcat i el racisme.

Durant aquells dies, la gent es va organitzar arreu per construir política des del carrer, com moltes seguim fent. La política que volem és assembleària, horitzontal, autogestionada, sense representants, és del poble i per al poble, i xoca amb la política institucional que ens governa. La qual ha estat protagonista d'un espiral de corrupció i de tenir llaços, sovint familiars o personals, amb grans empreses privades que reben encàrrecs d'obres públiques i amb els peixos grossos del poder financer.

Aquell dia érem milers de persones les que vam anar a intentar aturar el Parlament, per combatre el drama de tantes vides immerses en la misèria, els acomiadaments per les retallades, els suïcidis pels desnonaments, etc. Perquè moltes d'aquestes barbàries s'aproven dins dels murs d'aquest edifici. Per aquest motiu estàvem assenyalant els culpables el 15 de Juny de 2011 i per això mateix, ho tornaríem a fer sense por, perquè legitimem la nostra actuació, i perquè si la gent del carrer, a qui ens afecta tot això, no lluitem, ningú altre ho farà per nosaltres.

Sabem i tenim clar que aquest és un judici polític, una farsa per atemorir a aquelles que decideixen plantar cara i actuar contra els responsables de tanta precarietat. De fet, ens reafirmem al comprovar que l'acció directa contra els poderosos i generar alternatives de vida els molesta, i molt. Per això, i perquè som conscients del poder que podem tenir quan ens organitzem, no ens volem doblegar davant les seves intimidacions i fem una crida a estendre la solidaritat a aquells i aquelles que pateixen la repressió i la violència quotidiana d'aquest sistema econòmic, en les seves infinitats de formes.

Solidaritat amb totes les repressaliades i amb aquelles que lluiten!

DINAMITA DE CERVELL

A la ciutat de les màquines hi havia un home...

Jordi F. Fernández Figueras

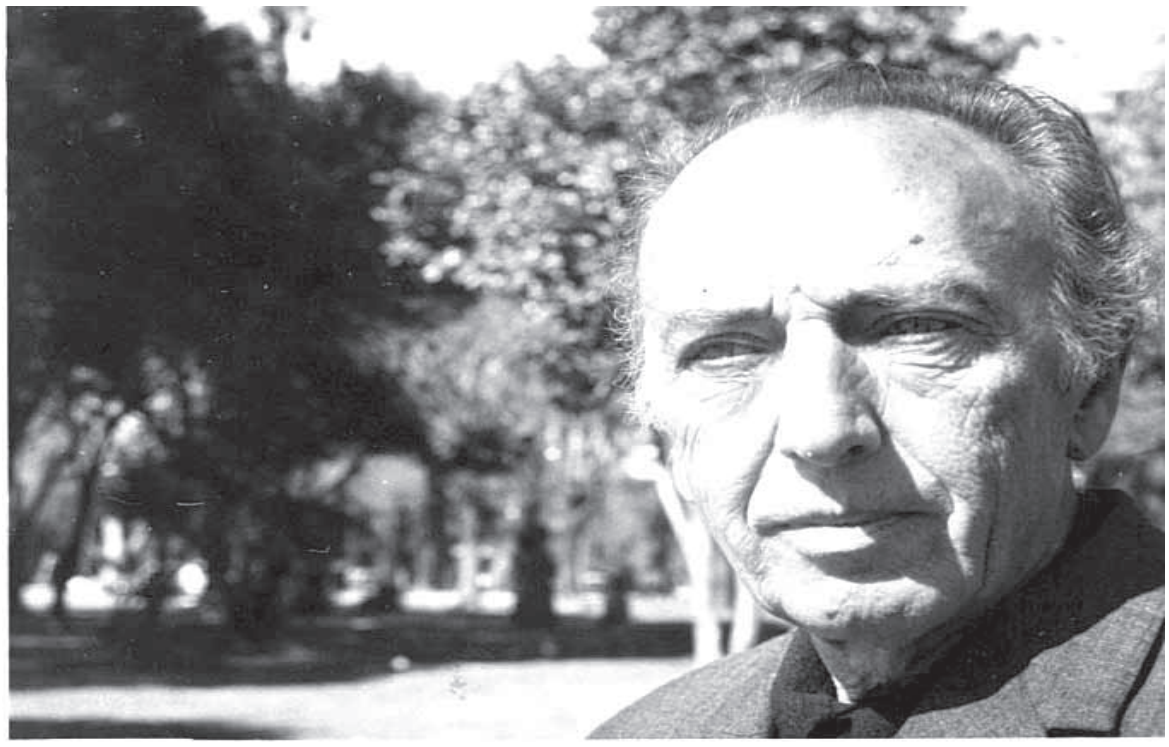

Força vegades m'he preguntat com devia pensar Agustí Bartra de jove, abans d'integrar-se al món literari, quines devien ser les seves lectures, quins devien ser els seus models i el seus objectius com a creador... L'afany de conèixer qui hi ha darrere d'una obra t'atreu i desafia.

Anna Murià , en la seva Crònica de la vida d'Agustí Bartra (1), ens ofereix una imatge del poeta que no deixa de ser externa tot i que de tant en tant algun fragment aprofundeix més en la seva visió del món i de la literatura. A *L'obra de Bartra* (2), l'escriptora ens apropa en profunditat a la seva consciència creadora i fa la seva biografia intel·lectual amb la intuïda tutoria del poeta, però tot i això, encara no n'hi hauria prou. Caldria llegir amb intensitat la seva obra d'assaig i el seu monumental epistolari per perfilar una imatge més nítida i per això més complexa i incompleta de la seva inabastable personalitat literària (3).

Però ens serviria tot això per saber alguna cosa del Bartra jove, del Bartra anterior a la guerra i l'exili? De no gaire?

Aspectes llibertaris en la formació de l'ètica i l'estètica bartrianes

Diu Anna Murià, en un dels escassos paràgrafs dedicats a parlar dels inicis intel·lectuals del poeta: «Als dotze o tretze anys ja llegia Tolstoi» (4). I una mica més endavant afegeix: «A Sabadell hi havia una biblioteca de tres mils volums, la del "Círcol" Republicà: es féu soci del "Círcol" i en llegí tots els que l'interessaven» (5). Dues dades aparentment insignificants, fàcils de negligir.

Si evitem caure en la displicència d'una mirada barcelonina, podríem assabentar-nos que el «Círcol» Republicà Federal de Sabadell no era una entitat qualsevol; era una important entitat local —«la catedral republicana al Vallès», en deien— que va ser el feu dels republicans federalistes seguidors de Pi i Margall, els quals, a l'època que Bartra residia a Sabadell, van ser representats a les Corts espanyoles per Lluís Companys en dues legislatures (1920 i 1923), en substitució de l'anterior diputat per la zona, Francesc Layret —tot just assassinat per pistolers a sou de la patronal—, tots dos advocats de la CNT; unes representacions gens estranyes ja que els republicans federals sabadellencs gaudien d'una doble militància, pertanyien tant al Partit Republicà Federal com a la Federació Obrera anarcosindicalista.

D'altra banda, tots sabem qui era Tolstoi, però ho sabem amb la percepció d'un home inquiet i rebel de principis del segle xx? Tolstoi, llavors, no només era l'autor de *Guerra i pau i Anna Karenina*, sinó també de *Què es l'art?* i un dels escriptors predilectes en els ambients llibertaris, força present a les seves col·leccions i a les seves publicacions periòdiques (6).

Tolstoi, a *Què és l'art?,* defensava que la pràctica artística veritable deriva d'una part fonamental de l'esperit humà i que té com a funció transmetre des de l'àmbit de la raó al del sentiment certs conceptes bàsics com la fraternitat, per tal de comunicar-los amb més intensitat al proïsme, i que, en conseqüència, la funció de l'art ni es crear bellesa per a les elits ni procurar entreteniment als desvagats.

Tot això ve a tomb de la taula rodona del Segon Simposi Agustí Bartra, celebrat enguany [2008] a Terrassa, quan Oriol Pi de Cabanyes va afirmar que de l'obra d'Agustí Bartra emana un aroma a ateneu llibertari... Pot semblar una observació estranya, perquè qui més qui menys sap que els fruits artístics i literaris dels ateneistes van ser d'escassa qualitat, però va ser compartida a l'acte per altres participants al debat perquè, sens dubte, tot i que de manera intuïtiva, sembla evident l'existència d'una forta afinitat entre la idiosincràsia que guiava els promotors d'aquelles entitats i l'esperit que regeix les creacions bartrianes.

Certament, no són insignificants els punts de contacte de part de l'obra del poeta —ja des d'algunes de les manifestacions primerenques— amb les idees derivades d'una estètica llibertària (7). Llibertària, no cal dirho, amb els límits amplis que atermenaven aquesta paraula durant el pas de segle a segle... perquè si també evitem caure en la displicència d'una mirada tòpica, potser recordarem que a Catalunya hi havia altres anarquismes al marge de la rígida ortodòxia anarcosindicalista, uns anarquismes individualistes d'arrels nietzscheanes, estoiques i cristianes.

El pensament ètic i estètic que va menar els passos creatius de Bartra al llarg de tota la seva trajectòria mostra coincidències fonamentals amb alguna de les orientacions bàsiques de l'ètica i l'estètica llibertàries.

Si Proudhon i Tolstoi creuen que l'art té una funció espiritual i que, lluny de ser un mitjà de plaer i diversió, és una eina de realització vital, Bartra diu: «Crec que tota gran poesia és sempre religiosa, és a dir, que es refereix al misteri de la vida i de l'esperit, i que aporta una "solució" o, millor, una salvació» (8). I encara: «La poesia és revolucionària, perquè enmig de la correntia devastadora del temps oposa la seva consciència de l'eternitat, i perquè en èpoques d'aclofament i d'automatisme social reivindica heroicament i crea la facultat de transmetre noves i vives concepcions i, contra les ferotges idolatries, no arriba mai tard a la cita de la llibertat» (9).

Si Proudhon afirma la conveniència que en tota obra artística se sintetitzin renovació i tradició, Bartra aplica aquest criteri a la seva obra (10) i, a més, en els seus textos teòrics sovint es fa palès que, sent un poeta d'expressió moderna, rebutja per insatisfactòries les manifestacions de la poesia moderna a causa de la seva manca d'humanisme: «La poesia moderna més que grans creadors té grans ciselladors, però encara esperem el gran bàrbar refinat que ha de donar el gran cant, l'indestructible missatge, l'evangeli solar del futur» (11).

Si Bakunín i Tolstoi caracteritzen l'activitat artística com a fruit d'una necessitat irresistible i indestriable de la vida quotidiana, Bartra declara: «Ésser posseït de les pròpies autenticitats i poder projectar-les líricament en essència-existència és, des de fa anys, l'ambició lúcida i profunda de la meva vida de poeta» (12). I encara: «Si la poesia és també un treball —i cal que ho sigui—, hem de fer-ne el centre de la nostra vida» (13).

Si Kropotkin, Sorel, Tolstoi i Wagner coincideixen en la necessitat que l'obra dels creadors tradueixi els sentiments de la seva comunitat, que el creador sigui la veu que expressa no la seva experiència individual, sinó que recull i condensa aquelles emocions comunes de tots el seus contemporanis, Bartra exposa: «La meva poesia [...] no és una veu sola, sinó múltiple, perquè sent que ve de molts i vol tornar cap als molts» (14). I encara: «Una gran ànima individual sempre és col·lectiva» (15).

Si Tolstoi insisteix en la superioritat de la funció comunicativa sobre la funció expressiva, Bartra proclama: «Hi ha una cosa [...] de la qual fugiré sempre: la renúncia deliberada a comunicarme» (16). I encara: «La meva poesia [...] és humanista en el sentit que cerca el diàleg, l'altre tu» (17) .

Si Bakunín i Kropotkin creuen en una funció de vidència o visionària del poeta que el fa superior als tècnics psicològics i socials, Bartra subratlla: «El poeta ultrapassa la comunicació ordinària dels sentiments i la tradició —el diàleg primari— per tal de codificar els vents del seu temps entre la història profunda i les dures fonts del futur. [...] i la seva relació amb un públic —o un poble— és més qualitativa que quantitativa i sovint depèn, més que del seu missatge concret, de la capacitat anticipadora del seu dir singular» (18).

He triat a l'atzar aquestes citacions de Bartra per exemplificar les seves coincidències amb els grans pensadors de l'anarquisme decimonònic, però en podia haver exposat desenes d'altres de semblants (19).

També podríem considerar la presèn-

cia en l'obra de Bartra de traces del pensament social, avui negligit, de diversos autors individualistes, molt ben rebuts a l'època als cercles llibertaris: John Ruskin, per la seva aspiració a convertir el treball en una activitat plaent, reforçadora dels vincles socials i font de realització personal; Henrick Ibsen, pel seu rebuig de les convencions socials burgeses i pels seus personatges, vitals i defensors ferms de les seves creences; i Gerhart Hauptmann, pels seus protagonistes corals. Sense menysprear, per què no?, les possibles aportacions més humils de creadors autòctons com Jaume Brossa, Felip Cortiella, Pompeu Gener, el jove Eduardo Marquina i Albano Rosell.

Sabem que durant tota la seva vida Bartra va ser un lector infatigable de llibres de teoria literària, d'estètica, de filosofia, d'antropologia, per què ens hauria de sobtar que conegués prou tots els autors esmentats? Dit això, i precisament per això, accepto totes les reserves sobre la meva proposta i sobre la possibilitat que altres referents aliens a l'àmbit llibertari el poguessin influir en el mateix sentit. Autors ben propers a Bartra han assenyalat altres opcions ben plausibles que no tenen per què ser incompatibles (20).

Però més enllà de si va llegir textos teòrics de Tolstoi o no (21), de si va conèixer o no l'obra dels anarconietzscheans, o de si el seus pressupostos ètics i estètics els va aprehendre perquè estaven en l'ambient, és evident que hi ha una sintonia profunda amb una estètica llibertària que no podem ignorar per amagada que quedés aquells primers anys sota la pàtina passatgera del doctrinarisme soviètic que se li va adherir amb el tracte amb la gent de *Mirador, Meridià i Amic*.

Les obres de Bartra són les creacions d'un rebel, d'un individualista antihedonista, que se sent orgullós de la seva veu privilegiada i original, però alhora condensadora d'allò que tem i desitja la seva comunitat. Són obres amb molts trets propis d'un messianisme mil·lenarista.

Les obres primerenques de Bartra vistes des d'una perspectiva llibertària

Cant corporal (1938), és un recull de poemes força heterogeni. La fama de ser un llibre d'inspiració whitmaniana és certa pel que fa a alguns poemes, no gaires. La majoria d'aquests poemes són libidinals, l'amor és clarament sexual, encara que no exempt de tendresa, però ens podríem preguntar si en aquests mateixos poemes, a banda de l'empremta de Whitman, no hi ha moltes traces d'una sensibilitat sensualista arribada bé per la via de lectures de nietzscheans *sui generis* com Joan Maragall (22), bé pel reflex local de les idees sexualistes subversives profusament divulgades des de força mitjans de comunicació llibertaris; o, encara més, per la influència de la poesia passional i mística del Pròxim Orient (23).

La poesia de Bartra coincideix amb la de Whitman en el seu vitalisme, però l'obra del nord-americà sovint és massa egocèntrica i excessivament descriptiva i ditiràmbica; Bartra, en canvi, adopta un dialogisme distanciador, a més d'una major profunditat de mirada. No cal remarcar, oi?, la filiació llibertària de Whitman. Kropotkin el va destacar com un dels escriptors filoanarquistes més prominents i Émile Armand, un dels grans defensors de l'anarquisme individualista, el va assenyalar com un dels seus referents ideològics.

Deixant de banda aquests poemes panvitalistes, a *Cant corporal* són més abundants els poemes que mostren una inspiració en formes populars; els que semblen adreçats a infants —o, si més no, inspirats nostàlgicament en el món dels infants—; els que s'apropen al lirisme de la poesia pura i anuncien precisament una tendència que Bartra recuperarà en algunes de les seves darreres obres; els impressionistes, que es permeten en algun cas aproximacions formals al creacionisme; i fins i tot algun poema espars que mostra un costumisme irònic. Altres són, francament, d'un romanticisme carrincló i tòpic, no gens interessant. Tanquen el llibre quatre poemes motivats per les circumstàncies de la guerra, algun d'ells força distants de la resta del llibre a causa del seu patetisme. Era, però, en conjunt, una poesia diàfana, accessible, qualitat que va anar perdent en allunyar-se en aquest sentit del model maragallià, cosa que desafortunadament va dificultar encara més la seva recepció a l'interior de Catalunya un cop era a l'exili.

L'oasi perdut (1936) és un llibre que no s'adiu gaire a la trajectòria literària posterior de Bartra i també es pot caracteritzar per una heterogeneïtat poc harmoniosa. Els dos primers textos són contes —contes literaris típics, amb la seva caracterització temporal típica i el seu final brusc i sorprenent—, com escrits per entretenir l'oci d'algun senyor Esteve. «L'oasi perdut» i «La formiga» ens poden deixar indiferents, però el domini de la tècnica és innegable.

«Un dia de primavera» tracta d'una manera bastant fútil d'una personalitat femenina reprimida davant la sexualitat i la vida en general, «La mort de la mare» és el relat autobiogràfic de la mort de la seva mare i «Ombra i llum» tracta de la crisi d'un fals artista escriptor. Totes tres narracions contenen alguns conceptes que Bartra reiterarà a la seva obra posterior: la mort com a forma de la vida, la saviesa espontània dels infants i dels beneits, el sentiment de fraternitat fins i tot vers els qui d'entrada ens poden semblar més aliens, la necessitat d'una activitat artística que neixi de l'experiència vital i no de les idees tipificades... algunes d'elles ja enumerades com a característiques d'una estètica llibertària.

Durant aquests anys, Bartra va publicar altres contes i narracions a les revistes *Mirador, Meridià i Amic.* Gairebé cap d'ells no s'allunya de les caracteritzacions anteriors i els que ho fan no mereixen cap atenció. La primera obra publicada per Bartra va ser la narració «A la ciutat de les màquines [hi] havia un home...» editada dins el llibret col·lectiu *Quatre contes socials* (1934) (24), llibret que de fet no conté estrictament contes. Els altres textos guanyadors del premi són la bonica hagiografia «Lenin», d'Agustí Esclasans; les pàgines viscudes i tedioses d'«El pacte de la fam», de Josep Comabella; i el pamfletari i doctrinal «Batalla obrera» de Salvador Roca i Roca. No cal dir que, tot i la seva immaduresa, la narració de Bartra destaca decididament sobre les altres.

«A la ciutat de les màquines [hi] havia un home...» és més proper als conceptes essencials bartrians que les dues obres publicades més tard. Anna Murià, a *L'obra de Bartra,* parla d'«un treball de principiant, una narració una mica sentimental i melodramàtica, plena de defectes però en la qual ja apunten idees bartrianes, que seran constants sempre més, i concepcions que es desenrotllaran en la maduresa, com la de l'*home-titella*, la cançó salvadora, l'alliberació en l'esperança, l'infant-home, la mort continuïtat…» (25). Vegem-ho!

El conte ens presenta una ciutat que sembla un sepulcre sinistre, habitada per homes tristos i pàl·lids, esclaus de les màquines. En aquesta ciutat hi havia un home, un home com els altres, que ja havia oblidat la seva infantesa. De jove havia participat en lluites per aconseguir la revolució social, però els rebels havien estat derrotats i ell també acaba oblidant la seva joventut i torna a la fàbrica per convertir-se en un camàlic. Però un dia, quan es creia anul·lat del tot, s'adona que rere el soroll de les màquines entona una cançó trista, impulsat per una necessitat interior, i reneix en ell l'esperança.

Un altre dia, caminant per la ciutat de les màquines, troba una dona i sent com dintre seu les tenebres reculen i sense saber com es troben passejant pels camps i s'uneixen. Aqueixa nit l'home somnia en una sala on hi ha una pintura que representa un rostre ple d'abaltiment i que un infant pensarós li posa una flor a la boca. Llavors el rostre del quadre es posa a cantar una cançó de joia i mentrestant la sala s'omple d'infants. Quan cessa la cançó, els infants es posen a cantar, però és la mateixa cançó trista que l'home entona davant la màquina i el dolor torna al rostre de la pintura. Se sent un gran crit i la flor cau a terra. Un infant li pregunta al rostre per què no torna a cantar, però no pot tornar a cantar sense la flor a la boca, la flor que el noi, sense adonar-se'n, està trepitjant.

Pocs mesos després l'home té un fill i la seva vida recobra l'entusiasme i la seva cançó es converteix en una afirmació d'alegria plena. Passen els anys i l'home es resisteix a envellir, però un dia la cançó se li trenca de sobte i cau mort davant de la màquina, que segueix funcionant fèrria. Té un somriure inefable imprès al rostre i just en aquest moment un infant es posa a cantar per primera vegada una cançó que ningú li ha ensenyat, que li surt de dins.

Realment la tragèdia del protagonista no està en la condició humana, com postularia un determinisme fatalista, sinó en les condicions socioeconòmiques i, per tant, no hi ha una condemna tràgica i ineluctable, hi ha una llavor d'esperança de redempció. Per a Bartra, aquesta llavor d'esperança, neix de l'amor, de la comunicació amb l'altre, i de la veu, de la veu que sorgeix profunda de dins l'ésser i que cal recobrar en la innocència original, la d'abans que les forces de l'autoritarisme i l'opressió trenquessin l'harmonia natural d'una societat regida per les lleis naturals de la solidaritat, la igualtat i la llibertat.

Qui conegui mínimament l'obra de Bartra pot veure insinuats en aquest conte, encara que apareguin expressats d'una manera rudimentària, trets del seu pensament essencial. I alhora, qui conegui mínimament la ideologia llibertària del segle xix, també la hi veurà reflectida.

No hi ha missió més alta per a l'esperit

Hem volgut inquirir alguna cosa sobre com podia pensar Agustí Bartra abans d'integrar-se al món literari, quines podien ser les seves lectures, els seus models i el seus objectius com a creador, i hem aventurat una hipòtesi fent una mirada sobre les obres primerenques. Potser hauria valgut més haver fitat les obres de maduresa i no aquelles maldestres que va repudiar, però les idees i els sentiments sota les quals van ser concebudes són els mateixos, no les va repudiar, sinó que les va anar desenvolupant i aprofundint.

Pensant-hi i aprofundint-hi també nosaltres, podem entendre per què Agustí Bartra va ser i és un poeta tan maltractat pels nostres intel·lectuals. Se li perdonaria la complexitat, però de la seva obra es desprèn un aroma llunyà a ateneu llibertari, una fe cega en el destí de l'home auroral, que per força havia i ha de desplaure moderns i postmoderns.

«La poesia [...] en alguns poetes [...], els més alts, és un intent de reconquesta total de la innocència per l'amor.» (26)

* *Article publicat a Revista del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, novembre de 2008.*

Notes:

(1) Anna MURIÀ. Crònica de la vida d'Agustí Bartra. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2004, (edició definitiva)

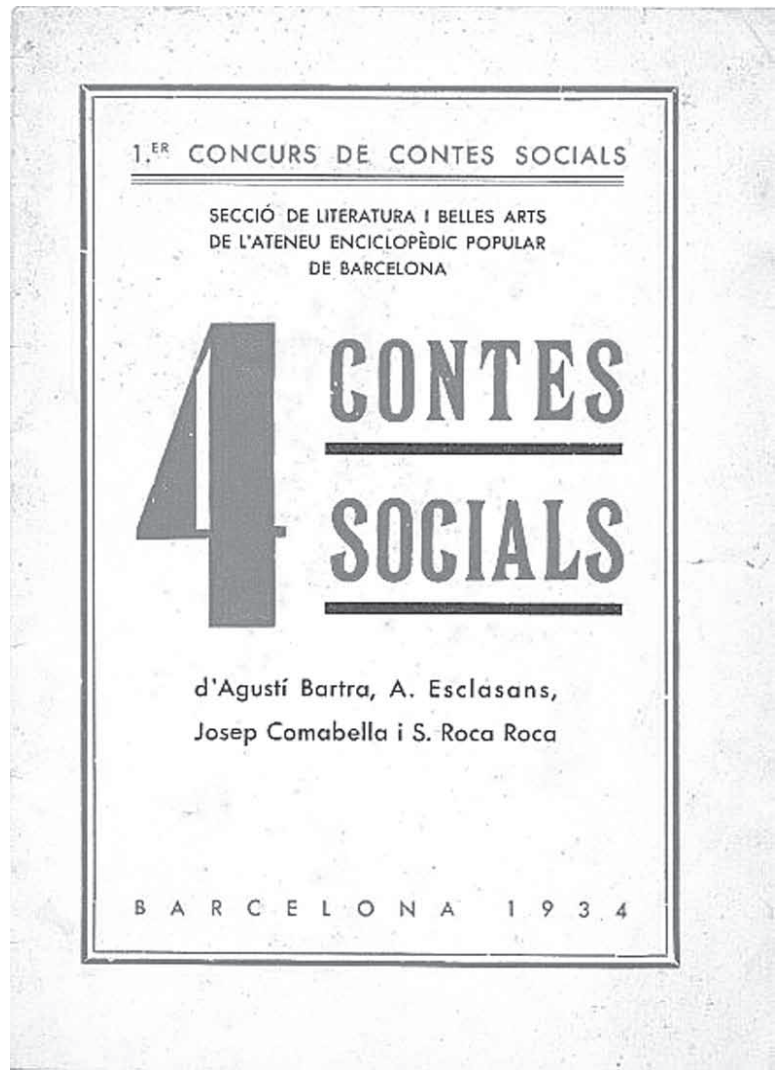

(2) Anna MURIÀ. L'obra de Bartra. Assaig d'aproximació. Barcelona: Pòrtic, 1992. (3) «Cuanto más densa, compleja y profunda es la vida de un hombre, más agudamente sentimos la insuficiencia del dato lineal y más necesaria se nos antoja la biografía espiritual.» (Agustí BARTRA. ¿Para qué sirve la poesía? Mèxic D. F.: Siglo XXI, 1999, p. 130). (4) MURIÀ. Crònica... Ob. cit., p. 40. (5) MURIÀ. Crònica... Ob. cit., p. 40. (6) Sobre la influència general de Tolstoi en el pensament llibertari peninsular vegeu Lyly LITVAK. Musa libertaria. Barcelona: Antoni Bosch Editor, 1981; i Xavier DIEZ. El anarquismo individualista en España (1923-1938). Barcelona: Virus Editorial, 2007. Sobre l'impacte concret de Què és l'art?, vegeu LITVAK. Ob. cit. pp. 285-286. (7) Sobre l'estètica anarquista vegeu André RESZLER. La estética anarquista. Mèxic: Fondo de Cultura Económica, 1974. (8) Agustí BARTRA. «D'una carta a Joan Fuster: Mèxic D. F., 16 de novembre de 1950». Dins Sobre poesia. Barcelona: Laia, 1980, p. 31. (9) Agustí BARTRA. «Resposta a un jove poeta. Una noia amb la veu viva». Gaseta de Lletres, núm. 4 (maig 1956), pp. 1-2. Reproduït a BARTRA. Sobre poesia. Ob. cit., p. 47. (10) Sobre aquesta coincidència no hi ha cap referència teòrica explícita del mateix Bartra, però tant Miquel Desclot («Les constants en la poètica de Bartra segons apareixen a Sobre poesia», dins «Actes del Simposi Bartra», Faig, Manresa, núm. 30, octubre 1988, pp.25-50) com D. Sam Abrams («Presentación» a BARTRA ¿Para qué sirve la poesía? Ob. cit., pp. 9-13) en perceben la presència implícita en els seus textos teòrics. (11) BARTRA. «D'una carta a Antoni Ribera: Mèxic D. F., 13 de març de 1947». Dins Sobre poesia. Ob. cit., p. 25. (12) BARTRA. «D'una carta a Pere Calders: Mèxic D. F., 19 de març de 1965». Dins Sobre poesia. Ob. cit., p. 92. (13) BARTRA. «Carta a Miquel Desclot, Terrassa, 14 de juny de 1971». Dins Sobre poesia. Ob. cit., p. 163. (14) BARTRA. «D'una carta a Joan Fuster: Mèxic D. F., 17 de febrer de 1952». Dins Sobre poesia. Ob. cit., pp. 36-37. (15) Antoni RIBERA. «A Terrassa. Conversa amb Agustí Bartra». Serra d'Or, núm. 140 (maig 1971), pp. 15-17. Reproduït a BARTRA. Sobre poesia. Ob. cit., p. 161. (16) BARTRA. «D'una carta a Albert Manent: Bayville, 18 de maig de 1950». Dins Sobre poesia. Ob. cit., p. 28. (17) BARTRA. «D'una carta a Joan Fuster: Mèxic, D. F., 17 de febrer de 1952». Dins Sobre poesia. Ob. cit., p. 36. (18) RIBERA, «A Terrassa. Conversa amb Agustí Bartra». ob. cit. Reproduït a BARTRA. Sobre poesia. ob. cit., pp. 160-161. (19) He deixat de banda altres coincidències que no pertanyen estrictament a l'àmbit dels pressupostos estètics, sinó més aviat a les constants temàtiques; per exemple, l'alta i idealitzada valoració de la vida rural, oposada a la vida en la ciutat industrialitzada i deshumanitzada, que van proclamar Bakunín, Kropotkin, Morris i Ruskin. (20) Miquel Desclot coincideix amb Feliu Formosa a destacar l'empremta del romàntics alemanys. Vegeu Miquel DESCLOT. «Pròleg: només quatre mots», dins BARTRA. Sobre poesia. Ob. cit., pp. 5-13. (21) Compareu, però, les dues citacions següents: «La finalidad del arte en nuestro tiempo consiste [...] en establecer [...el] amor, que todos consideramos el objeto supremo de la vida humana.» (Lev N. TOLSTOI ¿Qué es el arte? Pamplona: Eunsa, 2007, p. 206); «Potser l'únic deure de la poesia consisteix a ensenyar que l'amor és la més alta forma del destí.» (BARTRA. «Resposta a un jove poeta...». Ob. cit. Reproduït a BARTRA. Sobre poesia. Ob. cit., p. 50). (22) L'empremta profunda de Joan Maragall és evident en tota l'obra de Bartra. Vegeu BARTRA, «Joan Maragall», dins ¿Para qué sirve la poesía? Ob. cit., pp. 223-229. Ell mateix hi reconeix aquest deute quan exposa de forma concisa, però rotunda, tot allò essencial que creia que l'apropava i que l'allunyava del seu precursor, tot i que autors com Miquel Desclot i Peter Cocozzella han minimitzat aquesta divergència. (23) La citació que encapçala el llibre és precisament del místic sufí Djelal Eddin Rumi: «El potent braç de l'Amor esberla els nostres cossos i per les esquerdes de la nostra carn surten raigs d'or».

(24) Agustí BARTRA et al. Quatre contes socials. Barcelona: Ateneu Enciclopèdic Popular, 1934. (25) MURIÀ. L'obra de Bartra. Ob. cit., pp. 8-9. (26) BARTRA. «Resposta a un jove poeta...». Ob. cit. Reproduït a BARTRA. Sobre poesia. Ob. cit., p. 48.

Classe, classe i classe = poble, poble i poble

Josué Javier Carretero

Diferències ideològiques i definició de poble

En acords congressuals, i textos publicats recentment per la CGT sobre el procés independentista, s'invoca el dret d'autodeterminació del "poble" català, configurat per una cultura, una llengua i un territori. I de forma natural es vincula amb l'ideari anarcosindicalista que defensa el dret d'autodeterminació d'individus i col·lectius i el federalisme entre ells.

Però s'obvia que el dret d'autodeterminació d'un poble adquireix dimensions ideològiques completament diferents en funció de la definició de "poble" que es manegui.

Quan aquest es configura exclusivament com una cultura, una llengua i un territori, es parla de la idea de poble-nació, que es constitueix com a subjecte polític i s'autodetermina, exerceix la seva llibertat vencent en una lluita nacional.

En la nació, explotadors i explotats van plegats, i això no és anarcosindicalisme, és nacionalisme, espanyol, català, o búlgar

Si com a poble es considera els fidels a una religió, ens trobem davant el sionisme, branques del cristianisme, de l'islamisme...

El poble, com veiem, pot trobar-se identificat amb una nació, o una religió, una raça, una ètnia, o una classe social; i aquest concepte és indissociable de la ideologia que es professa.

La veritable autodeterminació

Doncs bé, segons els estatuts: "la CGT es defineix com anarcosindicalista, i per tant: de classe, autònoma, autogestionaria, federalista, internacionalista i llibertària".

I la CGT és tot això al mateix temps, no una cosa, o l'altra per separat. Per tant, quan es parla del dret a autodeterminació del poble, ha de fer-ho també i fonamentalment des d'una perspectiva de classe, i considerant com a poble a les classes populars, al "poble planer".

És el poble, els treballadors amb consciència de classe els que es constitueixen com a subjecte polític que s'autodetermina, i exerceix plenament la seva llibertat, vencent en la lluita de classes.

I això gens té a veure amb el mal anomenat procés independentista a Catalunya, ni amb la Via Catalana, ni amb l'ANC, ni amb cap dels partits que recolzen aquest procés, en el qual es victimiza a part dels nostres botxins oligarques, i els fan seure amb nosaltres.

A més l'autodeterminació que defensa la CGT res té a veure amb unes preguntes formulades per qui t'espolia, ni amb la construcció d'un nou estat.

L'autodeterminació del poble català i de l'espanyol (i del búlgar) passa per apropiar-se dels mitjans de producció, com a les col·lectivitzacions del 36, per a, com diu un company, avançar en el procés d'independència real en lloc de ser comparsa del procés d'independència simbòlica que tant interessa a les burgesies espanyola i catalana.

Feixisme, el seu enemic natural: la consciència de classe

D'altra banda convé considerar el context europeu, en el qual el feixisme s'enforteix a mesura que s'empitjoren les conseqüències de la crisi-estafa que patim.

El feixisme considera com el seu enemic natural la consciència de classe; incorpora en el seu discurs qüestions socials, però un discurs tou en aquest aspecte, sense entrar mai a dibuixar els antagonismes de classe que són la base de les relacions socials.

I per descomptat el feixisme potencia i exacerba el discurs nacionalista, identificant les reivindicacions socials amb les nacionals.

L'esquerra també està travessada per la idea de nació, de pàtria, però aquesta ha de ser com a molt un complement a la fonamental idea de classe.

Per tant, el pes específic de les idees de nació i classe ha de ser justament l'invers al que ocupen en el nostre enemic natural, el feixisme.

Front anticapitalista i de classe, discurs dur

Resulta d'especial rellevància que es configuri un veritable front d'esquerres, que aglutini a la militància anticapitalista i de classe, que de baix a dalt potenciï aquest discurs, i la CGT pot i ha de ser un referent, dins i fora de Catalunya.

Al contrari del que alguns plantegen, fins i tot des del punt de vista purament tàctic, en aquests temps de ruptura, s'ha d'apostar per un discurs dur, que es distanciï clarament del nacionalisme i de la socialdemocracia reformista.

Aquells, la lluita dels quals sigui la nacional amb tints socials, ja compten a tot l'Estat amb un ampli elenc d'organitzacions reformistes de deriva espanyolista, catalanista..., com el PSOE, Cocogete, Procés Constituent, ANC, la CUP, ERC, ICV, o Bildu.

Conclusió

Per finalitzar podríem citar a Bakunin, Proudhom... però escollim a uns savis socialistes, que en el seu moment van enunciar allò de "Un patriota, un idiota".

El terme idiota és d'origen grec. La República era un estat que protegia els interessos de la classe dominant (no votaven els esclaus, les dones...), i als membres d'aquesta classe que no participaven o no coneixien de la Res-publica, de la cosa pública, dels interessos de la seva classe, se'ls qualificava de "Idiotes" (l'arrel és idios: allò propi, allò privat. D' allí prové la paraula idioma)

Per tant, quan avui un treballador perd la seva consciència de classe en favor de la seva consciència patriòtica, es pot dir, alt i clar, que "Un patriota, (és) un idiota", en el sentit etimològic descrit.

Buscar l'emancipació de la classe obrera catalana en el procés nacionalista actual, és com si et cauen les claus de casa en un carreró fosc, i les cerques en l'avinguda perquè allí hi ha més llum.

>> Contraanunci

Fernández Díaz, el fill del repressor

Abel Caldera

Les paraules de Jorge Fernández Díaz inventant-se una suposada fractura social a Catalunya entre partidaris i contraris de la independència són un intent del PP de provar de convertir els seus desitjos en realitats. Després d'aquestes paraules vindran suposats testimonis que explicaran haver viscut aquesta fractura. Tots pagats o manipulats des del mateix Partit Popular. De casos així, i documentats, uns quants.

El que més xoca, però, de les declaracions de Fernández Díaz és que ell s'autoatorgui la condició de "català mestís", com si fos un més dels centenars de milers de ciutadans d'altres punts de l'estat que entre 1950 i 1970 van venir a viure als Països Catalans.

Fernández Díaz no és cap immigrant, ni fill de cap immigrant. Ell no va venir de la misèria imposada pel franquisme a buscar una millor vida al nostre país. Ell no es va integrar en les classes populars catalanes. Ell era tot el contrari: el nen d'un repressor franquista que, entre altres missions, tenia la de reprimir la immigració d'aquella època.

Servei de repressió del barraquisme. Fou instaurat per l'ajuntament franquista el 1949. A partir de 1957 prohibí l'edificació de més barraques i executà diversos enderrocs a través de l'acció de grups de la Guàrdia Urbana. Així mateix, el governador civil franquista Acedo Colunga va ordenar deportar aquelles persones que arribaven des d'altres punts de l'estat si arribaven sense contracte de treball.

Palau de les Missions de Montjuïc. Un autèntic camp d'internament per on van passar més de 15.000 persones en virtut de les ordres d'Acedo Colunga i de l'ajuntament de Barcelona. Molts altres ni tan sols van arribar a passar-hi, essent retornats immediatament a les seves poblacions d'origen amb el mateix tren amb què havien vingut. Fet que els deixava encara més en l'absoluta misèria després d'haver invertit tots els seus estalvis en poder arribar a Barcelona.

Rivera López, "el Grabao". Guàrdia urbà d'infausta memòria per als barraquistes de la ciutat. Els barris de barraques eren el territori on tenia barra lliure per a enderrocar cases, deportar barraquistes, robar, fer xantatge i, segons diuen alguns, fins i tot fer avortar dones d'una pallissa.

Jorge Fernández Díaz és nascut a Valladolid el 1950, però ja de molt petit arriba a Barcelona. No hi arriba després de tres dies de viatge amb "El Sevillano", traginant maletes de cartró i amb un paperet amb l'adreça d'algun familiar on instal·lar-s'hi al principi. Tampoc fa el darrer tram de trajecte amb la por de ser caçat per la policia i ser retornat al seu poble d'origen, o de ser internat al Palau de les Missions. Res d'això. Jorge Fernández Díaz va venir a Barcelona amb 3 anys com el que era: el fill del nou i flamant subinspector en cap de la Guàrdia Urbana.

Eduardo Fernández Ortega. Pare dels Fernández Díaz. Tinent coronel de cavalleria de l'exèrcit franquista. El mateix cos que desfilà el 21 de febrer de 1939 per la Diagonal de Barcelona per celebrar la conquesta de la ciutat. Després de la vaga de tramvies del 1951 és el moment de renovar l'aparell repressiu de la ciutat, per fer-lo més efectiu. Al govern civil, pel mateix motiu, nomenen a Acedo Colunga. És el pare de l'actual ministre de l'interior qui dóna cobertura a les pràctiques de policies com "el Grabao" i qui ordena ràtzies i internaments al Palau de les Missions. En la mateixa època en què un tal Francisco García-Valdecasas reprimia i expulsava estudiants des del seu càrrec de rector de la Universitat de Barcelona. Temps després, els seus respectius fills, el Jorge i la Julia, serien companys polítics i també destacarien en la repressió contra el poble català. I altra vegada indiscriminadament: contra els que ja hi eren i contra els que acabaven d'arribar.

Jorge Fernández Díaz va fer carrera política gràcies als serveis prestats pel seu pare al franquisme. Dos anys a la delegació del ministeri de treball de Barcelona li van servir per endollar la seva esposa, tres germans, tres cunyats i un cosí polític. Després arribaria el seu càrrec com a governador civil, des d'on empresonaria diverses persones per portar una pancarta en què hi deia "Independència". Fernández Díaz no és cap fill de la immigració. Fernández Díaz no és dels nostres. I no ho és, no pas perquè sigui favorable a la unitat d'Espanya, no. No ho és perquè ell és de la casta, de la xusma, que van enfonsar el sud de l'estat en la misèria i van imposar un règim de terror als Països Catalans. Contra tots: contra els qui ja hi eren, contra els qui se'n van haver d'anar i contra els qui van venir-hi fugint de la misèria franquista.

** Article d'Abel Caldera publicat a la revista L'Accent.*

>> La taula de Porrera

Tabac i salut

Artur Sardà

El tabac, abans de ser considerat un verí que ens subministren a preu d'or les perverses multinacionals, es considerava una planta sagrada en diverses cultures. De fet, la seva dessacralització s'inicia probablement amb el seu "descobriment" per part dels europeus. I també el seu ús quotidià, acompanyant tota mena d'activitats.

La facilitat amb que s'ha expandit el seu ús així com els recels que ha despertat, són ancestrals. A la seva "Historia de las drogas", l'Escohotado dedica uns quants paràgrafs a parlar de les persecucions que van patir al segle XVII els seus consumidors. Per motius econòmics (el tabac era producte d'importació i només aportava... fum!) però amb argumentacions moralistes (no importava la salut sinó el pecat) reis i sultans van multar, empresonar, mutilar i esquarterar mentre algun Papa condemnava a la excomunió. Tot inútil! Els fumadors, ja se sap com són! Poc a poc, van anar fent marxa enrere tots els inquisidors. Fins i tot el Papa, que es va justificar dient que li feia vergonya veure com els sacerdots s'escapaven de les esglésies per anar a fumar d'amagat.

Però avui dia el que passa és que s'ha descobert que el tabac provoca càncer, entre molts altres mals, cada dia en augment, i és per això que no ens deixen fumar als bars. Independentment dels condicionants econòmics els perills per la salut són inqüestionables, ens diuen, tinguis la ideologia que tinguis.

Això últim, jo ho dubto, ves per on! Ens haurem de posar filosòfics. No nego que el tabac provoca càncer. Què se jo, pobre de mi? Però segurament abans no es notava perquè l'esperança de vida era tal que ens moríem abans de tenir temps d'emmalaltir. És a dir, que si el tabac ens provoca tots els mals que ens provoca és perquè ara vivim prou temps com perquè ens els pugui provocar. Vist així, no està tan malament, oi?

Conyes a part, l'argument que si el tabac comporta riscos per la salut més val no fumar ni deixar fumar, és tan simple com irrefutable. Però la seva irrefutabilitat te a veure amb el marc en el que s'argumenta. Si el marc consisteix en la creença, no explicitada perquè es considera òbvia, que la vida és tan millor com més llarga, independentment del seu contingut, aleshores és irrefutable. El que comporta aquesta creença, portada a l'extrem, és que l'únic que te sentit a la vida és fer tots els possibles per mantenir la maquinària biològica en perfecte funcionament. Irrefutable, no?

Però, i si algú creu que el que dona sentit a la vida és viure intensament, ni que duri menys, viure com si t'haguessis de morir demà i no preocupar-se per aquestes collonades de la biologia? I si algú creu que no cal fer animalades però tampoc viure encongit, preocupat només per qüestions menors i esclau de les pors que ens imposen? Pot ser que el tabac sigui dolent per la salut, però el tabac no és l'Enemic! No ens deixem distreure amb falsos debats.

La meva opinió és que em sembla molt be que la gent a qui li molesta el fum tinguin els seus espais alliberats. Però, que passa amb els que segueixen fumant? Al món de les Addiccions i els seus Tractaments fa temps que va prosperar l'anomenada filosofia de Disminució de Danys i Riscos. Consisteix bàsicament en considerar l'opinió i els interessos dels addictes a l'hora de dissenyar els dispositius d'ajuda. Consisteix també en plantejar-se objectius realistes, que tinguin el compte els factors contextuals i que busquin sempre el mal menor. Una bona política de prevenció s'ha d'adaptar als costums socials i no esperar que la gent s'adapti a les seves imposicions.

Doncs be, aquesta llei que prohibeix fumar sota taulat contradiu aquesta filosofia, ja que no te en compte en quina situació queden els que segueixen fumant. Si ja per ser fumadors, es suposa que són un col·lectiu més propens a les malalties cardiorespiratòries, si a més els fas fumar al carrer a l'hivern, els riscos associats al fet de fumar augmenten i no disminueixen. Què això no se li acudeixi al primer que passa pel carrer, és lògic. Que no hi hagin pensat els experts que han dissenyat la llei i que, com experts, no podien deixar de conèixer la filosofia esmentada, sí que fa pensar en teories conspiratòries vàries.

El far

40 anys sense Puig Antich

Ferran Aisa

Fa vint anys dèiem que feia vint anys que havien matat a Puig Antich. L'Ateneu Enciclopèdic aleshores va organitzar tot un seguit d'actes dedicats al militant del MIL assassinat legalment pel franquisme. Al Pati Manning de Barcelona hi va haver una xerrada amb la presència de Francesc Caminal, un dels advocats del cas Puig Antich. També es va presentar el llibre Puig Antich y el MIL (Virus) de l'historiador Antonio Téllez. Dies després s'inaugurava una exposició monogràfica dedicada al MIL al Centre Cívic del Poble Sec (actual Biblioteca del Poble Sec), la cloenda fou un recital de cançó de Ramon Muns al pati del mateix espai.

En tots els actes vam comptar amb la presència de les germanes Puig Antich. L'Ateneu Enciclopèdic, a iniciativa de Ricard Vargas Golarons,va editar el llibre de poemes *Antologia Poètica a la Memòria de Salvador Puig Antich*. El llibre també recull poemes dedicats al també militant del MIL Oriol Solé Sugranyes, mort a causa de les bales de la Guàrdia Civil el 6 d'abril de 1976, a pocs metres de la frontera francesa. El llibre es va presentar el 1996 a la Llibreria Taifa de Gràcia.

Des d'aleshores s'ha anat parlant de Puig Antich ja fos per la insistència de les seves germanes a lluitar per la revisió del cas com per l'aparició del llibre de Francesc Escribano *Compte enrere (*2001) o la pel·lícula de Manuel Huerga *Salvado*r (2006). Però sobre Puig Antich i el MIL ja s'havien celebrat activitats de remembrança molt abans. L'any 1977 la mítica editorial Ruedo Ibérico publicava el llibre Telésforo Tajuelo *El MIL Puig Antich i los GARI*. L'any 1985 apareixien dos llibres sobre el MIL, un a França d'André Cortade i l'altre a Barcelona escrit de joves estudiants coordinats per Ramon Barnils sota el nom de Carlota Tolosa per l'editorial Empúries..

Durant el quinzè aniversari de la mort de *Puig Antich* es va celebrar un acte "In memoriam" a la Universitat de Barcelona, aquell mateix any 1989 apareixia el llibre de poemes Puig Antich del poeta valencià Vicent Andrés Estellés. I ja en el nou mil·lennis han aparegut altres treballs sobre el MIL com el publicat per Alikornio de Sergi Rosés Cordovilla o el treball historiogràfic sobre el Fons del MIL del CEHI d'Antoni Segura i Jordi Solé Sugranyes. Finalment Puig Antich i el MIL apareixen en les memòries d'antics militants d'aquesta organització com les de Jean-Marc Rouillan i les d'Emili Pardiñas o la del militant llibertari Luis Andrés Edo.

Ara que se celebren 40 anys de l'assassinat legal de Salvador Puig Antich ha aparegut un nou llibre centrat sobretot en la revisió del cas posant l'accent en el sistema judicial d'injustícia en què va ser-hi jutjat el jove militant llibertari. Jordi Panyella, periodista del Punt Avui, ha escrit la revisió definitiva del procés: *Salvador Puig Antich, cas obert* (Angle Editorial). El periodista ha pogut consultar els documents del judici sumaríssim realitzat per la justícia militar que va condemnar a mort a Puig Antich. Un judici sense cap garantia jurídica ni de defensa pel militant del MIL. Un judici on s'havien eliminar i amagar tota mena de proves i que s'havia constituït no per jutjar sinó per condemnar directament als militants del MIL acusant-los de terroristes. En el temps que va del judici a l'execució l'organització ETA va fer volar a Carrero Blanco. La venjança del règim no es va fer esperar i a la matinada del dos de març de 1974 era executat a garrot vil Salvador Puig Antich, un jove llibertari barceloní de 25 anys.

El llibre de Panyella presenta noves proves i entrevistes que posen en entredit el judici i per tant es converteixen en una nova arma legal per continuar la lluita empresa per les germanes Puig Antich de revisar el cas que va portar el seu germà a la mort. Per acabar només en resta recordar que enguany amb motiu del 40 aniversari s'han realitzat tant al cementeri de Montjuïc com a Can Batlló diverses activitats: ofrena floral al nínxol on és enterrat Puig Antich, xerrada sobre el MIL, recital de poesia i de cançó.

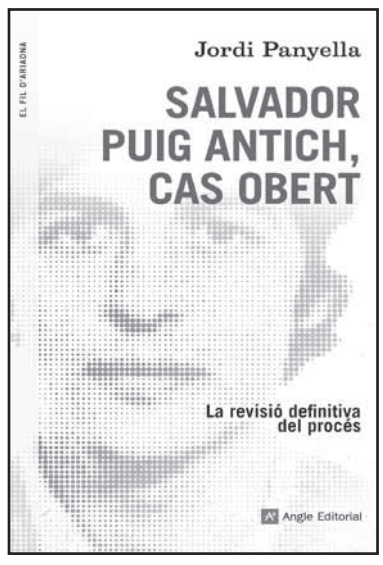

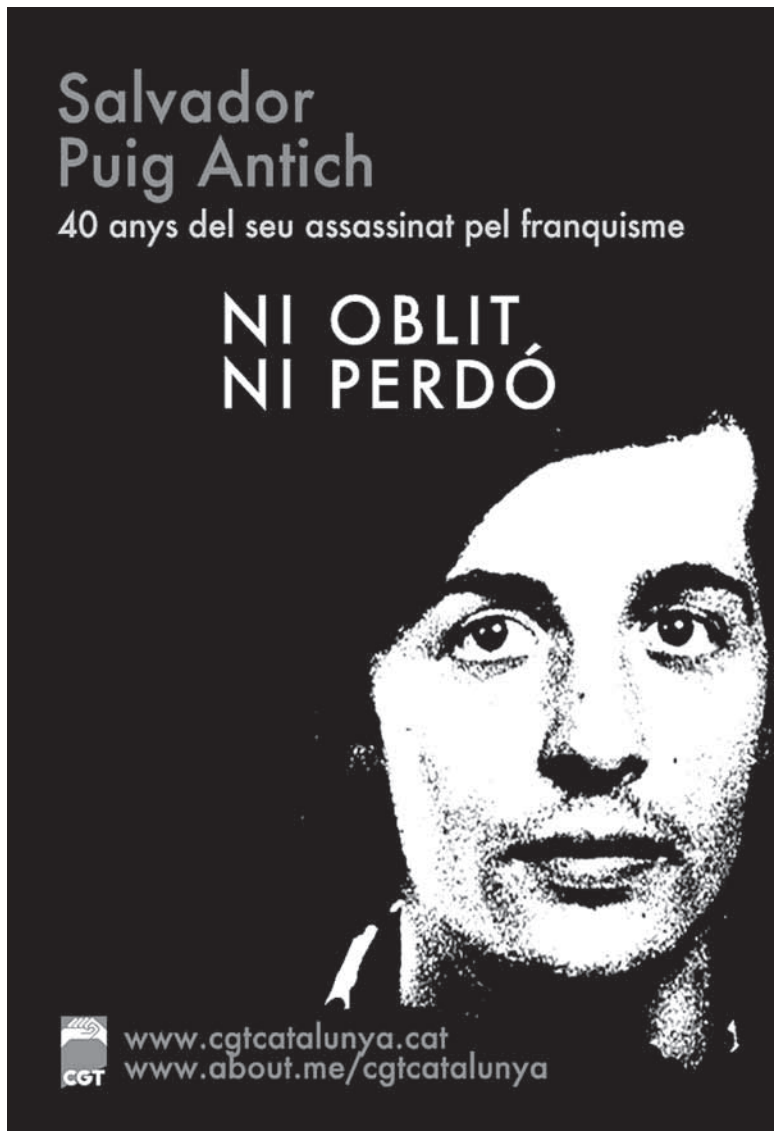

DOS DE MARÇ

Els ulls tancats,
les mans arreplegades,
un vol de gavines
i el plany dels salzes.
Dos de març de tanta pena,
per la mort d'un jove
la humanitat està de dol
i esquitxada de sang la terra.
Clavells vermells,
bandera negra,
mil pomells
de primavera.
De cop uns núvols negres,
arreu una antiga grisor
de plom massa vell
i ha plogut espessa mort.
Cridàvem contra tot,
ja ens sabíem bé la cançó,
volíem la plena alliberació,
no volíem aquesta mort.
La ràbia cremava d'impotència
i no era tan sols la por,
però teníem muda la força
i era molt negra la dissort.
Clavells vermells,
bandera negra,
mil pomells
de primavera.
Dos de març de tanta pena
per la mort d'un jove
la humanitat està de dol
i esquitxada de sang la terra.
De cop uns núvols negres
i unes flors vermelles,
un camí ple de pedres
i el vol lliure de les orenetes.
Clavells vermells,
bandera negra,
mil pomells
de primavera.
El somni adolescent
ple de lluita i d'amor
vivia dins la tristesa del vent
amb un agre regust de mort.
No la volíem aquesta mort,
ja ens sabíem bé la cançó,
cridàvem contra tot,
volíem la plena alliberació.
Dos de març de tanta pena,
per la mort d'un jove
la humanitat està de dol
i esquitxada de sang la terra.
Clavells vermells,
bandera negra,
mil pomells
de primavera.

Ferran Aisa (Barcelona, 2 de març de 1975, primer aniversari de la mort a garrot vil del militant del MIL, Salvador Puig Antich, 1948-1974)

>> La recepta

Molls a la tortosina

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

8 molls
4 anxoves
6 tomàtigues madures
3 grans d'all
1 llimona
Pa ratllat
Julivert
Oli
Sal

Elaboració:

Netejau bé els molls i traieu-los el cap. Saleu-los i fregiu-los amb oli i suc de llimona. A continuació, empanau-los amb pa ratllat i posau-los en una safata de forn untada amb un poc d'oli. Enfornau els molls durant uns 10 minuts, fins que siguin cuits, i reservau-los en calent.

Trinxau els alls i pelau i ratllau la tomàtiga. En una greixonera amb una mica d'oli, sofregiu els alls i, quan estiguin dauradets, afegiu-hi un grapat de julivert picat i la tomàtiga. Coeu el sofregit a foc lent, afegint un poc d'aigua si fa falta, de manera que quedi una salsa concentrada però no excessivament espesa. Aleshores, posau-hi les anxoves, prèviament dessalades, netes i tallades a trossos i hi donau unes voltes més.

Muntau el plat posant la salsa a la base del plat i un moll o9 dos damunt, regat amb una mica de suc que hagin després durant la cocció.

Bon profit!!

Una mirada crítica des del cinema

Tenir i no tenir

Joan Canyelles Amengual

(To have and have not, Howard Hawks, 1944).

Durant la II Guerra Mundial, Harry Morgan es guanya la vida a la Martinica com a patró d'una petita embarcació portant a rics turistes a pescar en aquelles aigües. Quan li proposen portar en el seu vaixell un dels caps de la Resistència, es nega. Però les circumstàncies de l'aparició de Slim, l'obligaran a canviar d'opinió.

Per segona vegada, un estimat i bon amic, company del sindicat, col·laborador de la revista i malgrat tot, i de manera incomprensible, seguidor del Real Madrid, m'ha insinuat el títol d'aquest més.

La qual cosa, com l'altre cop, m'allibera de la tasca d'escollir jo la pel·lícula i a sobre em dona l'oportunitat de parlar d'un dels directors més fonamentals de la història del cinema.

Certament, aquesta "mirada crítica des del cinema", que cada cop més cansada, comença a estar ben aprop de tancar els ulls, seria més incompleta sense parlar de Howard Hawks. Tot i que aquest immens director té de revolucionari el que jo pugui tenir de capellà. Per tant, parlam d'ell més pel seu talent cinematogràfic que per coincidència amb el seu univers ideològic. Per això demano disculpes (un altre cop) a aquelles i aquells que es qüestionin si un director com ell hauria de tenir cabuda a una revista com la nostra.

Per deixar-ho clar des del principi: Howard Hawks podria perfectament ser l'exemple de director no compromès. Seria difícil trobar a les seves pel·lícules algun rastre d'iniciativa política, d'idea transcendent, de missatge.

El crític Robin Wood, va dir d'ell: "Tal volta no ha creat cap gènere cinematogràfic, però probablement ha firmat l'obra mestra dels que ha tocat." Afirmació que per una part de la crítica pot semblar una mica exagerada, però amb la qual jo hi estic bastant d'acord. I continua diguen Robin Wood: "Pot ser no és un innovador, però de cap manera és un imitador".

Per altre banda Eric Rohmer en un article publicat l'any 1953 escrivia "No conec a cap director tan indiferent als valors plàstics, tan trivial en el seu muntatge, i al mateix temps tan sensible als detalls exactes del gest, a la seva duració exacta".

Howard Hawks és probablement el màxim representant del que s'ha anomenat "estil transparent". Grandíssim narrador, la seva categoria autoral mai no es fa evident. Sovint les seves pel·lícules son un prodigi de planificació i de calculada i elaborada posada en escena. Però tot això gairebé no es nota quan veus la pel·lícula. Tan sols quan acabes de veure-la i analitzes una mica tots els seus detalls comprens l'abast del seu talent.

En aquest sentit estaria situat a les antípodes de directors com Antonioni o Godard, que sovint intenten que es vegin clares les seves intencions de cercar nous camins, d'explorar idees noves, d'ampliar el llenguatge cinematogràfic. És evident que sense directors com ells el cinema no hauria passat de ser una atracció de fira. Però també ho és que aquest desig d'innovar no sempre gaudeix de l'èxit esperat i que a vegades el director o directora tan sols intenta que ens adonem de l'immens talent que habita a tots els fotogrames de la seva pel·lícula.

Howard Hawks va debutar com a director l'any 1926 amb "El mirall de l'ànima" (The road to glory). Abans va ser pilot de carreres de cotxes i d'avions. Treballà en el departament d'atrezzo de la Paramount. I també va ser guionista, ajudant de director i productor.

L'any 1932 filma una de les millors pel·lícules del cine de "gansters": "Scarface. El terror de l'hampa" (Scarface shame of a nation), on narra amb ritme trepidant l'ascens i caiguda del mafiós Tony Camonte, inspirat en la figura de Al Capone.

Sis anys més tard filma una de les obres mestres de l'anomenada "srewball comedy": "La fera de la meva nina" (Bringing up baby). El paleontòleg David Huxley (impagable Cary Grant), que viu dedicat al seu treball, veu com tot el seu esquema vital trontolla amb l'aparició de Susan Vance (Katherin Hepburn, qui si no?). Es coneixen per casualitat en una partida de golf on David intenta trobar subvenció per a la reconstrucció del seu dinosaure. El paleontòleg no s'aturarà de rebre humiliacions fins al final de la pel·lícula. Però naturalment acabarà per reconèixer el seu amor per Susan. I per al caos. La pel·lícula va ser un fracàs a les taquilles perquè no hi havia cap personatge amb la mínima cordura necessària per identificar-se amb ell.

Altres inspiradíssimes comèdies van ser "Lluna nova" (His girl friday, 1940), "La núvia era ell" (I was a male war bride, 1949), "Em sento rejovenir" (Monkey Business, 1952) i "El seu joc favorit (Man's favorite sport?, 1964).

En el cinema d'aventures destaca sobre tot amb l'obra mestra "Sols els àngels tenen ales" (Only angels have wings, 1939). En aquesta pel·lícula uns pilots d'avions de correus sobre els Andes es juguen cada dia la vida en el seus vols. Memorable film amb guió del propi Hawks on els homes viuen el risc i la mort de manera natural, fugint d'una vida convencional i programada. I on tampoc hi falta romanticisme del bo.

L'any 1959, dirigeix "Rio Bravo", per a mi, un dels millors "westerns" de tota la història. Es diu que Hawks va decidir fer aquesta pel·lícula després de veure "Sol davant del perill" (High noon, Frez Zinemann, 1950), on el sherif interpretat per un envellit Gary Cooper, demanava ajuda al seu poble per fer front a tres pistolers que venien per executar una venjança. Però cap del seus habitants s'atreveix a ajudar-lo. Per a Hawks el sheriff no tenia cap dret a demanar ajudar. Havia de fer la seva feina i prou. A la seva pel·lícula el sheriff John Chance (un dels millors papers de John Wayne), ha de retenir a un presoner fins que arribi el jutge. La seva família i tots els seus peons intentaran alliberar-lo. Chance tan sols contarà amb l'ajuda d'un alcoholitzat Dude (Dean Martin), un vell coix (Walter Brenan) i un jove pistoler (Riky Nelson). Tots ells estan al seu costat per diferents circumstàncies i sense que ell els hi hagi demanat.

S'ha dit molt sovint que "Tenir i no tenir", és una còpia de "Casablanca". Quan Howard Hawks va rodar la seva pel·lícula, la cinta de Michael Curtiz no tenia l'aura mítica que te ara. Per tant no era cap gran sacrilegi intentar fer una altre versió.

Però en qualsevol cas, la similituds son casi tan grans com les seves diferències. R¡ck és un perdedor que s'ha cansat de lluitar per les causes perdudes i ara tan sols es preocupa d'ell mateix. Harry tan sols s'ha compromès amb ell mateix, amb la seva llibertat individual. La història d'amor entre Rick i Ilsa ja s'ha produït quan comença la pel·lícula. Harry i Slim no es coneixen, s'enamoren (a la vida real també va passar així) en el transcurs de la narració. El líder de la resistència Victor Laszlo ocupa a la pel·lícula de Curtiz un lloc molt més destacat i digne que el de Paul de Bursac a la de Hawks.

Podríem continuar parlant d'altres diferències, però tanmateix la temptació de comparar-les és irresistible. I quina pel·lícula podria resistir una comparació amb Casablanca?. Evidentment cap ni una. De manera injusta, la gran pel·lícula de Hawks, n'ha de sortir forçosament perjudicada.

"Tenir i no tenir" es una excel·lent pel·lícula, fruit d'una gran suma de talents. Diàlegs brillants, gran fotografia de Sidney Hickox, interpretacions ajustadísimes que defineixen amb lucidesa i economia narrativa, perfectament els seus personatges.

Però com diu Robin Wood, no és una pel·lícula sobre el compromís, o per ser més exactes, sobre el compromís polític. Harry tan sols es compromet amb les persones (Eddie, Slim) i amb ell mateix i la seva feina, mai amb les idees.

Al final, naturalment pren partit per la resistència francesa (com no podia ser d'altra manera), però ho fa empès per les circumstàncies i sobre tot per Slim que té (com a la vida real) més criteri polític. "A mi tu m'agrades i ells no" li diu en un moment de la pel·lícula.

No hi ha dubte de que menysprea el règim nazi i qualsevol forma d'autoritarisme. I ens podem imaginar (probablement no ens equivocarem) que en l'actitud de Harry hi ha bona part de façana auto-protectora. I també l'equivocada idea de que el compromís polític li farà perdre la seva llibertat individual.

A mi em sembla un personatge força interessant. D'alguna manera, la seva sensibilitat i el seu instint estan ben situats. El seu individualisme no és de cap manera egoista i és capaç de fer actes extremadament generosos. Té una ètica personal que mai trairà i que no li permet cometre injustícies.

Probablement totes i tots podem conèixer persones que ens el recorden. Que tenen al manco alguna de les seves característiques. Gent no mobilitzada que és conscient de que viu en un mon injust, però que no es vol comprometre a canviar-lo. I ens agradi o no, en costi mes o menys convèncer-los, estic segur de que els necessitam. La revolució no es farà tan sols amb l'avantguarda revolucionària. Ni tothom té la mateixa força ni tothom està obligat a fer el mateix esforç. Dic tot això perquè a vegades es té la tendència a menysprear als que no es comprometen com a mínim tant com nosaltres. I es renuncia massa ràpidament a la invitació de que ens acompanyin. No es tracta de ser pesats, sino de tenir paciència. I sobre tot, de tenir clar que no son enemics, sinó possibles aliats.

Salut i revolta.

Fitxa tècnica

Dr: Howard Hawks;
G: Jules Furthman i Wiliam Faullkner sobre la novel·la de Ernest Hemingway; Ft: Sidney Hickox;
Ms: Franz Waxman;
Mt: Cristian Nyby;
Int: Humphrey Bogart (Harry Morgan), Lauren Bacall (Slim), Walter Brennan (Eddie), Dolores Moran (Hélèn de Bursac), Walter Molnar (Paul de Bursac), Hoagy Carmichael (Crickett), Walter Sande (Johnson), Dan Seymour (Capitan Renard), Paul Marion

Diccionari militant

SANZ, Ricardo (1898-1986)

Agustín Guillamón

Peó tèxtil i d'oficis diversos, militant sindicalista i anarquista. Ricardo Sanz García va néixer a Canals en 1898. Pertanyia a una família de camperols pobres valencians, que portaven una vida primitiva i de privacions . Als divuit anys va emigrar a Barcelona, on va ser acollit per uns familiars instal·lats al barri obrer de Poblenou. Va començar a treballar en el Ram de l'Aigua (del Tèxtil). Va ingressar a la secció sindical de tintorers de la CNT .

Es va fer amic personal de Pau Sabater "el Tero", president del sindicat de tintorers, assassinat i mutilat pels pistolers de la patronal el 19 de juliol de 1919. El 5 de setembre de 1919 els grups d'acció cenetistes van venjar a Sabater, assassinant a Bravo Portillo, cap de policia de Barcelona, antic espia alemany i responsable del terrorisme estatal contra la CNT, a les ordres directes del capità general Milans del Bosch. La mort de l'odiat Bravo Portillo va ser festejada en tots els barris obrers de Barcelona.

El 1920, Ricardo Sanz es va refugiar al seu poble, arran d'un atemptat contra Graupera, que presidia la Federació Patronal dels tintorers. Ricardo Sanz havia format part del comitè de vaga dels obrers tintorers.

El 1922 va participar en la fundació del grup anarquista *Los Solidarios,* al costat de Durruti , García Oliver , Francisco Ascaso i altres. El grup va arribar a constar amb uns 20 militants, ajudats per un ampli grup de col·laboradors i informadors, uns 80, que va facilitar i possibilitar les seves accions, no només a Barcelona , sinó a tot Espanya.

El 1923, Ricardo Sanz, i altres membres de *Los Solidarios* van organitzar un Comitè Regional de Relacions Anarquistes, autèntic precedent de la FAI. Al setembre de 1923 es va produir el cop d'estat de Primo de Rivera. A l'octubre *Los Solidarios* van comprar armes i municions a Eibar. Ricardo Sanz va organitzar un dipòsit de bombes en un magatzem de Poblenou. Però, finalment, el setge policial es va tancar fèrriament sobre el grup i *Los Solidarios* van haver disgregar-se i exiliar-se.

El 24 de febrer de 1924 la policia secreta va assassinar, per ordre expressa del ministre de Governació, a Gregorio Suberbiela i Manuel Campos, tots dos militants del grup *Los Solidarios.* Aquest mateix dia, Aurelio Fernández, amb el seu germà Ceferino i Adolfo Ballano, havien estat detinguts a Barcelona. Aurelio i Ceferino van ser traslladats a Gijón, per ser jutjats per l'atracament al Banc d'Espanya d'aquesta ciutat. Aurelio va aconseguir escapolir-se de la presó de Saragossa al novembre de 1924 i exiliar-se al gener de 1925 .

Els assalts a Vera de Vidasoa i a la caserna de Drassanes a Barcelona van desembocar en més morts i detencions. Garcia Oliver va ser detingut a Manresa i condemnat a set anys de presó. Alfonso Miguel freqüentava les presons com a pres governatiu .

El 1925, Durruti, Francisco Ascaso, García Vivancos i Aurelio Fernández, tots del grup *Els Solidaris* , estaven exiliats a París .

Ricardo Sanz va ser detingut com a pres governatiu a Saragossa, ciutat a la qual s'havia desplaçat per dissuadir i pressionar els testimonis en el judici contra Francisco Ascaso (en rebel·lia), Julia López Mainar, "Salamero" i Torres Escartín (a qui es demanava pena de mort), acusats de l'assassinat del cardenal Soldevila.

El 1925 Ricardo Sanz va ser detingut a Eibar, on havia intentat recuperar les armes comprades el 1923, patint 26 mesos de presó a Madrid, on va conèixer a José Romero, Mauro Bajatierra i Inestal. Eduardo Barriobero era el seu advocat i amic. Va sortir en 1928, romanent inactiu fins a 1930, quan va reprendre les seves activitats sindicals sota la Dictablanda de Berenguer.

Va participar en la reorganització del Sindicat únic de la construcció. Enfilat a un fanal, va arengar als vaguistes de la construcció, en presència de l'alcalde Joan Antoni Güell, a qui va increpar, entrevistant-se després amb ell al seu despatx, constatant acte seguit la seva inutilitat i la seva total ignorància de les causes de la vaga. Al final d'un míting, convocat pel Comitè Pro-presos, va declarar la vaga general dels treballadors de la construcció .

Complert el termini en què podia ser president del sindicat de la construcció, va batallar en el Sindicat Mercantil, per intentar contrarestar la influència del Bloc Obrer i Camperol (BOC).

A l'abril de 1931 va secundar a Joan Garcia Oliver en la seva tasca per formar els quadres de defensa. Va intervenir en el congrés de la CNT de juny de 1931, representant al Sindicat Mercantil. Es va enfrontar als moderats trentistes, qualificant-los com "Els Trenta Judes", en el fullet editat amb aquest títol per *La Protesta* de Buenos Aires. Al març de 1932 va formar part del Comité Nacional de la CNT, defensant la tàctica insurreccional, realitzant nombroses gires de propaganda per tot Espanya.

Al costat d'altres companys de Els Solidaris, va constituir el Comitè Revolucionari, que va dirigir la insurrecció cenetista de gener de 1933.

Aquest mateix any va publicar el seu primer llibre: *Ruta de Titanes*, extraordinària novel·la testimonial sobre la criminal persecució dels obrers barcelonins per Martínez Anido i Arlegui, prologada pel seu amic Isaac Puente. Mai reeditada, fins ara, per vergonya de tots els editors i per desgràcia dels lectors !!!

En els mesos anteriors a l'inici de la guerra civil va estar treballant en el Ram de l'Aigua, que realitza els acabats finals de les peces de roba sortint dels telers, treball fàcil i ben pagat al qual acudien tots els "indesitjables", llençats al pacte de la fam per les diferents patronals, però que no s'aplicava en el Ram de l'Aigua. En el tèxtil estaven a més Francisco Ascaso, Durruti, Gregorio Jover, Dionís Eroles, Aldabaldetrecu, Aurelio Fernández i altres.

Va participar en les lluites de carrer de la insurrecció del 19 i 20 de juliol de 1936, especialment al barri de Poblenou , on vivia i era molt conegut, fins al moment en què Garcia Oliver va exigir la seva presència, amb un carregament de cartutxos de dinamita en l'assalt de Drassanes.

Va assumir durant quatre mesos la responsabilitat de la formació i organització de les Milícies Populars , des de la caserna Bakunin (Pedralbes).

Va ser Inspector General del front d'Aragó, fins que a la mort de Durruti se li va confiar el comandament dels milicians de la Columna Durruti al front de Madrid.

Al maig de 1937 estava al comandament d'aquests mateixos milicians, en trànsit des de Madrid i Xàtiva cap al front d'Aragó, guardant una disciplinada i problemàtica neutralitat davant les lluites de carrer en curs. Les tropes al comandament de Ricardo Sanz estaven aquarterades en la caserna dels Docks de la avinguda Icària, a cent cinquanta metres de la caserna Karl Marx, en poder dels estalinistes del PSUC, que no deixaven de assetjar-los.

L'1 de gener del 1938 nasqué la seva filla Violeta; sis mesos després moria la seva companya Pepita Not. Joan Garcia Oliver va publicar a la "Soli" un sentit obituari.

Al maig de 1938, la Divisió 26, sota el seu comandament, va aconseguir tots els objectius encomanats en l'ofensiva general del 11 Cos de l'Exèrcit sobre Aragó, conquistant els pobles de Sant Ramon d'Abella i Bastús, capturant 900 presoners de la Brigada Navarra i apoderant de mil fusells i diverses metralladores i canons.

El 14 d'agost de 1938 va ser ascendit a tinent coronel. Es vanagloriava d'haver col·laborat amb el general Pozas i el coronel Perea per impedir que l'Exèrcit de l'Est es convertís en un exèrcit del Partit comunista.

Al febrer de 1939 va creuar la frontera francesa, en perfecta formació militar, pel pont internacional de Puigcerdà, al comandament de la Divisió 26, que també va travessar la frontera per La Tor de Querol i Llívia. Va ser internat com a "refugiat " en el camp de Vernet amb centenars dels seus soldats, sent nomenat Cap del camp. Durant l'estiu de 1939 va estar en llibertat, a cura dels seus dos fills, refent la seva vida privada i familiar.

El 24 d'octubre de 1939 va ser internat, per segona vegada, en el camp de concentració i càstig de Vernet, ara com a "estranger indesitjable", on va romandre fins al 12 de juliol de 1942, quan va ser enviat a Port-Vendrés, per prendre un vaixell que el va desembarcar al port d'Alger, des d'on va ser enviat al camp de treball de Djelfa, en ple desert del Sàhara.

Durant la seva estada al camp de Vernet va redactar les seves memòries de preguerra, i va assistir a l'enterrament del seu fill Floreal, de 18 anys, acompanyat d'un gendarme. Floreal havia emmalaltit a Bonnae, un poble a només dos quilòmetres del camp, però no se li havia concedit permís per visitar-lo. El llibre de memòries, que havia titulat *Els fills del treball* , estava datat en el camp de Vernet, al setembre de 1941, però no va ser editat fins al 1976 per les edicions Petroni de Barcelona, amb un títol diferent: *El sindicalisme espanyol abans de la guerra civil* .

El 1944 va tornar a París. El 1945 i 1946 les Edicions El Front van publicar els seus opuscles sobre Buenaventura Durruti i Francisco Ascaso, sota l'epígraf comú de *Figures de la Revolució espanyola*

Va fixar la seva residència a Golfech, on tenia una casa amb una hectàrea de terra cultivable, a 90 kilómetos de Toulouse. Durant cinc dies a la setmana treballava en una fàbrica de productes químics, a Toulouse, desplaçant-se el cap de setmana a casa seva a Golfech, on vivia amb la seva nova companya, dos nous fills i la seva filla Violeta.

El 1966 va editar pel seu compte, a Toulouse, *El sindicalismo y la política.* Los "*solidaros " y "nosotros*" (reeditat per Còpia i Difon el 2013), i el 1969 *Els que vam anar a Madrid.*

El 23 d'abril de 1975 el historiador Ronald Frazer el va entrevistar a la seva casa de Golfech .

El 1976 les edicions Petroni van editar el seu llibre de memòries amb el títol de *El sindicalisme espanyol abans de la guerra civil,* i el 1979 *Figures de la Revolució espanyola*, que a més de recollir ampliats i actualitzats els seus opuscles sobre Durruti i Ascaso, publicava les biografies de Pestaña, Seguí, Jover, Peiró i la seva primera companya Pepita, entre d'altres.

Va morir el 25 d'octubre de 1986.

D'esquerra a dreta, dempeus: Colette Durruti (filla de Durruti), Joaquina Dorado i Liberto Sarrau.
Asseguts: Emilienne (dona de Durruti), Rosa Durruti (germana) i Ricardo Sanz.

Llibres

Historia del anarquismo en España

Utopía y realidad

Laura Vicente Villanueva

La Catarata, 2013, 224 pàg.

L'anarquisme ha estat un element innegable de la cultura política espanyola dels últims dos segles. Els "ideals" que el van sustentar han anat definint un moviment complex, polièdric, contradictori i amb un gran potencial disgregador que va saber trobar la seva unitat. Tant per les seves dimensions com per la seva pervivència en el temps, va tenir a Espanya un desenvolupament excepcionalment fort, gràcies al sindicalisme revolucionari, que li va donar protagonisme al transformar-se en moviment de masses. Aquest llibre recorre les fites principals d'un moviment amb una llarga tradició de desconfiança cap a la política parlamentària i que va ser capaç d'abrigallar a la seva militància amb una cultura pròpia que va saber construir al marge de l'Estat.

Laura Vicente reflexiona sobre la possibilitat que l'anarquisme subsisteixi a partir d'unes idees que són una amalgama d'actituds antidogmàtiques inspirades en la llibertat pura i que poden aportar el seu deixant als nous moviments que lluiten contra el pensament únic.

Laura Vicente Villanueva és Doctora en Història per la Universitat de Saragossa, màster en "Estudis de la Dona" per la Universitat de Barcelona i catedràtica d'Història d'ensenyament secundari. És especialista en història social i història de la dona i autora dels llibres Sindicalismo y conflictividad social en Zaragoza (1916-1923) (1993); Teresa Claramunt (1862-1931). Pionera del feminismo obrerista anarquista (2006); Aproximación a Mujeres Libres. Pròleg i Antecedents de Mujeres Libres (2008).

També ha publicat diversos articles en revistes especialitzades com Historia Social, Cercles, Arenal o Arraona.

La CNT. Papers d'exili i clandestinitat

Teresa Abelló Guell (edició, introducció i notes)

Afers - Centre d'Estudis Històrics Internacionals, 2013, 202 pàg.

Una de les dificultats més grans que ens trobem quan volem estudiar la trajectòria de la Confederació Nacional del Treball és la dificultat per localitzar documentació generada pel sindicat. Les vicissituds històriques i la idiosincràsia dels militants han fet que aquesta estigui molt dispersa o que hagi desaparegut. Aquest volum de la col·lecció «Els papers del Pavelló de la República» ofereix una aproximació a la documentació relativa a la CNT que hi ha als fons documentals de la Biblioteca del Pavelló de la República (Avenida Cardenal Vidal Barraquer s/n 08035 Barcelona) i una mostra del seu contingut.

Durant dècades l'anarcosindicalisme representà la lluita obrera i a Catalunya liderà, amb autoritat, l'associacionisme obrer fins al 1939. La Segona República, de manera sincrònica amb els canvis politicosocials que hi tingueren lloc, representà el període àlgid de la història de la CNT, però durant el franquisme aquesta entrà irreversiblement en fase d'anorreament.

En aquest llibre es fa un repàs de la història de la CNT, sobre la base de documents produïts per l'organització, des del moment en què, perduda la guerra, hagué de passar a la clandestinitat: els seus dirigents foren silenciats i es desfermà un clima de repressió sever. Seguint un eix cronològic, s'analitza la trajectòria de la CNT des que, en plena Guerra Civil, fracassat el seu programa revolucionari, comença la seva davallada com a sindicat.

Des d'aleshores, resistència i lluita per la reorganització van anar paral·leles a les pugnes internes entre dirigents històrics i militància a l'exili, d'una banda, i la CNT ressorgida a l'interior d'Espanya que tractava de reorganitzar-se en la clandestinitat, d'una altra. En conseqüència, es tracten els intents de reorganització a l'exili i les successives crisis internes a causa de les diferències entre la CNT de l'interior i l'exterior, fruit de les realitats discordants que van desgastar l'organització fins a convertir-la en una ombra del passat.

El estado de las cosas de Kortatu: lucha, fiesta y guerra sucia

Isidro López i Roberto Herreros. Pròleg: Bernardo Axaga

Lengua de Trapo, 2014, 228 pàg.

Els períodes històrics de canvi solen produir la sensació que el temps s'accelera. Pensem en la quantitat de llibres, pel·lícules i assajos que ha generat un any com 1968. La immensa majoria dels fets que s'expliquen en aquest llibre es concentren entre 1984 i 1988. I els seus protagonistes repeteixen sovint, ja sigui per a recordar a Kortatu o per a situar al grup en el seu context polític i social, que en aquells anys «tot anava molt ràpid». El punk en el sentit ampli —tal com s'utilitza el terme en aquest text— és el vehicle perfecte per a capturar aquest tipus de períodes turbulents.

"El estado de las cosas" és un disc electritzant per on passegen els fantasmes de la Reconversió industrial, el terrorisme d'Estat i els triomfs de la contracultura. A ritme de punk, ska, hardcore, reggae i dub, la joventut va començar a gaudir d'un enfocament polític (i un estil de vida) molt distint del dels seus pares.

Les lletres de Kortatu, un relat alternatiu de la Transició, van ser la banda sonora d'aquesta xarxa cultural formada per ràdios lliures, centres socials okupats i butlletins de contrainformació. Ni més ni menys que el magma polític que va mantenir viva a l'esquerra alternativa fins a l'esclat del 15M.

>> Revistes

BARRICADA DE PAPEL

Publicació de la CGT d'Andalusia amb l'actualitat sindical i social, http://www.cgtandalucia.org/Barricada-de-Papel

TARRACO PROFANA

Revista d'agitació mental feta a Tarragona, un còctel explosiu carregat de metralla humorística i punyent crítica social, http://tarracoprofana.wordpress.com/

NOTÍCIA CONFEDERAL

Publicació de la CGT del País Valencià i Múrcia amb l'actualitat sindical i social, http://www.cgtpv.org/-Noticia-Confederal-.html

EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i el Cardener, http://www.bllibertari.org/

Avui obrim espais per revolucionar el present i construir futurs allunyats del gris

Jordi Martí Font

Avui fem el curs de filosofia i pensament crític de l'Ateneu Llibertari Alomà de Tarragona fora del local perquè hi estem fent obres; el farem al Centre Cívic de la Part Alta de Tarragona. Demà, dissabte 15 de març, a Torredembarra hi ha organitzades les Jornades d'inauguració del C.S.O. Les Naus, situat a la carretera d'Altafulla, 87, i ocupat des del gener, una inauguració que comptarà amb diverses activitats. Però el mateix dissabte, a les 12h, a la plaça Espanya de Cambrils tindrà lloc la presentació del projecte de Casal Popular de Cambrils, amb actuacions i actes complementaris; i a la mateixa poblacio es parla ja d'un ateneu llibertari. A la mateixa hora, després de l'assemblea general anual de la CGT de Tarragona, que tindrà lloc durant el matí al local del sindicat a la plaça Imperial Tàrraco, anirem a dinar a la calçotada popular del Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona, en nova seu i ampliant els horitzonts del moviment a la ciutat. Però és que a les 12h a Tarragona també hi ha la Jornada "Tortura i repressió al Sàhara Occidental" i a Reus la presentació del Multireferèndum al Camp; a Reus, el nou Ateneu Llibertari és tambe a punt d'obrir. El mateix dissabte, a Falset tindrà lloc, a les set de la tarda, l'Assemblea General del Casal Carrasclet del Priorat.

La setmana passada, Jean Marc Rouillan afirmava, en la xerrada que va fer a l'Ateneu Llibertari Alomà de Tarragona, que Barcelona estava vivint un moment d'explosió de centenars de moviments i espais alternatius com ell mai no havia vist. Sense cap mena de dubte, el Camp de Tarragona també. Ens hem de felicitar, sobretot veient la perspectiva d'on venim, del desert. I sobretot ens hem de felicitar que aquests espais de lluites de què he parlat, diferents i alhora complementaris, no responguin a un sol condicionant, a una sola organització, a un sol moviment o patró ideològic, però alhora són oberts a totes i tots els qui els volen fer anar.

Aquesta és la base imprescindible per a la unitat popular, la unió en la lluita, en la diversitat, en la diferència fins i tot, mantenint l'autonomia de les parts i amb el cap clar que això que estem vivint és un procés de canvi social que s'acostuma a anomenar revolució. I no som il·lusos sinó tot el contrari. Construir poder popular avui requereix obrir espais autogestionats, cooperatius, des de baix. I ara passa. Aquí. Per tant, que no pari la música i que cada cop siguem més.

** Un article escrit el 14 de març de 2014 a Tarragona.*

Joan Pons, ambientòleg

“Bcn World es defineix per la manca de projecte clar”

“Necessitem models turístics de qualitat i amb reconeixement dels valors socials, culturals i ambientals de tot el territori”

> LA FRASE...

“La nova planificació urbanística ha de donar resposta a les necessitats reals”

Josep Estivill

És ambientòleg, expert en dret ambiental. Activista pel territori al Camp de Tarragona en associacions com “La Canonja 3 – Poble, paisatge i sostenibilitat” i portaveu de l’Assemblea Aturem Bcn World. Treballa com a consultor ambiental i assessor jurídic en la defensa del territori.

- Explica’ns què és el projecte Bcn World?

El projecte Bcn World es defineix precisament per la manca de projecte clar. Fins ara el que podem saber és que es tracta d’un ressort turístic centrat en els casinos, els “outlets” de luxe i l’oferta immobiliària i hotelera. No neix després que Eurovegas renunciés a venir a Catalunya, sinó que probablement ja feia temps que s’estava cuinant, sobretot tenint en compte que el 100% dels terrenys són de la Caixa. Però després de diverses peticions d’informació per part de polítics, experts en turisme i altres sectors del Camp de Tarragona, no s’ha aportat cap informe tècnic, ni econòmic, ni laboral, ni de viabilitat, que justifiqui Bcn World. I molt menys encara s’ha aportat cap projecte concret de les dimensions de la inversió. Tot i això ens fa dubtar, i molt, de la credibilitat del projecte i els seus inversors.

- Quines serien les empreses més beneficiades?

Per començar i abans que ningú, la Caixa. Serà la primera beneficiada, ja que tant si s’acaba fent Bcn World com si s’acaba fent qualsevol altre projecte, ells ja hauran venut el terrenys, principal objectiu de tot aquest muntatge. Després ja veurem qui vindrà, malgrat que ara es digui que serà Melco, Melià, Value Retail o Port Aventura però no hi ha res segur sobre la taula.

- Diuen que crearan molt llocs de treball...

Quan parlem de llocs de treball ho hem de veure des de molts punts de vista. Abans que res caldrien dades objectives i informes econòmics que justifiquin les previsions de creació de llocs de treball anunciades; ara per ara no hi ha res de tot això, tan sols es tracta de simples especulacions molt allunyades de la realitat i del possible potencial que podria tenir Bcn World. Però per altra banda, de la mateixa manera que es parla de creació de llocs de treball, voldríem saber l’impacte negatiu que tindria Bcn World sobre el sector turístic de tot el Camp de Tarragona, com se’n veuria de resentit el comerç i l’hostaleria local. Cal tenir en compte que Bcn World és un ressort i com a tal, preveu acollir el turista durant totes les seves vacances, això tindria una repercussió molt negativa sobre l’economia turística de la zona i destruiria llocs de treball.

- Quines són les principals raons de l’oposició al Bcn World?

Sobretot el fet que trenca amb models de consens, com tota la planificació urbanística i territorial que en cap moment preveia Bcn World ni res de semblant. Tampoc fa cas de l’opinió dels experts en turisme del Camp de Tarragona, que alerten que aquest projecte canviaria el model turístic amb conseqüències inesperades. Però sobretot cal fixar-nos amb els casinos i la perversió del sector, ja que es pretenen promoure casinos a l’estil “Las Vegas” amb elevats impactes socials, sobre les ludopaties i la conflictivitat associada a aquestes instal·lacions. Creiem que la Costa Daurada no s’ho mereix i que cal seguir treballant per models turístics de qualitat i amb reconeixement dels valors socials, culturals i ambientals de tot el territori.

- Pel que respecta la MAT, comenta’ns-ho una mica

La MAT és la línia de molt alta tensió que a poc a poc pretén unir el nord d’Àfrica amb Europa. A Catalunya van començar per Girona, però al Camp de Tarragona i Terres de l’Ebre cal recordar que ja en tenim unes quantes de línies d’alta tensió. Darrerament, però, s’ha volgut implantar una nova línia entre la franja d’Aragó i el Camp de Tarragona (Escatrón – la Secuita), creuant Terres de l’Ebre, Priorat i bona part del Camp de Tarragona. El rebuig social i polític ha frenat, de moment, aquesta nova MAT. Evidentment la seva implantació tindria conseqüències en l’impacte paisatgístic i ambiental, i sobre la salut de les persones.

- Qui són els veritables beneficiaris de la MAT?

Les empreses generadores d’electricitat que necessiten vies de transport energètic d’alta eficiència per a poder vendre l’energia produïda a un país a un altre país. Espanya és excedentària energèticament –demà podríem tancar les nuclears i no passaria res– però el mercat liberalitzat i l’especulació energètica fa que els interessos comercials energètics siguin transfronterers i passin per damunt de les persones, el territori i el seu benestar.

- Un altre dels cavalls de batalla en la defensa del territori ha estat la lluita contra les ARE (Àrea Residencial Estratègica)

Les ARE han estat el paradigma de l’especulació immobiliària promoguda des del mateix sector públic en anys de suposada bonança. Saltant-se fins i tot l’ordenament jurídic i constitucional, la Generalitat s’atorgà competències en planificació urbanística i va començar a promoure grans eixamples urbanístics arreu del país. Per sort, la crisi del sector i tot un seguit de sentències judicials que han donat la raó als opositors a les ARE, estan fent caure pràcticament la totalitat d’aquestes.

- Existeixen models de desenvolupament alternatius als projectes com els Bcn World, MAT i ARE?

Si, sens dubte. Sobre Bcn World el model que caldria potenciar i que no tindria el qualificatiu d’alternatiu, seria el que ja s’està promovent i demanant des del territori; és a dir, un model turístic que no només es fixi en el sol i la platja, sinó amb l’interior, el seu paisatge i la seva gent i, sobretot, amb un model que reverteixi econòmicament sobre el sector turístic local i no tan sols sobre grans operadors internacionals.

En referència a la MAT i l’energia, cal apostar per la producció localitzada i pròxima al consumidor, evitant així grans infraestructures de transport d’energia. Les reformes legislatives del govern espanyol van en una direcció del tot oposada, és per això, que la desobediència energètica i el suport a cooperatives energètiques serà fonamental en un futur proper.

Finalment, sobre les ARE, el temps ens ha acabat donant la raó. La nova planificació urbanística ha de donar resposta a les necessitats reals i ara el que cal és relligar aquells espais buits o periurbans que puguin necessitar actuacions urbanístiques però en cap cas hem de pensar en la creació de noves ciutats o eixamples d’esquena al teixit urbà existent.

BALA PERDUDA

20/02/1989

Toni Àlvarez

El passat 20 de febrer es van complir els 25 anys de la primera presentació d’insubmissos a l’estat espanyol. Poc es podien ensumar aquells primers desobedients la repercussió i dimensió del gest que en Pepe Beunza va iniciar a principis dels 70 i el que, fins a finals del 80, es va anar gestant. Val la pena recordar que aquell gest no va sorgir de la improvisació sinó dels replantejaments socials, polítics i personals de moltes persones i col·lectius.

Plantejaments que no van concloure en dogmes sinó en gestos que significaven un cost personal i social molt elevat, no oblidem, i sense perdre de vista que era la lluita de gent amb una mitjana de 25 anys contra una de les estructures més poderoses i immobilistes dels estats. No érem res perquè no teníem més que el nostre cos, idees i fermesa per desmuntar l’únic tinglat que va suportar tot tipus de governs i règims a l’estat espanyol:l’exèrcit. I vam demos-trar que sí que es pot: deu anys després de l’inici de la campanya d’insubmissió s’anun-ciava que la mili es suspendria.

Milers de judicis, mil cinc-cents presos, milions de pessetes en multes, moltes impagades, cen-tenars d’inhabilitacions de funcionaris no retornats a la seva feina, incalculables deten-cions i cops de porra... no va ser fàcil ni gratuïta aquesta victòria parcial. L’objectiu continua sent la fi dels exèrcits...

No érem moltes, no pensàvem ni funcionàvem igual, sovint no teníem molt clar cap a on aniria tot allò, ens canviaven les lleis cada dos anys, no havia cap capacitat econòmica ni d’estructura, els marrons eren importants... I teníem vint-i-pocs anys. Rememorant aquells dies amb companys i companyes sovint arribem a la conclusió que, la lluita ferma per un objectiu comú portat a terme amb les idiosincràsies pròpies de cada lloc, persones i ideologia, descol·locava molt més al poder que a nosaltres mateixos. Teníem altres imponderables molt més importants, com ara mantenir la coherència, l’alegria i la tranquil·litat de pensament que compensessin els pesars de la repressió policial, la previ-sible pèrdua de drets civils i socials i els costos judicials.

És curiós com molts dels personatges que més van fer per castigar la insubmissió o, si més no, van callar, es van voler atorgar el triomf de la fi de la mili, difressant-la de pacte polític al Majestic. Juas, juas, juas.

Aquests dies s’han succeït fotos de família, commemoracions, xerrades i articles a la premsa per recordar que sí que podem, i tant! Quelcom que ara ens recorden diàriament la gent de la PAH, les insubmisses del nostre temps.

Si vam doblegar parcialment al poder militar, no dubtem que doblegarem a l’economia oligàrquica, qüestió de temps i empenta.